

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

№ 27
ΔΡ. 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΩ ΠΟΤΕ

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΙ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 27 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 11 ΔΕΚ. ΒΡΙΟΥ 1938

**ΚΑΤΙ, ΠΟΥ ΑΣΦΑΛΩΣ ΔΕΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΘΗΚΑΤΕ ΠΟΤΕ
ΘΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
τῶν Χριστουγέννων καὶ Πρωτοχρονιάς**

Μιὰ συνταρακτική ἐκπληξίς ἄνευ προηγουμένου!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ: Γενικὴ ἀνακαίνισις στὴν ἐμφάνισι καὶ στὸ περιεχόμενο

**ΝΕΑ ΕΚΛΕΚΤΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ**

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ

**«ΡΑΛΛΟΥ
ἢ ἄπιστη
ἀρχοντοπούλα»**

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

**«Η ΕΥΝΟΟΥ-
ΜΕΝΗ ΤΟΥ
ΜΑΧΗΤΙ»**

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

**ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ
ΜΟΡΦΕΣ**

**ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ**

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ
Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΘΑΝ. ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ
ΑΛΕΞ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ
ΕΠΑΜ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ
Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ
Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ
ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ
ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΤΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΗΜ. ΨΑΘΑΣ

**ΝΕΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ**

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

**ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ
ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ**

**Ζούμε στὰ
2.939 μ. Χ.**

ΤΑ 7 Π....!

**Οί εὐτυχίες
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ
ΤΟΥ ΑΤΥΧΟΥΣ**

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ, ΘΕΜ. ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, Τ. ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ, Π. ΑΝΤΩΝΟ-
ΠΟΥΛΟΣ, ΘΘ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Κ. ΒΕΛΜΥΡΑΣ, Ι. ΒΡΟΝΤΑΚΗΣ, Δ. ΔΕΠΟΛΑΣ, Θ. ΔΡΑΚΟΣ, Γ.
ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ, Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ, Β. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ, ΕΙΡ. ΚΑΛΚΑΝΗ, Ο. ΚΑΡΑΒΙΑΣ,
Μ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ, Κ. ΚΙΟΥΣΗΣ, ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ, Μ. ΚΡΑΝΑΚΗ, Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ, Κ. ΛΑ-
ΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ο. ΛΑΣΚΟΣ, Γ. ΛΥΔΙΑΣ, Γ. ΜΑΚΡΗΣ, ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ, ΣΠ. ΠΑΝΑ-
ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Φ. ΠΛΗΤΑΣ, ΜΙΜ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ, Γ. ΣΕΒΑΣΤΙΚΟΓΛΟΥ, Κ.
ΣΦΑΕΛΛΟΥ, Γ. ΤΑΡΣΑΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΡΣΑ ΤΖΩΤΖΗ, ΑΘΩΣ ΤΡΙΓΚΩΝΗΣ, ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ,
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ κ.λ.π.

Καλλιτεχνικοί συνεργάται

ΜΙΧΑΗΛ ΓΑΛΛΙΑΣ, ΝΙΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΣΤΕΛΙΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ, ΤΑΣΣΟΣ,

ΟΙ Μεγάλοι "Ανδρες της εποχής μας μπρός στην αιώριότητα ΠΟΙΑ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ;

Παλαιά και σύγχρονα παραδείγματα

Ο θάνατος του Κεμάλ Ατατούρκ εξακολουθεί να απασχολεί τον παγκόσμιο τύπον, ο οποίος ο Αγγλος δημοσιογράφος Κ. Α. Λάουν

ικετικά άρθρα του στις μεγάλες εφημερίδες του Λονδίνου, λαμβάνων άφορμή από το γεγονός ότι ο άποθανών έθνικός ηγέτης της Τουρκίας όταν ήταν παιδί έκαθάρζε σταύλους και σε ηλικία 40 ετών ηγήθη της τουρκικής απο-

ρωτήματα: Έάν ένας άνήρ προορίζεται να γίνει μεγάλος, σε ποιά ηλικία πραγματοποιεί γενικώς τις φιλοδοξίες του; Πόσο καιρόν έμειναν άγνωστοι οι μεγάλοι άνδρες της ιστορίας, πριν άναφανούν οι άρχηγοί; Κατά το διάστημα που ήταν άφανεις, είχαν συνείδησι το προορισμού των ή υπέφεραν από άμφιβολίας και άπογορευσεις; Ο Κ. Λάουν δίδει

άπαντήσεις στα έρωτήματα του με ιστορικά παραδείγματα. "Ας παρακολουθήσωμεν τί γράφει: «Οι σπουδαιότεροι σύγχρονοι άνδρες του Ατατούρκ επί κεφαλής των μεγάλων είναι οι Τσάμπερλαιν, Ρούζβελτ, Νταλάντιέ, Χίτλερ, Μουσσολίνι, Στάλιν. Ο Κ. Νέβιλλ Τσάμπερλαιν, έξελέγη το πρώτον βουλευτής σε ηλικία 49 ετών. Έφανε ζετο, άρα γε, εις την ηλικία αυτήν, που ή σταδιοδρομία των περισσότερων ανθρώπων τερματίζεται, τι θα έγίνετο πρωθυπουργός της Αγγλίας; Η περιπτώσις του είναι μάλλον σπανία. Έκ των τριών προκατόχων του, ο λόρδος Μπάλτουιν είχε εκλεγεί βουλευτής εις ηλικία 39 ετών, ο Λόυδ Τζώρτζ εις ηλικία 29 και ο Λόρ-

ρ "Ασκουίθ εις ηλικία 34 ετών. Στην Αμερικήν, ο Ρούζβελτ έξελέγη γερούσιαστής σε ηλικία 28 ετών και έγινε Πρόεδρος σε ηλικία 51 ετών. Ο Νταλάντιέ έξελέγη βουλευτής όταν ήτο 35 χρόνων. Ο Χίτλερ έκαμε το άποτυχόν πραξικόπημα του Μονάχου, τον Νοέμβριο του 1923, όταν ήτο 34 ετών. Έγινε καγκελλάριος μετά 10 χρόνια, σε ηλικία 44 ετών. Οι περισσότεροι συνεργάται του έγιναν διάσημοι νέοι. Ο Γκαίριγκ έγινε άρχηγός των Ταγματών Έφόδου σε ηλικία 29 ετών και πρωθυπουργός της Πρωσίας σε ηλικία 40 ετών. Ο Γκαίμπελς ήτο διευθυντής της «Αγ-κριφ» 30 ετών και έγινε άποργός της Προπαγάνδας σε ηλικία 36 ετών. Ο Μουσσολίνι είναι έξη χρόνια μεγαλύτερος από τον Χίτλερ. Εύρηκε τον προορισμόν του όταν ήτο 39 ετών. Ο στρατάρχης Μπάμπερ, ο κυριώτερος συνεργάτης του, έγινε άποργός σε ηλικία 29 χρόνων. Ο Τέως ποέδρος της Τσεχοσλοβακίας Έδουάρδος Μπένες απέκτησε φήμην εις ηλικία 34 ετών ως άποργός των Έξωτερικών της χώρας του.

Ο Κ. Λάουν κάμνει κατόπιν άναδρομή στην ιστορία και άναφέρει ότι ο Ιούλιος Καίσαρ απέκτησε φήμην όταν ήτο 24 ετών και ότι έξεστράτευσε στην Αγγλία όταν ήτο 27 χρόνων. Ο Ναπολέων έγινε διάσημος 24 ετών με την δοάσι του στην πολιορκία της Τουλώνος. Ο μέγας αντίπαλός του, ο Πίττ, έγινε πρωθυπουργός της Αγγλίας όταν ήτο 24 χρόνων! Ο Κρόμβελ, άρχισε το πολιτικό του στάδιον 29 ετών και ο Βίσμαρκ 33. Στους στρατιωτικούς, ή

ηλικία παίζει σημαντικό ρόλο. Ο Φόρ ήτο 63 ετών το 1914 και ο Λόρδος Χάιγκ 53. Ο στρατηγός Φράγκο έγινε γνωστός με το έπαναστατικό του κίνημα στην Ισπανία σε ηλικία 44 ετών. Ο Μόλτκε έκαμε τον πρώτον πόλεμό του όταν είχε γίνει 64 ετών. Παλαιότερα τα πράγματα διέφεραν. Ο Τζεγκίς Χάν έρήμωσε την Ασία σε ηλικία 15 χρόνων, ο Καρολοάγγελος ήτο περίφημος στα 31 του χρόνια, ο Μάρλμπωρ έδινε την πρώτη σημαντική μάχη του 35 ετών, ο Αλέξανδρος ήταν νεώτερος όταν είχε γίνει Κοσμοκράτωρ!

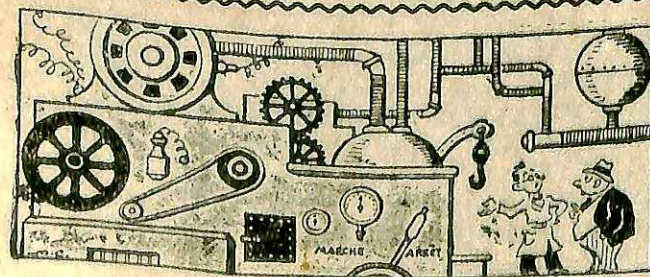
Στον κόσμο της βιομηχανίας: Ο Φόρντ ίδρυσε το πρώτον εργοστάσιον αυτοκινήτων όταν ήταν 36 ετών, ο Μόρρις έκαμε μοτοσυκλέττες σε ηλικία 23 ετών και αυτοκίνητα όταν έγινε 35, ο Ωστιν ήταν διευθυντής εταιρίας 34 χρόνων.

Η Σίρλεϋ Τέμπλ σημειώνει ένα σταθμό: είναι το πρώτον παιδί, που κερδίζει έκατομμύρια με την εργασία της. Αλλά και αυτή κινδυνεύει να σκιασθή από τα Πεντάδυμα του Όντάριο, που ή περιουσία τους άνέρχεται ήδη σε άνω από έκατομμύρια. Στην τέχνη και τα γράμματα και τις επιστήμες ή φήμη άρχίζει από νεαρά ηλικία, χωρίς να λείπουν βέβαια οι έξαιρέσεις, όπως ο Σαίξπηρ, ο Βάκων, ο Τσαϊκόφσκι και άλλοι. Ο Γκρήν άνεκάλυψε τον κινηματογράφον όταν ήταν 35 ετών, ο Μπέλλ το τηλέφωνο 29 ετών, ο Αϊμίλιος Μπερλίνερ το γραμμόφωνο 36 ετών, ο Νταίμλερ την μηχανήν έσωτερικής καύσεως 52 ετών. Ο Ουέλλς έδινε το πρώτον βιβλίον όταν ήταν 29 χρόνων,

ο Ουόλτερ Σκόττ τα πρώτα ποιήματά του 31 ετών. Ο Κήτς, όταν πέθανε, 26 χρόνων, ήταν ήδη ένας άπο τους μεγαλύτερους ποιητάς του κόσμου. Το ίδιο ο Σέλλεϋ, που πέθανε 30 ετών. Νέοι κατέκτησαν τη δόξα από τους μουσικούς ο Μότσαρτ, ο Βέμπερ, ο Σοπέν, ο Σούμπερτ και πολλοί άλλοι. Από τους ζωγράφους, ο Βάν Ντύκ, ήταν γνωστότατος σε ηλικία 21 ετών, ο Τόρνερ ήταν άκαδημαϊκός 24 ετών, ο Σάρτζεντ όμως σε ηλικία 38. Ο Κόνσταμπλ έζωγράφησε τον πρώτον άξιόλογο πίνακά του όταν είχε γίνει 35 ετών. Ο Ουόλτ Ντίονεϋ, ο μάγος της εποχής μας, επενόησε τον Μίκυ Μάους, όταν ήταν 27 ετών. Από τους μεταρρυθμιστάς, ο Ουίλλιαμ Μπούθ, ίδρυτής του Στρατού της Σωτηρίας, άρχισε το έργο του όταν ήταν 49 ετών, ο δέ Λούθηρος έγινε διάσημος σε ηλικία 49 χρόνων.

Ο Κ. Λάουν καταλήγει στο πόρισμα ότι ή ηλικία, στην όποια κατά μέσον όρον οι μεγάλοι άνδρες γίνονται διάσημοι, είναι και ότι πριν γίνη κανείς 25 ετών στη σημερινή εποχή δεν έχει πιθανότητες να γίνη διάσημος. Η ηλικία της φήμης φαίνεται ν' άκολουθώ τον μέσον όρο της ζωής του ανθρώπου και ν' άκολουθώ, άρα, κι αυτή, "Αλλοτε οι άνθρωποι ζούσαν κατά μέσον όρον 29 χρόνια κι' έγινονταν διάσημοι όταν έγινονταν 22 ετών. Σήμερα οι άνθρωποι ζούν κατά μέσον όρον 56 χρόνια και νίνονται διάσημοι όταν θάβουν στην ηλικία των 35 ετών. Η διαπίστωση άσφαλώς δεν είναι δυσάρεστη.

Γ. Μ.

Ο έφευρετής: Έδου ένα μηχανήμα, κύριε, που άντι- καθιστά έκατό εργάτες.
Ο βιομήχανος: Μπα Μήπως έχετε κανένα που να άντικαθιστά έκατό πελάτες;

— Άπο τη στιγμή που μου πέρατε το λαγό, ο σκύλος σας μ' άουγίζει διαρκώς.
— Έτσι κάνει πάντα άμα μισή γάτα...
(Άπο το ένο ταχυδρομείο)

Βορονώφ εξαγγέλλει νέο κατόρθωμά του. Ισχυρίζεται ότι θήρηκε την θεραπεία τήρανθρωπίνης... θλακείας. Κάνει μιάν έγχείρησι στους άδένες, και ο ήλιθιος γίνεται έξυπνος! Έσπε θα καταργηθούν οι θλάκες; Δεν το πιστεύω. Όχι διότι ή ήλιθιότης είναι τόσο διαδεδομένη, ώστε δεν θα έπαρκοῦσαν για την θεραπείαν της μυριάδες Βορονώφ... Αλλά διότι είναι μιά νόσος «λανθάνουσα». Έκείνος που την έχει, δεν την καταλαβαίνει.

Ποιός θα όμολογήσῃ ποτέ, ότι είναι θλάκας; Όλοι κατά την αντίληψίν μας είμαστε τετραπέρατοι, φαινόμενα εφύιας, κάλτσες του διαβόλου. Καί γι' αυτό άκριβώς είμαστε, ποιός λίγο, ποιός πολύ, θλάκες: Διότι περνούμε τόν έαυτό μας μιας για έξυπνο.

Η νέα, λοιπόν, θεραπεία, μέθοδος του Βορονώφ είναι καταδικασμένη να μείνῃ σε άχρηστεία... έλλείψει πελατών.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΜΕΝΕΣ ...ΒΛΑΚΕΙΕΣ

Τι ιδέα ήταν, αλήθεια, αυτή του διασημού καθηγητού; Η έλέησε μήπως να ευεργετήσῃ την ανθρωπότητα; Με το να θεραπείσῃ όμως την θλακείαν, δεν παρέχει κανένος είδους ευεργεσίαν.

Διότι βλέπομε πολλούς καταφανείς θλάκες, που έχουν έπιτύχει στη ζωή τους, που έχουν κερδίσει την έπιτυχία. Έσπε ή θλακεία δεν είναι έμπόδιο για την έπιτυχία στην ζωή. Ίσια-Ίσια, είναι πολλές φορές προσόν.

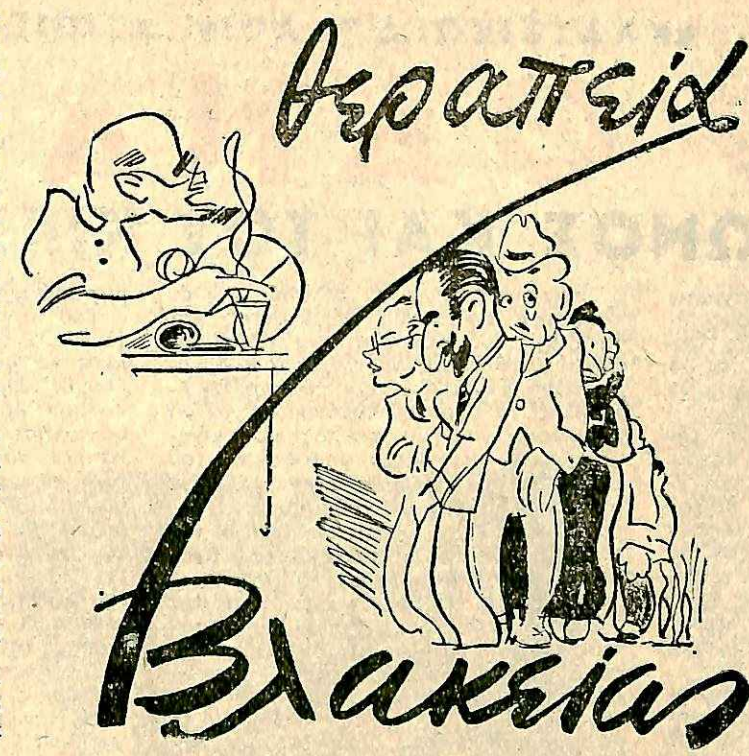
Είναι, κύριε Βορονώφ, τόσο μπερδεμένα τα πράγματα μεταξύ θλακείας και έξυπνάδας, ώστε δεν έκατατε καθόλου καλά, που άνακατευθήκατε μ' ένα τέτοιο πολύπλοκο ζήτημα. "Ολ' αυτά, τα άφωρώντα τις διανοητικές καταστάσεις των ανθρώπων, τα έχει πολύ συγχύσει ή κοινω- νία.

Και νά, δυό άπτά παραδείγματα: Μας δείχνουν κάποιον και μās λένε: — Τόν βλέπεις αυτόν; Ξέρεις τί έξυπνος είναι; Σπέρ- το μονάχο!

— Καί τί δουλειά κάνει; Ρωτοῦμε.

— Άστα. Δυστυχέ ο καύ. μενος! Έχει μιά μικροθε- σούλα και μετά δυσκολίας τά φέρνει θόλτα.

Τότε, λοιπόν, τί σό; Έξυπνος είναι, άφού δεν μ' όρεσε να γίνη ούτε διευθυντής Έταιρίας, ούτε έπιχειρηματίας, ούτε τραπεζίτης; Τι δηλαδή; Έπειδή σκαρφαίνει μερικά καλαμπούρια, πρέπει να τόν ποῦμε έξυ-

Χιουμοριστική έπικαιρότης υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

πνο; Μά αυτό που κάνει, τό να διασκεδάσῃ δηλαδή δωρεάν τις διάφορες παρέες, αυτό είναι που μαρτυρεί την βλακείαν του.

Και τό αντίθετο παράδειγμα: Μας λένε για έναν άλλον:

— Τόν βλέπεις αυτόν; Είναι ένα ζώο και μισό. Βλάκας με περικεφαλαία. Καί ξέρεις πόσα λεφτά θγάζει; Μέσα σε τρία χρόνια έχει γίνει έκατομμυριούχος. Καί τόν άποκαλούν αὐτόν τόν άνθρωπο «θλάκα με περικεφαλαία». Μά αυτός είναι ο πραγματικά έξυπνος. Τα έκατομμύριά του είναι τό καλύτερο πιστοποιητικό της εφύιας του.

Πόσο παρεξηγημένος είναι ο έννοιος της έξυπνάδας και τίς θλακείας στον κόσμο αυτόν!

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΘΕΡΑΠΟΝΤΟΣ

Άπο όσα είπαμε, συνάγε-

ται, ότι ο Βορονώφ πρέπει να μελετήσῃ θαυότατα τις κοινωνικές συνθήκες της εποχής μας, πριν προβή και εις μίαν έστω θεραπεία θλακείας. Διότι υπάρχει κίνδυνος να καταστρέψῃ έναν άνθρωπο κάνοντάς τον από θλάκα έξυπνον...

Αν ήμουν στη θέση του Βορονώφ, θα φερνόμουνά ως έξης στους πελάτες μου: Θα έρχόταν, επί παραδείγματι, ένας και θα μου έλεγε:

— Κύριε καθηγητά, θέλω να με κάμετε έξυπνον, πολύ να γίνη έξυπνος.

— Γιατί, παιδί μου, θα τόν ρωτοῦσα, θέλεις τόσο πολύ να γίνης έξυπνος;

— Για να μπορέσω, να θγάλω σατυρικό περιοδικό.

— Ποῦ;

— Στην Έλλάδα.

— Α, όχι. Δεν άναλαμ-

βάνω να σοῦ κάμω τίποτε.

— Γιατί, κύριε, καθηγη-

τά;

— Τι λές, παιδί μου; Νά

σε κάτω έξυπνο, για να διαπράξῃς μιá... θλακεία;

Θα προσέρχεται άλλος πελάτης:

— Θέλω, κύριε καθηγητά, να με κάμετε έξυπνον.

— Γιατί;

— Για να γίνω συγγρα-

φεύς.

— Τότε... να μείνῃς όπως είσαι.

— Δηλαδή;

— Βλάκας. Θα έχῃς... με

γαλύτερη έπιτυχία.

— Τι λές, κύριε καθηγη-

τά;

— Αυτό που σοῦ λέω,

παιδί μου. Ποιός πραγμα-

τικά έξυπνος άνθρωπος κά-

νει την ήλιθιότητα να γίνη

συγγραφέυς σε μιά εποχή

που είναι άπείρως προτιμώ-

τερο να φτιάχνῃ σαλαμιά,

παρά ρομάντσα;

Ο νέος θα πείθεται και θ'

άποχωρή. Καί θα προσέρ-

χεται άλλος πελάτης, ήλι-

κιωμένος αυτός.

— Θέλω, θα μ' ό λή, να

μού θεραπείσετε λίγο την

θλακεία μου.

— Είσαι παντρεμένος; Θα

τόν ρωτῶ.

— Δυστυχώς ναί. Καί όχι

μιά φορά μονάχα.

— Πόσες;

— Τρεις.

— Έχεις παντρευθῇ τρεί-

φορές;

— Μάλιστα.

— Τότε, φίλε μου, δεν

μπορώ να σοῦ κάμω τίπο-

τε. Έσῶ πάσχεις από... άθε-

ράτευτη βλακεία.

Θα έχρησιμοποιοῦσα, άν ήμουν Βορονώφ και ένα άλλο άποτελεσματικόν μέσον θεραπείας της θλακείας. Θα έρχόταν ένας και θα μου έλεγε:

— Θέλω να μου θάλετε

πολύ μυαλό.

— Εύχαρίστας.

— Καί πόσα χρήματα θα

μού πάρετε;

— Πενήντα χιλιάδες.

— Γιατί τόσο πολλά;

— Για να... θάλετε

μυαλό.

Έσπε, όπως βλέπετε, για

την θεραπεία της ανθρωπίνης θλακείας δεν χρειάζε-

ται καμιά έγχείρησις. Μη

θίγετε, κύριε Βορονώφ, τά

κακώς ή καλώς κείμενα.

Άφήσατε τους άπτωχούς τῶ

πνεύματος στην θείαν τους

μακαριότητα. Είναι περισσό-

τερον εύτυχεις ως θλάκες,

παρά ως έξυπνο. Καί άν

θελήσατε να τους θεραπεί-

σατε την μακαριότην της ή-

λιθιότητας, τότε θα είσατε

σείς εκείνος που θα διαπρά-

ξετε μιάν πρώτης τάξεως

θλακεία...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ

(ΤΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ)

Οι μόνοι σχεδόν μη στρατιωτικοί απ' όλους τους άλλους ήρωες του μεγαλείου της αρχαίας Ρώμης ήταν ο Κάτων και ο Κικέρων. Η δύαξ αυτή των ασημένιων ανδρών με το υποδειγματικό ήθος, που κράτησε ψηλά ως την τελευταία στιγμή το πολιτικό γόητρο. Η ζωή τους ολοκλήρη πέρασε σαν ένας διαρκής αγών χάριν του κοινού συμφέροντος και η ιδιοσυγκρασία τους δεν τους τράβηξε επί κεφαλής στρατευμάτων σε πολέμους κατακτητικούς. Η δράση τους κυρίως ήταν μέσα στη Σύγκλητο. Ρήτορες δεινοί, και προ πάντων σφοδροί κατηγοροί πάσης καταχρήσεως.

Ο Κάτων συχνά ήσκησε το προνομίο του και σκληρό αξίωμα του τιμητού (κήνησος) και δεν χαρίστηκε σε κανένα ποτέ. Επίσης χρησιμοποιήθηκε αρκετές φορές και ως έπαρχος σε δύσκολες περιφέρειες, και παντού για την όλη συνετή πολιτεία του και ίσως για την ολοκάθαρη διαχείρισή του δεν μπόρεσε να του πη κανείς το παραμικρό. Ως ανθύπατο (διοικητή) τον έσταπέστελλαν συνήθως κάθε φορά που ήθελαν οι κυβερνήσεις να απαλλαγούν από την ενοχλητική παρουσία του. Τύπος ιδιόρρυθμος και άπλος, ακόμα και στο αξιοπερίεργο ντύσιμό του δεν είχε μέσα στη Ρώμη το ταίρι του. Οικονόμος στο έπακρο, ήταν αδύνατος και στεγνός από την λιτότητα της διαίτης του. Έξαυλωμένος τέλει, παρουσίαζε σε όλα του προσωπικότητες την ανώτερη, την άσπογη αρετή.

Ο Κικέρων πάλιν ήταν πλατύτερος κι' έγκυκλοπαιδικότερος, θεωρητικός φιλόσοφος, διδαγμένος στη σχολή της Ρόδου από τους Έλληνες. Τα συγγράμματά του (δηλαδή οι περίφημοι λόγοι του, που τους έγραφε κατόπιν ο ίδιος και μάλιστα πολύ καλύτερα απ' ό,τι τους είχε ειπεί) πήραν θείο δόξα στα έργα των κλασικών. Ως ύπατος εκυβέρνησε τόσο τίμια, ώστε τον ανακήρυξαν πατέρα της πατρίδας για την ειλικρινή αφοσίωσή του στα μεγάλα ιδανικά. Το τέλος όμως και των δύο αυτών άρωτων μορφών τους περιέμενε πολύ τραγικό. Έπεσαν κυριολεκτικά στο θωμό της ιδέας τους. Και θάξιζε πολύ να ιδούμε το πώς πέθανε ο καθένας τους.

Ο Μάρκος Πόρκιος Κάτων είχε χαρακτήρα τραχύν και άκερατον. Και δεν άργησε να συνεργασθί με τον Κικέρωνα ιδρύσας μαζί του το λεγόμενον κόμμα των χρηστών ανδρών, με έμβλημα:

— Ας υποχωρήσουν τα όπλα εις την ήβην!

Το θάρρος του ήταν καταπληκτικό. Έξετίθετο στους κινδύνους σε θαμνό άπιστευτο. Όταν κάποτε ο Ιούλιος Καίσαρ ως πραιτωρ και ο Μέτελλος Νέσως ως δήμαρχος αποφάσισαν να κάμουν πραξικόπημα θέλοντας να μετακαλέσουν στη Ρώμη τον Πομπήιο με τους λεγεώνες του, ο Κάτων άρκιστηκε ότι αυτό δεν θα γίνει όσο έρισκε.

ταί εκείνος ζωντανός. Δηλαδή, είχε αποφάσι να αντιπαθή θυσιάζοντας και τη ζωή του. Και μία πού τότε, θά τώκανε. Το πρωί, λοιπόν, που η φρουρά των μονομάχων είχε παραταχθεί έξω από το ναό του Κάστορος για να πραγματοποιηθεί ο σκοπός των κινηματιών με μια δόνη ψηφοφορία του λαού, και οι άρχοντες είχαν καθήσει στα σκαλοπάτια με τους καταλόγους των ψηφοφόρων, ο Κάτων έβασε άτάραχος κι' έπήγε κι' εκάθησε ανάμεσα στον Καίσαρα και το Μέτελλο, ώστε να μη μπορούν να πούν τίποτα ο ένας στον άλλο κρυφά! Ο γραμματεύς άρχισε να έκφωνη δνόματα, αλλά ο Κάτων δεν έμπόδισε! Ο Μέτελλος έπήρε μόνος του στα χέρια του τους πίνακες, που ήταν πλάκες από μάρμαρο, ο Κάτων όμως δεν φοβήθηκε καθόλου, το τους άρπαξε, τους έρριξε κάτω και τους έσπασε! Ο Μέτελλος έπέμεινε, θέλοντας να άπαγγείλη τα δνόματα από μνήμης, και τότε ένας φίλος του Κάτωνος ώρμησε και του βούλωσε με το χέρι το στόμα του! Ο λαός έχειροκρότησε, ο Μέτελλος θύμωσε και διάταξε τους μονομάχους να διαλύσουν το πλήθος διά της βίας, έπηκολούθησε σύρραξις, ο Κάτων έσώθηκε έντελώς τυχαία, αλλά το άποτέλεσμα ήταν ότι ο Μέτελλος έδραπέτευσε, άφου το πραξικόπημα είχε ματαιωθεί.

Σε τέτοια αντίθεση ο Κάτων προς τους Ισχυρούς της ήμέρας, δεν είχε πιά τόπο να σταθί, όταν άνόντερα ο Ιούλιος Καίσαρ είχε γίνει κύριος του Κόσμου και μονάρχης άπόλυτος. Έπήρε την οικογένειά του κι' έφυγε μακριά, στην παραλία της Αφρικής. Αλλά, κι' εκεί δεν ήσυχάζε. Είχε μαζέψει τα έκλεκτότερα μαχητικά στοιχεία της Ρώμης κι' ετοίμαζε τον πυρήνα της αντίδράσεως. Ο Καίσαρ έξεστράτευσε κατ' ευθείαν εκεί.

Ο Κάτων παρώτρυνε τους Ρωμαίους να χτυπήσουν, αλλά τους θήριξε ώνά την ήβην, χωρίς ίχνος ήθις. Κατάλαβε εύκολα τί τον έπερίμενε κι' έπήρε ήρεμα τη μεγάλη απόφασι. Έδωκε πλοία να φύγουν όσοι ήθελαν να σωθούν. Ο Καίσαρ έβάδιζε δλοταχώς. Κατά το σούρουπο φάνηκαν στο βάθος του ορίζοντος οι λεγεώνες του. Ο Κάτων έπήρε κανονικά το μπάνιο του, κάθησε και στο δείπνο σά να μη συνέβαινε τίποτα το έκτακτο, και το θράδυ έάπλωσε στο κρεβάτι του, άφου είπε σε όλους «καληνύχτα» κι' έδιάβαζε τον περί άθανασίας της ψυχής διάλογο του θείου Πλάτωνος. Άφου νόμισε ότι κοιμήθηκαν όλοι, φώναξε ένα δούλο και του είπε:

— Φέρε μου το ξίφος μου!

Ο δούλος σάν να κοντοστάθηκε, κι' ο Κάτων τον έσπρωξε τόσο άπτόμα που του μάτωσε το χέρι του. Τότε φάνηκε στην κόμην ο γυϊός του Κάτωνος με τους φίλους του. Ο Κάτων δεν μπορούσε να υποφέρει αυτές τις αίσθηματικότητες και είπε στο παιδί του πουλάριε:

— Δεν ντρέπεσαι να θέλεις εσύ να με

παραδώσης άοπλο στον έχθρο;

Του πήγαν το σπαθί του, κι' αυτός το έβαλε δίπλα του και τους παρέκάλεσε να φύγουν και να τον αφήσουν ήσυχο. Εκείνοι όμως τον παρακολουθούσαν κρυφά. Ο Κάτων δεν ήθελε συγκινήσεις και σκηνές. Γι' αυτό ξαναπήρε το βιβλίον του Φαίδωνος στο χέρι του και διαβάζοντας κοιμήθηκε βαθεία. Ο γυϊός του τον άκουσε που ροχάλιζε. Κι' έτσι άποσύρθηκαν όλοι τους να αναπαυθούν.

Πρωί-πρωί, με το χάραμα, ο Κάτων ξύπνησε. Χωρίς κραυγές, πήρε το ξίφος και τόμηψε από το στήθος τραβώντας την κόψι του κάτω ως την κοιλιά. Σφαδάζοντας από τον πόνο, έπιασε—χωρίς να το θέλη— στο πάτωμα. Άπό τον κρότο έξύπνησαν οι δικοί του και κατατρομαγμένοι έτρεξαν να ιδούν τί είχε συμβή. Τά έντερά του είχαν χυθή! Άνέννεε όμως άκόμα. Έφεραν θιαστικά ένα γιατρό και τον έρραψε. Έμενε άναίσθητος, αλλά υπήρχαν έλπίδες ότι θα γλύτωνε χωρίς στην έγκαίρη θήθεια. Ο Κάτων σε μία στιγμή συνήλθε. Άνοιγοντας τα μάτια του είδε ότι τον γιάτρευαν και με πρόπο άπλωσε τα χέρια του κι' έσχισε μόνος του τον έπίδεμο και τη ραφή!

Ο Καίσαρ φθάνοντας τον άνεζήτησε. Θά τον έσφαζε άν τον πρόφθανε; Μυστήριο. Όταν μετά καιρό ο Κικέρων έγραψε βιβλίον «Κάτων» γεμάτο δάκρυα κι' έγκόμια, ο Καίσαρ—στο μεσουράνημα της παντοδυναμίας του— έγραψε κι' αυτός βιβλίον με τον τίτλο «Άντικάτων» και τον κατηγόρησε νεκρό. Αλλά εκείνη τη στιγμή πούμαθε ότι ο Κάτων είχε αυτοκτονήσει, ο Καίσαρ πήγε να σκάση από το κάκο του. Στενοχωρήθηκε κι' έφώναξε:

— Σε φθονώ για το κουράγιο σου, όπως κι' εσύ μ' έφθονησες και δεν θέλησες να μ' αφήσεις να σε σώσω!

Ο Καίσαρ τον προτιμούσε έν ζωή τον Κάτων. Δεν ήταν αίμοότροφος, αλλά φιλόδοξος. Κι' ήθελε οι έχθροι του να ζούν, να τον βλέπουν θριαμβεύοντα...

Με το ίδιο συναίσθημα, άφησε άκαταδίωκτο τον Κικέρωνα.

Αλλά, μετά τη δολοφονία του Καίσαρος, δεν θάμεινε κι' αυτός πολύ στη ζωή.

Στη συνωμοσία Βρούτου—Κασίου φαίνεται ότι ο Κικέρων είχε μνηθί άρχικώς, αλλά τα του έπικειμένου φόνου του τ' απέκρυψαν οι φίλοι του.

Πάντως, στην καινούργια κατάσταση πραγμάτων που έδημιουργείτο ύστερ' απ' το τετελεσμένο γεγονός, ο παληός και δοκιμασμένος αγωνιστής Μάρκος Τύλλιος Κικέρων δεν μπορούσε να μὴν ξανάρθη στην έπιφάνεια. Άρκετά είχε μείνει άφανής και άπραγος ως πού να περάση ή θύελλα του παρεμβληθέντος μεγάλου άνδρος. Η φωνή του έβρόντηξε μέσα στη Σύγκλητο και ο χειριζόμενος την Έξουσία Άντώνιος αίσθάνθηκε τσούχτερή την αντιπολίτευσι το έπιθετικού ρήτορος. Έπωφελούμενος μάλιστα της έμ-

φανίσεως του νεαρού Όκταβιανού, του κατόπιν Αυγούστου, ως διεκδικητού της Αρχής, ο Κικέρων τον υπεστήριξε με όλη του την ψυχή, σχεδόν τον πήρε από το χέρι, μικρόν καθώς ήταν κι' άμαθο, και τον ώδήγησε στα πρώτα του ήήματα. Ο Όκταβιανός του έγραφε θερμά γράμματα ευγνωμοσύνης και τον άποκαλούσε άνεπιφύλακτα πατέρα του. Έτσι ένα μεγάλο μέρος του στρατού άποσκήρτησε από τον Άντώνιο και πήγε προς το μέρος του Όκταβιανού, χάρις στην έπιρροή του Κικέρωνος.

Το κόμμα των χρηστών ανδρών ήταν στιγμή να παίξη τον άποφασιστικό ρόλο του, έστω και χωρίς τη μεγάλη φυσιογνωμία του Κάτωνος. Ο Κικέρων, άλλως τε, και μονάχος του έφθανε. Γι' αυτό ένίσχυσε περισσότερο τον Όκταβιανό. Κατά βάθος δεν τον ήθελε βέβαια ούτε αυτόν, αλλά τον θεωρούσε ως έμβλημα χρήσιμο για να βγάλει από τη μέση τον Άντώνιο, κι' έπειτα εύκολα φανταζότανε ότι θα γλύτωνε κι' απ' αυτόν.

Έδωσε, λοιπόν, φτερά στον νέον, έστρεψε τον κόσμο κοντά του. Και όταν άναψε φανερά και άγρια ο έμφύλιος πόλεμος, ο Κικέρων άναφανδόν δούλευε

κατά του Άντωνίου και στο πλευρό του Όκταβιανού. Σηκώθηκε στη Σύγκλητο κι' έπρότεινε να κηρυχθεί έχθρος της πατρίδος ο Άντώνιος και να δοθή έπίσημο αξίωμα στον Όκταβιανό:

— Εγώ—είπε—προσωπικώς σας ευγυώμαι για τον πατριωτισμό του διαδόχου του Καίσαρος!

Άφου ένίκησε στη θόρειο Ιταλία ο Όκταβιανός τον Άντώνιο, ο λαός έτρεξε σύσσωμος στο σπίτι του Κικέρωνος, τον σήκωσε στα χέρια και τον πήγε με ζητωκραυγές στο Καπιτώλιο. Πρόεδρος της Συγκλήτου ο Κικέρων εκυβέρνησε ούσιαστικά, ένδ' ο Όκταβιανός έλειπε στο στρατόπεδο. Μάλλον δ' ο νεαρός Καίσαρ είχε λησμο-

νηθί μπροστά στην προσωπικότητα του πολιτικού προστάτου του. Και ο ίδιος ο Κικέρων είχε τη διάθεσι να μη του έπιτρέψη καμμία παρατέρα άνάμει στα ήήματα. Ο Όκταβιανός που τόμαθε, δεν τολμούσε να κάμη τίποτα. Στο μεταξύ όμως, ο Άντώνιος είχε μαζέψει πολύ στρατό πάλι και γινόνταν έκ νέου άπειλητικός. Όσοι ήσαν από πριν έκτεθειμένοι κατά του Άντωνίου, ξαναδιπλώσαν και καλόπιασαν τον Όκταβιανό. Τον δυνάμωσαν με στρατό. Ο Κικέρων άρχισε να βλέπει ότι χάνεται όριστικά το παιχνίδι από τα χέρια του. Η ζυγανριά θάρανε όπωσδήποτε προς τους στρατιωτικούς. Τέλος, ο Όκταβιανός ξεκίνησε, περνώντας κι' αυτός το Ρουβίκωνα, και κατέβαινε προς τη Ρώμη να πραγματοποιήση το θρίαμβό του που τοδε υποσχεθή ο Κικέρων άλλοτε. Και δεν αντίσταθηκε και τώρα ο Κικέρων σ' αυτό, κάνοντας τον ύπολογισμό ότι ο νεαρός στρατηγός θά μείνη στην πόλι άοπλος, άφου κατά τους κανονισμούς κάθε νικητής άμέσως ύστερ' από την τελετή του θριάμβου ώφειλε να δίνη άπόλυσι στους στρατιώτες του. Αλλά, την έπαθε σ' αυτό. Γιατί ο Όκταβιανός είχε φανταστεί τους άνδρες των λεγεώνων του και τους είχε τάξει διανομή χρημάτων άν τον άκολουθούσαν πιστοί θηοί να πραγματοποιήση τά άτομικά του σχέδια.

Ο Όκταβιανός επί κεφαλής μυριάδων στρατού μπήκε στη Ρώμη και με το έτσι το θέλω άνακηρύχτηκε ύπατος.

Ο Κικέρων είχε φύγει από θρονό...

Για να βασυλεύη ήσυχότερος και άσφαλέστερος ο Όκταβιανός, συλλογίστηκε πόσο καλύτερα θά ήταν να συμφιλιωθή, έστω και στα θέματα με τον Άντώνιο και να μοιράση μαζί του την έπικράτεια. Κύριος της καταστάσεως ήταν και νικητής μάλιστα, ώστε ή επιδίωξις του νάχη έλπίδες πραγματοποίησεως.

Τις διαπραγματεύσεις έκανα ο Πέδιος.

Και βρέθηκε γρήγορα τρόπος συμφύσεως. Θά γινόταν μία τριανδρία, καθώς είχε γίνει πάλι ποτέ με τον Καίσαρα και τον Πομπήιο, πριν οι δυο ύπατοι και στρατηλάτες χτυπηθούν μεταξύ τους στα Φάρσαλα. Καθώς τότε χρησίμευσε για τρίτο πρόσωπο ο Κράσος, θάμπαινε τώρα στη μέση ο κοινός φίλος Λέπιδος και ο Όκταβιανός με τον Άντώνιο θά συνεργάζονταν μία χανά. Αδιάφορο άν θά έπακολουθούσε ο τραγικός χωρισμός τους και ή μοιραία σύγκρουσίς τους στο Ακτιό. Αυτό κι' έγινε. Και ο Κικέρων θύμα έξυλαστήριο στο θωμό της συμφιλίσεως!

Η συνάντησις Όκταβιανού κι' Άντωνίου έγινε έξω από τη Ρώμη. Και πρώτος όρος της συμφωνίας τους: Να θανατωθούν όλοι οι έχθροι τους, ώστε μπαίνοντας αυτοί στην πόλι να κυβερνήσουν άνετα. Οι προγραφές ήταν αναρίθμητες κι' άπάνθρωπες. Ο Πέδιος έλαβε την διαταγή να προπορεύθι στην πρωτεύουσα με σώμα δημίων. Ο Όκταβιανός ίσως να προσπάθησε να σώση τον Κικέρωνα από τη λίστα των έκτελέσεων. Ο Άντώνιος όμως ήταν άκαμπτος, κι' ακόμα χειρότερα ή γυναίκα του Άντωνίου ή Φουβία, που ο Κικέρων την είχε έλέγξει προσωπικώς για τις άνομες άναμίσεις της στα κοινά. Αυτή θάδινε τώρα την κόρη της γυναί-

Εικονογράφος Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ

κεία λύσσα νά εκδικηθῇ. "Όταν Ε-
φευγε τὸ ἀπόσπασμα τῶν σφαγέων
νά πάη ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Κικέρω-
να, ἡ Φουλβία ἐκάλεσε τὸν ἐπί κε-
φαλῆς χιλιάρχο Πόπλιο καὶ τοῦπε
σφίγγοντας τὰ λευκὰ δόντια της:

—Πρόσεξε! Πρέπει νὰ μοῦ φέρῃς
μόνος σου νά ἰδῶ κομμένη τὴ γλῶσ-
σα πού ἀγόρευσε ἐναντίον μου καὶ
κομμένο τὸ χέρι ποῦγραψε γιὰ μένα
ὅσα ἐγραφε!

Ὁ ἄτυχος ὁ Κικέρων εἶχε φύγει
μὲ θάρκα ἀπὸ τὸ Τούσκλο στὴ Γαέ-
τᾶ. Ἐκεῖ εἶχε μιὰ ἐπαυλὶ. Ἀλλάξε,
ταχτοποιήσε θιαστικά τις ὑποθέσεις
του, ἐσχίσε τὰ χαρτιά του, καὶ μπῆ-
κε στὸ φορεῖο του. Καθὼς οἱ δοῦ-
λοι θατοῦσαν τὸ φορεῖο καὶ περ-
πατοῦσαν μέσα στὰ χωράφια, τοὺς
ἔφτασε ὁ στρατός. Ὁ Πόπλιος εἶχε
σκοτώσει ἄλλοτε τὸν πατέρα του.
Καὶ ὁ Κικέρων ὄχι μονάχα τοῦ γλύ-
τωσε τὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ τοῦ διαίτη-
σε καὶ τὰ γαλόνια του. Βλέποντάς
τον ὁ Κικέρων σὰν νὰ ἤλπιε. Διέτα-
ξε τοὺς δούλους νὰ σταματήσουν,
κ' ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ

φορείου του. Οἱ τριγες του εἶχαν ση-
κωθῇ ἀπὸ φόβου καὶ ἦσαν σκονισμέ-
νες ἀπὸ τὴν πορεία καθὼς καὶ ὅλο τοῦ
τὸ πρόσωπο. Εἶχε θγάλεϊ ἔξω τὸ κεφά-
λι του καὶ τὸ στήριζε—καθὼς συνήθι-
ζε πάντα αὐτὴ τὴ στάσι—στὸν ἀγκῶ-
να του. Ὁ λοχαγὸς Ἡρένιος ἔτρεξε
μὲ τὸ σπαθί του καὶ τοῦκοψε καὶ τὸ
κεφάλι καὶ τὸ μπράτσο του. Ὁ χι-
λιάρχος Πόπλιος ἐσκέπασε τὰ μάτια
του μὲ τὴν παλάμη του γιὰ νὰ μὴν
ἰδῇ τὸ φόνου τοῦ εὐεργέτη του...

Ἡ Ρώμη συνέχισε τὰ θῆο της χω-
ρὶς τὸν Κάτανα καὶ τὸν Κικέρωνα.
Ὁ Ὀκταβιανὸς μετὰ τὸν οἰκτρὸ θά-
νατο τοῦ Ἀντωνίου ἔγινε Αὐγούστου
καὶ ἡ κληρονομικὴ διαδοχὴ πέρασε
στὸ Νέρωνα, τὸν Κάλιγούλα, τὸν Ἐ-
λεγάβαλο, στὴν κραιπάλη καὶ στὰ
ὄργια ποῦφεραν τὴν παρακμὴ. Ἡ
Ρωμαϊκὴ ἰσχὺς μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀ-
νωτέρας ἀρετῆς χάθηκε γιὰ πάντα
μαζὶ μὲ τις δύο ἐκείνες ἐπιθλητικὲς
μορφές...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ τακτικὸ διήγημα τοῦ ΜΑΡΙΝΟ

Ο ΧΙΟΝΑΤΟΣ

—Χιονάτε!

—Πρόσταξε, ἀφεντικό!

Αὐτὸ τὸ ὄνομα «Χιονάτος» ἀποτελεῖ
μιὰν ἀντίθεσι στὸ μαῦρο σὰν τὸ κάρβουνο
κεφάλι του, ὅπου τὸ μόνο λευκὸ ἦταν τὸ
ἄσπρο τῶν ματιῶν του καὶ τὰ κινιβαλι-
κὰ δόντια του ποὺ φαίνονταν σὰν ἀνοιγε
τὰ χονδρά του χεῖλη, εἴτε γιὰ νὰ γελάσῃ
εἴτε γιὰ νὰ χασμουριστῇ.

Μὰ ὁ Καίσαρ Σοράνι εἶχε δώσει αὐτὸ
τὸ ὄνομα στὸν νέγρο ὑπέρτερό του ποὺ τοῦ
ἦταν τόσο ἀφωτισμένος, χωρὶς νὰ θέλῃ
νὰ ἀστελευθῇ μαζί του, οὔτε καὶ γιὰ νὰ
τὸν προσβάλῃ. Ἐτσι, ἀπὸ συμπάθεια στίς
ἀντιθέσεις.

Ὁ Καίσαρ Σοράνι μεταχειριζόταν καλὰ
κατὰ τοὺς νέγρους τοῦ καραβανίου του
ποὺ ἐξερευνοῦσε τις πιδ ἄγνωστες περιο-
χὲς τοῦ Παναμά.

Κάποια μέρα, καθὼς ἐπέστρεφε ἀπὸ
μιὰν ἀνίχνευσι, ὁ Σοράνι διάβασε στὸ
πρόσωπό του μιὰν ἀσυνήθιστη χαρὰ.

—Τί σοῦ συνέβη σήμερα, Χιονάτε;

—Βεβαίως ἔχην ἱαγκουά, ἀπέντησε ὁ νέ-
γρος μ' ἓνα ὄφρος μυστηριώδες, φέρον-
τας τὸν δείκτη του στὰ χεῖλη.

Ἦξερε πῶς ὁ ἀφεντικό του ὠνευρεῖ-
ταν νὰ σκοτώσῃ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ θηρία.

—Ἀφεντικό, μείνε ἥσυχος καὶ πῆγαινε
ν' ἀναπαυθῇς, τοῦ εἶπε. Ὁ Χιονάτος θὰ
φροντίσῃ γιὰ ὅλα.

Ἐκίνησαν μαζί, τις πρώτες ἀπογευμα-
τινὲς ὥρες. Ὁ νέγρος εἶχε ἀνακαλύψει
τὴ φωλιὰ τοῦ θηρίου κ' ἦταν βέβαιος
πῶς θὰ τὸ βροίσκε.

Προχώρησαν μέσα στὴν παρθένο ζούγ-
κλα, ὅπου κάθε τόσο περιεργοὶ θόρυβοι
τοὺς ἔκαναν νὰ στέκονται καὶ νὰ κυττά-
ζουν ἐρευνητικὰ γύρω τους μὲ τὰ ὅπλα
ἐτοιμα νὰ πυροβολήσουν.

—Ἐκεῖ εἶνε ἡ φωλιὰ! μουρμούρισε ὁ
Χιονάτος, δείχνοντας ἓνα μέρος μὲ πικνὴ
βλάστησι. Νᾶσαι ἐτοιμος, ἀφεντικό. Τὸ
ἱαγκουά εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ πολὺ ἄ-
γριο.

Ὁ Σοράνι προχωροῦσε μὲ κάθε προφύ-
λαξι καὶ μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ
ἐπιτοῦ, ἐπιδρώντας μὲ ἐρευνητικὸ βλέμμα
τὸ θηρίο.

Ἐφηνικά, μιὰ βραχνὴ φωνή, ἐγχεῖα, ἀν-
τήχησε μέσα στὴ σιωπὴ. Ἀνάμεσα στὴν
πικνὴ βλάστησι κάτι κουνήθηκε κ' ἓνα
χονδρὸ κ' ἀγριεμένο κεφάλι παρουσιά-
στηκε, ποὺ τὸ φώτιζαν δύο κίτρινα καὶ

λαμπερὰ μάτια.

Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, ὁ κυνηγὸς ἐ-
σκόπευσε μὲ τὸ ὅπλο του κ' ἐπυροβόλησε.
Ἀλλὰ ἡ σφαῖρα δὲν ἔφυγε.

—Γέγηρα, ἓνα ἄλλο φυσίγγιο!, εἶπε
ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του ὁ
Σοράνι.

Ὁ Χιονάτος, ποὺ κ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
ὅπως πάντα, κουβαλοῦσε τὴ φυσίγγιοθή-
κη τοῦ ἀφεντικοῦ του, ὑπήκουσε ἀμέσως,
ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἄφησε νὰ τοῦ ξε-
φύγῃ ἓνα ξεφωνητὸ θυμὸ.

—Ἀφεντικό, ἔκανα λάθος... Πῆρα τὰ
φυσίγγια τοῦ ἀλλοῦντοῦ ὄπλου!

Ὁ Σοράνι γλῶμιωσε. Ἐσάπασε τὸν θυμὸ
του, εἰχόμενος κατὰ γῆς τὸ ὅπλο του. Μὲ
ἓνα μουγγρητὸ τότε τὸ ἱαγκουά, σὰν νὰ
εἶχε καταλάβει πῶς τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ
φοβᾶται ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους του,

ἐπρόβαλε ἀγριεμένο ἀπὸ τὴ φωλιὰ του καὶ
ἐτοιμάστηκε γιὰ τὴν ἐπίθεσι.

Ὁ Χιονάτος μὲ ἓνα πῆδημα σὰ γάτος,
βρέθηκε ἐπάνω στὸ κλαδί ἐνδὸς δένδρου.

Ὁ Σοράνι ἔμεινε ἔτσι μόνος, ἄσπλος,
μπροστὰ στὸ ἀγριεμένο θηρίο. Μιὰ πε-
ριεργὴ λεπτομέρεια ὥστόσο ἐτράβηξε τὴν
προσοχή του. Γύρω ἀπὸ τὸ λαμὸ τοῦ θη-
ρίου ὑπῆρχε ἓνας μπουτζίνας χαλκᾶς ἀ-
πὸ τὸν ὁποῖον κρεμόταν ἓνα σχοινί. Πῶς
ἦταν ὅμως δυνατόν μέσα στὴν παρθένο
ζούγκλα νὰ βρισκόταν ἓνα τόσο ἀγριο
θηρίο μ' ἓναν μπουτζίνο χαλκᾶ στὸ λαμ-
μὸ καὶ δεμένο μ' ἓνα σχοινί, σὰν νὰ ἐ-
πρόκειτο γιὰ ἓναν συνηθισμένο σκύλο;

—Δάγκωνε, Σέπ, δάγκωνε!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Σοράνι καὶ τὸ θηρίο
σωριάστηκαν στὸ ἔδαφος, ἀλλὰ δὲν χωρί-
στηκαν. Ἡ τιτανωμαχία διήρκεσε ἀκόμη
λίγα δευτερόλεπτα. Ὑστερα, ξαφνικά, τὸ
θηρίο ἄφησε ἓνα δυνατό μουγγρητὸ, ἔσκυ-
ψε τὸ κεφάλι μὲ τὸ λαμὸ δεμένο μὲ τὸ
σχοινί καὶ τὸ κρῶ τοῦ θανάτου ἀεχίσε
νὰ τοῦ ἀγκαλιάξῃ τὸ κορμί.

Ὁ Σοράνι ἀνασηκώθηκε, ἀσθμαίνοντας,
μούσκεμα ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, γεμάτος αἷμα-
τα, ἀλλὰ νικητής! Περιμάζεψε τὸ ὅπλο
του καὶ στριφογυρίζοντας σὰν σφεντόνα
τράβηξε μιὰ στὰ πόδια τοῦ Χιονάτου ποὺ
εἶχε χάσει τώρα ὅλη τὴν εὐλογητή.

—Κατέβα κάτω, παλάνθρωπε!, τοῦ φώ-
ναξε.

—Συγγνώμην, ἀφεντικό.

Ὁ νέγρος γλῶττησε στὸ ἔδαφος. Ὁ
Σοράνι τοῦ ἔδωσε τὰ χεῖρα πίσω ἀπὸ τὴν
πλατὴ μὲ τὸ σχοινί ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ
λαμὸ τοῦ ἱαγκουά καὶ τὸν διέταξε:

—Σύρε ὡς τὴν κατασκηνώσι αὐτὸ τὸ
πτόμα. Ὑστερα θὰ λογαριαστοῦμε μαζί
καὶ μὲ τοὺς συνενόχους σου, πῶς ἀσφα-
λῶς δὲν θὰ βρισκόνται μακριὰ ἀπ' ἐδῶ,
γιατὶ μόνος δὲν θὰ μπορούσες ἀσφαλῶς νὰ
δέσῃς τὸ θηρίο καὶ νὰ τὸ ἐλευθερώσῃς
τὴν κατάλληλῃ στιγμῇ.

Ὁ Χιονάτος, τὴν ἄλλῃ μέρα κρεμάστη-
κε ἀπὸ ἓνα δένδρο.

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

Δὲν ἐπρόλαβε νὰ δώσῃ τὴ σχετικὴ λύσι
στὴν ἀπορία του, γιατί τὸ θηρίο εἶχε
φτάσει ὡστόσο σὲ ἀπόσπασι ἐνδὸς μόλις
μέτρου ἀπὸ τὸν Σοράνι, χαμήλωσε τὸ στή-
θος του ὡς τὸ ἔδαφος κ' ὕστερα ὥρμησε
κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Σοράνι εἶχε ὑπολογίσει ἐν τῷ μετα-
ξὺ καὶ μὲ ἀπαράμιλλη ψυχραιμία διεπί-
στωσε ὀλίγηλο τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου
ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Δὲν βρέθηκε κανέναν
τρόπο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ.

Χωρὶς ὄπλο, ἔπρεπε νὰ βασισθῇ στὴ φυ-
σικὴ του δύναμι μόνον, γιατί δὲν ὑπῆρχε
πιά οὔτε καιρὸς νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα
τοῦ συντρόφου του. Ἐξ ἄλλου, τὸ κλαδί
τοῦ δένδρου, ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δύο ἀν-
θρώπων, θὰ λύγιζε καὶ θὰ ἐφερνε καὶ τοὺς
δύο στὸ στόμα τοῦ θηρίου.

—Χιονάτε! Βοήθησέ με, ἂν μπορούς!.

Ξεφώνισε γιὰ μιὰ στιγμὴ.

Ὁ νέγρος, ἀπὸ τὸ καταφύγιό του, τοῦ
ἀπήντησε μ' ἓνα ἡχηρὸ γέλιο, δάβαρο,
ἐχθρικό:

—Ὁ Χιονάτος μισεῖ ὅλους τοὺς λευ-
κοὺς!...

Τὰ ἀπρόσπτα καὶ σκληρὰ ἐκείνα λόγια
συγχερόνστηκαν μὲ τὸ πῆδημα τοῦ θηρίου
ἐπάνω στὸ θῆμα του. Τὰ μπροστινὰ του
πόδια χτύπησαν τὸν Ἰταλὸ στοὺς ὤμους
καὶ τὸ ἀνοιχτό, ἀπαίσιο καὶ κόκκινο στό-
μα τοῦ θηρίου ἄφησε τὸ βρωμερὸ χνῶτο
του στὸ πρόσωπο τοῦ Σοράνι.

Ὁ κυνηγός, τότε, μὲ ἀφάνταστη ψυ-
χραιμία, σκέφθηκε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη
τὸν κίνδυνον ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε ἀπὸ στιγ-
μὴ σὲ στιγμὴ καὶ τὰ λόγια τοῦ προδότη
ὑπέρτερό του. Ἡ στιγμιαία αὐτὴ σκέψις
ἤρκεσε γιὰ νὰ τοῦ διπλασιάσῃ τις δυνά-
μεις του. Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, ἀγκί-
λιασε ἀνάμεσα στὸ δεξιὸ μπράτσο του τὸν
λαμὸ τοῦ θηρίου οὐρλιάζοντας δυνατὰ,
σὰν νὰ τοῦ ἔδινε περισσότερη δύναμι στὸ
σφίξιμο ἐκείνου τὸ γοερὸ ξεφωνητό.

Ἡ πάλιν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ θηρίου
ἦταν ἀξιοθαύμαστη καὶ σκληρὴ. Κ' ὁ ἔ-
νας καὶ τὸ ἄλλο κατέβαλλαν ὑπερφυσικὲς
προσπάθειες γιὰ νὰ κερδίσουν τὸν ἑγῶ-
να. Τὸ ἱαγκουά ἄφησε τρομακτικὰ μουγ-
γητὰ, μπηγόμενα τὰ νύχια του στίς σάρ-
κες τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἀντικρῶντας
τὰ αἱμάτα, ἐμάνιαζε περισσότερο.

Ὡστόσο, ὁ νέγρος, ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ
δένδρου ἄφησε κραυγὲς ποὺ παρακινού-
σαν τὸ θηρίο:

—Δάγκωνε, Σέπ, δάγκωνε!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Σοράνι καὶ τὸ θηρίο
σωριάστηκαν στὸ ἔδαφος, ἀλλὰ δὲν χωρί-
στηκαν. Ἡ τιτανωμαχία διήρκεσε ἀκόμη
λίγα δευτερόλεπτα. Ὑστερα, ξαφνικά, τὸ
θηρίο ἄφησε ἓνα δυνατό μουγγρητὸ, ἔσκυ-
ψε τὸ κεφάλι μὲ τὸ λαμὸ δεμένο μὲ τὸ
σχοινί καὶ τὸ κρῶ τοῦ θανάτου ἀεχίσε
νὰ τοῦ ἀγκαλιάξῃ τὸ κορμί.

Ὁ Σοράνι ἀνασηκώθηκε, ἀσθμαίνοντας,
μούσκεμα ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, γεμάτος αἷμα-
τα, ἀλλὰ νικητής! Περιμάζεψε τὸ ὅπλο
του καὶ στριφογυρίζοντας σὰν σφεντόνα
τράβηξε μιὰ στὰ πόδια τοῦ Χιονάτου ποὺ
εἶχε χάσει τώρα ὅλη τὴν εὐλογητή.

—Κατέβα κάτω, παλάνθρωπε!, τοῦ φώ-
ναξε.

—Συγγνώμην, ἀφεντικό.

Ὁ νέγρος γλῶττησε στὸ ἔδαφος. Ὁ
Σοράνι τοῦ ἔδωσε τὰ χεῖρα πίσω ἀπὸ τὴν
πλατὴ μὲ τὸ σχοινί ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ
λαμὸ τοῦ ἱαγκουά καὶ τὸν διέταξε:

—Σύρε ὡς τὴν κατασκηνώσι αὐτὸ τὸ
πτόμα. Ὑστερα θὰ λογαριαστοῦμε μαζί
καὶ μὲ τοὺς συνενόχους σου, πῶς ἀσφα-
λῶς δὲν θὰ βρισκόνται μακριὰ ἀπ' ἐδῶ,
γιατὶ μόνος δὲν θὰ μπορούσες ἀσφαλῶς νὰ
δέσῃς τὸ θηρίο καὶ νὰ τὸ ἐλευθερώσῃς
τὴν κατάλληλῃ στιγμῇ.

Ὁ Χιονάτος, τὴν ἄλλῃ μέρα κρεμάστη-
κε ἀπὸ ἓνα δένδρο.

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΜΑΡΙΝΟ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΑΣΤΕΙΟ

Περιέργον εἶνε τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλ-
λῶνων. Ὅταν μάλιστα ἐκδηλώνεται
ἐμπράκτως εἶνε ἀκόμη περιεργότερον.
Δὲν εἶνε ἀσύνηθες τὸ φαινόμενον ἀν-
θρώπων ποὺ ἀλληλοφιλοδοροῦνται μὲ
ἀγρία χαστούκια σκασμένοι στὰ νέ-
λια.

—Βρὲ Μιχάλη.

—Φάπ!

—"Ασ' τ' ἀστεία, βρὲ Βαγγέλη!

—Φούπ!

Καὶ ξεκαρδίζονται δίδοντας καὶ
καὶ λαμβάνοντας χαστούκια, ὁμοῦ
μετὰ τῶν παρακολουθούντων τὸ δια-
σκεδαστικώτατον αὐτὸ θέαμα.

Εἶνε τύπος δημοφιλὴς ὁ ἐπιλεγόμε-
νος «ἀστεῖος τῆς παρέας», ὁ ὁποῖος
σοῦ ἀφαίρει τὴν καρέκλα πού πῃς
νὰ κάτσης, σοῦ ἀναγγέλλει ξαφνικά
ὅτι ἔκοψε τὸν πατέρα σου τὸ τράμ,
τοποθετεῖ καρφίτσες στὴν καρέκλα
σου, βάζει μπροστὶ στὸ τσιγάρο
σου, φταρνίζεται μέσα στὰ μούτρα
σου, σοῦ ἀρπάζει τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὰ
χέρια σου καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν,
παίρνει, ἐξαφνικά, τὸ γλυκὸ ἀπὸ
μπροστὰ σου καὶ τὸ καταβροχθίζει
ὡς πού νὰ τὸν ἐμποδίσῃς κτλ. κτλ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ συνηθέστερα ἀστεία
τῶν ἀστειῶν τοῦ εἰδους αὐτοῦ εἶνε τὸ
πακέτο. Τὸ ἤξερε ὁ Ἀτυχὴς πού
κάποτε ἔπρεπε θῆμα του. Ἦταν ἓνα ἀ-
πόγευμα πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπίτι του
γιὰ τὸ γραφεῖο. Δὲν πρόφτασε νὰ ἀ-
πομακρυνθῇ πεινήντα θήματα ὅταν τὰ
μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἓνα δεμα-
τάκι, περιποιημένο, δεμένο μὲ ροζ
κορδελλίτσες, σὰν μόλις νὰ εἶχε ἀγο-
ρασθῇ κ' ἔπρεπε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ἀ-
πρόσμετου κατόχου του. Ἐσκυψε, τὸ
μάζεψε μὲ λαχτάρια, τὸ ἀνοίξε μὲ θία
καὶ ἐκοκκίνισε ἀπὸ φούρα. Ἦταν
γεμάτο ἀπὸ φλοῦδες πορτοκαλλίων.
Τὸν εἶχαν ἀντιληφθῇ δύο-τρὶς περα-
στικοί, σταμάτησαν μπροστὰ του καὶ
διοσκεδάσαν ἀρκετὰ εἰς ὄφρος του :

—Ἐλα, τὸ πέτυγες!

—Τυχρὸς πού εἶσαι!

—Νὰ τὸ πᾶς στὸ γραφεῖο ἀπολε-
σθέντων!...

Ἐννάρηκε ὁ Ἀριστείδης, ἐπέταξε
τις φλοῦδες, ἔβαλε τὰ χεῖρα στίς τσέ-

Ἀριστείδης Ἀτυχούς

πες καὶ ἐπροχώρησε ἀξιοπρεπῶς. Ἀλ-
λὰ δὲν ἐπρόφταε ν' ἀπομακρυνθῇ δέ-
κα θήματα ὅταν τὸν ἔχτυπησε στὸν
ὄμο ἀπὸ πίσω, σκασμένος στὰ γέλια,
ὁ φίλος του ὁ Ἡρακλῆς. Ἦταν ἓνας
τύπος διασκεδαστικός, ἀστεῖος καὶ δη-
μοφιλέστατος. Καθὼς τὸν ἔβλεπε ὁ
Ἀριστείδης νὰ γελά, τόσο πού τὸ
στόμα του ἔφτανε στ' αὐτὰ του, ἐ-
κοκκίνισε ἀκόμα περισσότερο καὶ πα-
ροστήρησε:

—Τί συμβαίνει, κ. Ἡρακλῆ;

—Χά-χά-χά.

—Αὐγὰ σοῦ καθαρίζουν;

—Χό-χό-χό.

—Εἶσαι γελοῖος!

—Χί-χί-χί...

—Εἶσαι βλάξ!

—Χά-χά-χά... πῶς τὴν ἐπαθες, Ἀ-
ριστείδη! Χό-χό-χό... ἐγὼ στ' ἀφι-
κα... χί-χί-χί... σὲ εἶδα πού ἐρχό-
σουν, κρύφτηκα στὴ γωνιά καὶ στὴν
ἀμόλυσσα... χέ-χέ-χέ...

Πράγματι ὁ δράστης τοῦ ἀστείου ἦ-
ταν ὁ φοβερός αὐτός καὶ ἐπικίνδυνος
ἀστεῖος Ἡρακλῆς, ὁ ἐπιλεγόμενος
καὶ κρύος. Δυὸ μῆνες εἶχαν περάσει
ἀπὸ τότε καὶ δὲν τὸ ξεχνόυσε τὸ πᾶ-
θημά του ὁ Ἀριστείδης. Ἀλλὰ, δυστυ-
χῶς, δὲν εὕρισκε κατὶ τὸ σατανικόν,
κάτι πού νὰ ἀποτελέσῃ μάθημα γιὰ
τὸν γελοῖον αὐτὸν τύπον. Ἦθελε νὰ
τοῦ κἀνὴ φάρσα φοβερὴ, ἀλλὰ, δυσ-
τυχῶς, τὸ μυαλό του δὲν μπορούσε
νὰ συλλάβῃ τίποτε. Συνεβουλεύθη καὶ
τὴν γυναῖκα του ἀκόμη. Ἐκᾶναν μα-
ζὶ σκέψεις διάφορες, ἀντήλλαξαν
γνώμες, ἐσκέφθηκαν διάφορα πράγ-
ματα, ἀλλὰ, δυστυχῶς, τίποτε δὲν ἦ-
ταν τῆς προκοπῆς.

—Ἀκουσε, Λουλοῦ.

—Ἐχεῖς καμιά καλὴ σκέψι;

—Νὰ τοῦ βάλουμε τὴν κηδεῖα στίς
ἐφημερίδες.

—Μπᾶ. Εἶνε χοντρὸ.

—Τότε;

—Νὰ τοῦ στείλουμε μιὰ τούρτα ἀπὸ
πατάτες!

—Ἀμπα. Στοιχίζει.

Ἐτσι ἔμεινε ἐκκρεμὴς ἡ ἐκδίκησις
τοῦ Ἀριστείδη. Γι' αὐτὸ ἓνα θραδάκι
ἀνεπήδησε ἀπὸ χαρὰ μόλις εὗρεκε
στὸν δρόμο δεύτερο πακέτο. Ἦταν
πλέον συνηθισμένος ἀπὸ αὐτὰ ὁ Ἀ-
ριστείδης καὶ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ
τὴν πᾶθῃ γιὰ δευτέρη φορὰ. Ἐκύττα-
ξε θιαστικά ὀλόγυρα. Ἐδυτοῦς δὲν ἦ-
ταν κανεὶς. Ἐπῆρε τὸ πακέτο. Τὸ
ζύγισε στὰ χεῖρα του. Ἦταν ἀρκετὰ
βαρὺ καὶ τοῦ ἐφάνηκε τοῦ Ἀριστείδη
ὅτι ἔβγαζε καὶ μιὰ μπουρδιά ἀρδια-
στική. Ἀμέσως μιὰ ἰδέα φαεινὴ ἀ-
στράψε στὸν ἐγκέφαλό του Ἀριστείδη.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε ἀκριβῶς τὰ γενέ-
θλια τοῦ σήμερα. Θὰ τοῦ τὸ ἔστειλλε,
λοιπόν. Ὁ ἀνοιγόμενος τὸ πακέτο
μπροστὰ σὲ κόσμον, θὰ σπάζαν ὅλοι
στὰ γέλια κα

ράσανε σαράντα χοδνία.

—Τώρα; τής κάνω ἐγὼ κυνικά. Θὰ πᾶς στὸ σπιτάκι σου, φορώντας τὸ κολλιέ ἂν σοῦ γουστάρη. Μπορεῖς νὰ τὸ πουλήσεις ἂν θέλεις, καὶ θ' ἀγοράσεις ὁλόκληρο σπίτι μ' αὐτό.

—Δὲ θὰ μὲ παντρευτῆς; μὲ ρώτησε ψευδοιστά.

—Γέλασα δυνατά:

—«Ακουσε, Μαρία, τῆς εἶπα, χτυπώντας τὴν στὸν ὦμο. Κορόϊδο ἐγὼ δὲν εἰμαι. Ἐπειδὴ τὸ ξέρεις πῶς εἰμαι πλούσιος ἤλθες καὶ μὲ τόση εὐκολία σπῖτι μου.

—Πιστεύεις ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λές; μὲ ρώτησε. Πῶς ἤλθα γιὰ τὰ λεπτά σου, κι' ὄχι γιὰ τὸ ἀγαπῶ;

—«Ελα, εἰς τῆς κάνω, γελώντας. Πήγαινε, εἰσαι πληρωμένη βασικιὰ.

—Ἐφυγε, χωρίς νὰ σιάξῃ τὰ μαλλιά της ποὺ ἦταν ἀνάστατα. Στὴ σκάλα, πῆρε σὲ λίγο πεταμένο τὸ κολλιέ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ψάρεψε ἕνας βαρκάρης, νεκρή, στὴ θάλασσα...

Μικρούλα μου Εἰρήνη, μὴν κλαῖς. Ἄκουσε ἀκόμα λίγα λόγια... Ἀπὸ τότε, σταμάτησα τὴ δουλειά μου, ἔζησα σὰν τρελλὸς κάμποσους μῆνες. Ὅταν τὴν ἔχασα, ἐνοιώσα πόσο τὴν ἀγαποῦσα τὴν μικρὴ Μαρία, μὲ τὰ κατεβασμένα μάτια καὶ τὸ παιδιαστικό χαμόγελο. Κανείς δὲν ἔμαθε ποτέ γιὰ τὸ σκοτώθηκε. Μὰ ἡ τύχη θέριεψε μέσα μου ἔμμενα. Πολλὲς φορές πῆγα νὰ σκοτωθῶ. Ὅταν ὅμως τόσο ἀσχημο, τόσο πεζό. Καὶ σκέφθηκα μιὰ καλύτερη αὐτοκτονία. Ἀρχισα νὰ χαρίζω πάλι, νὰ μοιράζω ὅτι εἶχα καὶ δὲν εἶχα. Ὅχι ὅμως γιὰ νὰ πληρώσω τὸν ἔρωτα, οὔτε γιὰ ν' ἀποκτήσω φίλες. Χάρῖς ἐκεῖ ποῦνοιωθα πῶς θὰ δώσω ἀληθινὴ χαρὰ. Δὲν ἦταν καὶ εὐκολο, νὰ χαρίσω ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Χρειάστηκαν σαράντα χρόνια γι' αὐτό. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἔζησα δυστυχισμένος. Γιατί σὲ κάθε χάρισμα, ἐνοιώθα μέρες χαρὰ. Κι' ἤλθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμή ποὺ τὴν περιμένα σαράντα χρόνια. Ἐμεινα μὲ τὸ τελευταῖο κλισίωμα στὴν τάπη. Ἀγόρασα ἕνα εἰσιτήριο, κι' ἀνέβηκα στὸ βαπόρι. Κάτι μούλεγε πῶς θὰ συναντοῦσα ἑσένα. Ἐσένα ποὺ μοιάζεις τόσο τῆς Μαρίας... Τὰ δάκρυά μου ἔτρεχαν ποτάμι.

—Ὅστε εἰσαίτε τώρα καὶ φτωχοί;

—Σὰν τὸ Χριστό! μὲ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ μοῦ εἰσήνεκε γαρσούμενο.

—Καὶ πῶς θὰ ζήσετε; Ποῦ θὰ πάτε...

—Τότε δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὸ κολλιέ. —Ἀσε, μὴ μοῦ χαλάς τὴν εὐτυχία αὐτῆς τῆς στιγμῆς... μὲ εἶπε σιγά. Εἶνε κρύο... πῆγαινε κάτω τώρα... Ἀσε με λίγο μὲ τὰ δνερὰ μου. Ἀἴριο τὸ προῖ τὰ ξαναλέμε.

Εἶχε κάτι τὸ ἄφορο τοῦ, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ μὴν τὸν ἀπακούσω. Κατέβηκα σκουπίζοντας τὰ μάτια μου. Ἐνοιώθα μιὰ ἀπέραντη στοργή γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Κι' ἔκανα γέγρορα σὰν ἀστοιχή, χίλια σνέδια. Θὰ πουλοῦσα τὸ κολλιέ ἀμέσως, θὰ τοῦδυνα τοῦλάχιστον τὰ μισὰ χρήματα... θὰ τοῦλεγα ἴσως νὰ τιῶναμε ἕνα σπιτάκι μαζί...

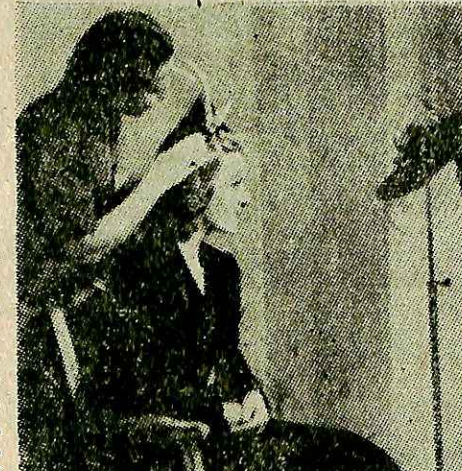
Φωνὲς ἀπὸ τὸ κατὰστρομα, μοῦ πᾶγωσαν τὸ αἷμα, πρὶν προφθάσω νὰ κατεβῶ καλὰ στὴν καμπίνα μου. Ἐτρεξα ἀπάνω σὰν τρελλή.

—Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα! Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα! φώναζαν ὅλοι, κι' οἱ ναῦτες ἔτρεχαν σασίθια.

Μὰ ἐγὼ ἤξερα τί ἦταν. Κι' ἡ θάλασσα δὲν ἔδωσε ἑνὰ τὸν πονεμένο γέροντα. Σκοτεινὴ, σπύθιζε πότε, πότε, λὲς καὶ μέσα τῆς γαμογελοῦσε ἐκεῖνος, μὲ τὸ πικρὸ, εἰρωνικό του τὸ χαμόγελο. Κι' ἐγὼ, παγωμένη στὴ γέφυρα, κρατοῦσα στὰ χέρια μου τὰ διαμάντια, ποῦλαμην σὰ δάκρυα. ἸΩ, ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ, ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ὁ ράφτης σὰς ἐκθειάζει τὰ ὄφασμά του...

Ἡ καπελά οὐ σὰς ὑπόκειται τὸ φθινότερο καπέλλο...

Ὁ μπακκάλης σὰς ἐξυμνεῖ τὴν γωποτητα τῶν ἀγώνων...

Ὁ μπαμπὰς καυχᾶται γιὰ τὴν ἐπαμέλειά του...

Ψέματα... Ψέματα... ΨΕΜΑΤΑ

Χιουμοριστική «μελέτη» ὑπὸ
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἡ ζωὴ μας εἶνε ὠργανωμένη ἀπάνω στὸ ψέμα. Αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη ἀπόλυτη... ἀλήθεια ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Κύριοι καὶ πρὸ πάντων κυρίες καὶ δεσποινίδες, ἄς βάλουμε τὸ χέρι στὴν καρδιά κι' ἄς ὁμολογήσωμε μὲ εὐγνωστικὴν ἀνέκδοτο πότε ἡμέρα χωρίς νὰ ποῦμε ἕνα ψέμα ἢ, ἔστω κι' ἕνα ψευδαρκὶ. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς κατηγορήσωμε γι' αὐτό. Ὁ ἀναμάρτητος, πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω! Ξέρομε ὅτι τὸ ψέμα, τὶς περισσότερες φορές μᾶς τὸ συμπεριφέρει ἡ ἀνάγκη. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐλαφρυντικό ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀθώωση τοῦ κατηγορουμένου. Ἀναγκάζομαστε νὰ ποῦμε ψέματα πότε γιὰ τὸ συμπεριφέρειν μᾶς τὸ προστάζει, πότε γιὰ τὸ πιστεύομε, κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κάπως, πότε γιὰ νὰ εὐχαριστήσωμε ἕναν φίλο μᾶς ἢ, ἀπλῶς γνωστό μᾶς, πότε γιὰ νὰ γελᾶσωμε τὸν ἑναν καὶ πότε γιὰ νὰ γελᾶσωμε τὸν ἄλλον. Μόνον οἱ ψευδομανεῖς λένε ψέματα χωρίς λόγο, ἐφαρμόζοντας τὴν ἀρχὴν «τὸ ψέμα γιὰ τὸ ψέμα». Αὐτοὶ εἶναι ἀδικαιολόγητοι καὶ ἀξιοὶ τῆς πιδ αὐστηρᾶς καταδίκης... Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἔχουν τὰ δικαιολογητικά τους.

Ἐπειτα ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ τὸ ψέμα τὸ ἐπιβάλλει ἡ ἴδια ἡ ἥθη καὶ ἡ φιλοφροσύνη.

Γιὰ σκεφθῆτε, ἀλήθεια, πόσο ἐπικίνδυνος μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας γιὰ τὸν ὁποῖο, ἀπελπιστικὰ ἐλκρινὴς στὸ ἐπάγγελμά του, θὰ πῇ στὸν ἀσθενὴ τοῦ ὁποῖο ἡ κατὰστασις εἶναι ἡ χειρότερη ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ: —Φίλε μου, θάρρος! Τρεῖς μέρες ζωὴ ἔχεις ἀκόμη!

Γιὰ σκεφθῆτε καὶ τί δημόσιος κίνδυνος θὰ εἶναι ἕνας δικηγόρος, ἕξ ἴσου ἐλκρινὴς — πρᾶγμα ἀδύνατον — ὁποῖος, πεπεισμένος κατὰ βάθος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ πελάτου του, θὰ βροντοφωνήσῃ στὸ δικαστήριο:

—Μάλιστα, κύριοι ἑνορκιοὶ! Ὁ πελάτης μου εἶναι ἑνορκος, ἀνεῦ ἐλαφρυντικοῦ!

Καὶ φαντάσθητε ἀκόμη τί θύελλα θὰ ξεσπάσῃ σ' ἕνα σπῖτι, ὅταν ὁ ἐλκρινὴς σύζυγος, σὲ μιὰ στιγμὴ κρίσεως φιλοφροσύνης, θὰ ὁμολογήσῃ αὐτῇ γυναίκα του:

—Εὐτέρπη, ἐπαψα νὰ σε ἀγαπῶ!

Ὅστε, τὸ ψέμα εἶναι ἀναπόφευκτο, δικαιολογημένο καὶ ἀπαραίτητο γιὰ νὰ ὁμορφαινῇ τὴ ζωὴ μᾶς. Εἶναι ἡ βάσις τῆς εὐτυχίας μᾶς. Ἀν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ἦσαν δυστυχεῖς.

Καθένας μᾶς, λοιπὸν, βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ πῇ ψέματα, ἀνάλο-

γα μὲ τὸ ἐπάγγελμά του, τὴ συνείδησί του καὶ τὴν περίστασι. Καὶ ἤδη, γιὰ νὰ σὰς πείσωμε ἐντελῶς, ἄς συμπληρώσωμε τὴ φιλοσοφικὴ μας αὐτὴ διάλεξι, μὲ προβολὴν... φωτεινῶν εἰκόνων. Ὅριστε, λοιπόν:

1) Ὁ ράφτης, Σὰς ἐκθειάζει τὰ ὄφασμά του μὲ τὰ πιδ πειστικά καὶ λόγια καὶ δὲν διστάζει νὰ σὰς δηλώσῃ ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς:

—Εἶναι ἐγγυημένο ἀγγλικὸ ὄφασμα. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἀγοράσετε μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη!

Ἐνῶ εἶναι βεβαίωτος περὶ τοῦ ἀντιθέτου.

2) Ἡ καπελά οὐ: —Κυρία μου θὰ σὰς κάνω μιὰ τιμὴ ποὺ δὲν ἔχω κάνει ὡς τώρα: Θὰ σὰς ἀφήσω αὐτὸ τὸ ὠραῖο καπέλλάκι μόνον 500 δραχμές. Ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλέσω πολὺ νὰ μὴν τὸ πῆτε σὲ καμμιά φίλη σας, γιὰ τὸ ὅχι παρόνοια!

Τὴν ἴδια φράσι λέει σὲ ὅλες τὶς πελάτισσές της. Ἐσεῖς πιστεύετε, εὐχαριστεῖτε θερμὰ τὴν καπελλοῦ, καὶ φεύγετε μὲ τὴν ἱκανοποίησι ὅτι ἐπῆρατε ἕνα καπέλλο σὲ τιμὴ κάτω τοῦ κόστους.

3) Ὁ μπακκάλης: —Μάλιστα κυρία μου. Αὐτὰ τὰ αὐγά εἶνε σημερινά. Τὸ κατὰστασι μᾶς μόνον αὐτὰ τῆς ἡμέρας φέρνει!

Ἀλλὰ τ' αὐγά μπορεῖ νὰ εἶνε 15 ἡμερῶν καὶ περισσότερες. Ἀν ὅμως ὁ μπακκάλης ἦταν ἐλκρινὴς καὶ σὰς ὁμολογοῦσε τὴν ἀλήθειαν, ἔσεῖς βέβαια δὲν θ' ἀγοράζατε, κι' ἐκεῖνος θὰ ἔκλεινε τὰ μαγαζὶ του. Ἐνῶ σὰς λέει τὸ ψέμα, παρ' ὅλον τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει νὰ τοῦ ἐπιστρέψετε τὸ αὐτὸ τῆς ἡμέρας μὲ κανένα πούλακι μέσα.

4) Ὁ μπαμπὰς: —Πῶς; λέει στὴν κόρη του. Εἰσαι μόνον ἡ ὀγδόη τῆς τάξεως; Ἐγὼ ἤμουν πάντα πρῶτος στὴν τάξι μου!

Ψεῦδος διὰ λόγους ἠθικοῦς: Ἀποσκοπεῖ στὸ ἐνθνημα τῆς φιλοτιμίας τῆς μαθητρίας, ἡ ὁποία θαυμάζει τὸ μπαμπὰ ποὺ ἦταν πάντα πρῶτος στὴν τάξι, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος πιθανὸν νὰ εἶχε ἀπορριφθῇ διδ-τρεῖς φορές καὶ τ' ὄνομά του στὸν κατάλογο νὰ συνδεῖτο μὲ μερικὰ στρογγυλὰ σχήματα.

5) Ὁ φίλος: —Ὅχι φίλε μου, σὰς λέει, μὴ φοβάσαι νὰ μοῦ τὸ πῆς: Ἐσὺ κι' ἐγὼ εἴμαστε τὸ ἴδιο. Ξέρεις καλὰ πῶς τὸ μυστικό σου δὲν πρόκειται νὰ τὸ πῶ σὲ κανένα!

Τὸ ὁμολογεῖτε. Καὶ μετὰ τρεῖς ὧρες, τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος...

6) Ὁ δικηγόρος: —Κύριοι ἑνορκιοὶ! Σκεφθῆτε καλῶς πρὶν ἀποσπῆσθε εἰς διάσκεψιν. Ὁ πελάτης μου εἶναι ἀθώος καὶ ἡ ἀπολογία του ἐλκρινὴς. Ἀποδώσατέ τον λευκὸν εἰς τὴν κοινωνίαν, βέβαιοι ὄντες ὅτι οὕτω θὰ λάμψῃ ἡ ἀλήθεια καὶ θὰ θριαμβεύσῃ ἡ δικαιοσύνη!

Καὶ εἶναι τόσο βέβαιος κατὰ βάθος ὁ κ. συνήγορος περὶ τῆς... ἀθωότητος τοῦ πελάτου του, ὥστε, ὅταν τὸν πλησιάζῃ, φροντίζει νὰ κουμπωθῇ καλὰ.

7) Ὁ γιὰ τὸν ὅτι: —Εἶνε σοβαρὰ ἡ κατὰστασις τοῦ παιδιοῦ σας, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμεσος κίνδυνος. Μὴν ἀνησυχεῖτε.

Καὶ ὅμως ὁ γιὰ τὸν ὅτι: —Εἶνε

παιδί δὲν πρόκειται νὰ σηκωθῇ πιδ. Εἶναι τὸ πιδ εὐλογημένο ψέμα, ἰδίως ὅταν ἀπευθύνεται στὸν ἴδιον τὸν πάσχοντα.

8) Ὁ γραμματεὺς: —Δυστυχῶς ὁ κ. Διευθυντῆς ἔχει συμβούλιο. Νάρθητε μιὰν ἄλλη μέρα.

Ψεῦδος ὑποχρεωτικόν. Ὁ κ. διευθυντῆς εἶναι ἐξαπλωμένος στὸν καναπέ τοῦ γραφείου του καὶ καπνίζει τὸ ποῦρο του, ἡ πολὺ πιθανὸν νὰ συνεργάζεται μὲ τὴν ὠραία του δακτυλογράφο. Ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ ὁ καυμένος ὁ γραμματεὺς; Τὸ ψεῦδος εἶναι κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. Διευθυντοῦ. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἀμαρτία.

9) Ὁ πρωταθλητῆς ποῦ ἐνίκηθῃ: —Μάλιστα, ἔχασα τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγὼ. Ὁ ἀντίπαλός μου ἔπαιξε ἀντικανονικά καὶ ὁ διαιτητῆς ἔμεροληπτησε. Θὰ ζητήσω τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ἀγῶνος! Ὡ! ἄγιον ψεῦδος ποὺ χρυσώνει τὸ πικρὸ χάπι τῆς ἀποτυχίας...

10) Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐξήγησις μῆς εἰκόνας, ποῦ... ὅλοι θὰ τὴν ἔχετε βεβαίως χαρᾶς μὲ τὴν μνήμη σας!

Ὁ ἐρωτευμένος (ἢ ἡ ἐρωτευμένη): —Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα.

Τὸ ψέμα ποὺ τὸ πιστεύει κανεὶς μ' εὐχαρίστησι ὄχι μόνον ὅταν τὸ ἀκούῃ, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ λέῃ. Καὶ ὅμως... Ἐπειτα ἀπὸ λίγον ἢ πολὺν καιρὸ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, θὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἴδιο ψέμα, σὲ ἄλλον παρτεναίρ. Καὶ θὰ τὸ πιστεύουν πάλι... Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὅμως δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ λέει τὸ ψέμα, ἀλλὰ ὁ ἔρωτος ποὺ μᾶς γελᾶει ὅλους. Ὅστε μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε μ' ἐλαφρὴ τῇ συνείδησι...

★

Ἄς μὴν ἐξακολουθήσωμε, Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐπείσθητε ἀπολύτως γιὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς γνώμης ποὺ ὑποστηρίζομε! Ὅτι δηλαδὴ ἡ ζωὴ μᾶς εἶναι ὠργανωμένη ἀπάνω στὸ ψέμα... Εὐτυχῶς!

Κι' ἐξ ἄλλου εἴπαμε ὅτι ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ψέμα εἶνε δύο ἐννοίαις σχετικῆς. Ὁ Παιγκράλλι — ἕνας συγγραφεὺς πολὺ λίγο γνωστὸς στὸν τόπο μᾶς — λέει σὲ κάποιο μυθιστορημά του: Ἡ ἀλήθεια τῆς σήμερον εἶναι τὸ ψέμα τῆς αὔριον. Ἄς συμπληρώσωμε, λοιπὸν, μαζί του καὶ ἄς ψευδολογῶμεν ἀσυστόλως.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ὁ φίλος σὰς ἐγγυᾶται γιὰ τὴν ἐχεμύθειά του...

Ὁ πρωταθλητῆς ἀπαιτεῖ νὰ τὴν ἀθωότητά σας...

Ὁ γιὰ τὸν ὅτι σὰς ἀποκλείει κάθε κίνδυνος...

Ὁ γραμματεὺς ἀποκρύπτει τὸν δισταγμὸν του...

Ὁ πρωταθλητῆς δικαιολογεῖ τὴν ἡττάν του...

ΠΑΡΑ

ΣΤΡΑΤΗΜΑ

Κατινούλα.

—Και πώς έγινε το κακό, μωρή;..

★

Πώς έγινε το κακό!... Μά δπως γίνονταν όλα όταν παραλύει τις θελήσεις μας ή ανικανοποίητη φλόγα των εικοσι χρόνων. Κι' η Κατινούλα ήταν είκοσι χρόνων ακριβώς. Κι' είχε κι' όλα τα χαρίσματα αυτής της χρυσής ηλικίας. Περνούσε ησυχές μέρες, χάρις στις γαλήνιες και μονότονες οικιακές ασχολίες της κι' ανήσυχες νύχτες εξ αιτίας των τολμηρών ονείρων της.

Κι' έτσι ο 'Αντώνης ο κουρέας στάθηκε τυχερός, γιατί απέφασε να δράσει σε μια τόσο κατάλληλη στιγμή.

Στις αρχές η δράσις του περιωρίστηκε σε ματιές γεμάτες θαυμασμό. Μά η ένθαρρυντική συμπεριφορά της Κατινούλας, του επέτρεψε να προβή σε κάτι περισσότερο αποτελεσματικό. Της έστειλε με τον μικρό του κουρείου ένα γράμμα γεμάτο έρωτα και ανορθογραφίες και της ζητούσε ένα ραντεβού.

Και το ίδιο απόγευμα είχε την απάντησή, και μάλιστα προφορική. Πέρασε, δηλαδή, η Κατινούλα θιαστικά από το κουρείο, την ώρα που ο 'Αντώνης χάζευε στην πόρτα περιμένοντας κανέναν πελάτη, και του ψιθύρισε τον τόπο και την ώρα του ραντεβού.

—Ο 'Αντώνης φέρεθηκε με αξιοθαύμαστο τάκτ στην πρώτη τους συνάντησι, πράγμα που η Κατινούλα εξετίμησε δρόντως. Περπατούσε πλάι του με ανυπόκριτη Ικανοποίησι και συνέχισε ενδομύχως τον έαυτό της για την επιτυχία της έκδογής της.

—Αφού περπάτησαν αρκετά, ο 'Αντώνης της είπε:

—Θά ήθελον, δεσποινίς Κατινούλα, και να με συγχωρήτε, θά ήθελον, δηλαδή, να μάθω... πώς, δηλαδή, ήλθατε

μαζί μου... το όποιον, δηλαδή, και να με συγχωρήτε, το όποιον... τόνον με ευχαριστεί!

—Η Κατινούλα δεν του απήντησε, βέβαια, με την ίδια ευγλωττία. Του έδωσαν πάντως να καταλάβει ότι ήταν έρωτα, και η κηλιδωσις της οικογενειακής του τιμής. Η στιγμή ήταν τρομερή για όλους. Ήταν τρομερή για την μητέρα, που την γέμιζε απόγνωσι και ανησυχία το παραστράτημα της κόρης της. Ήταν τρομερή για την Κατινούλα, που θα βρισκόταν σε λίγο στη δυσάρεστη θέση να υποστή τον χλευασμό και την ειρωνεία της διψασμένης για σκανδαλά γειτονιάς. Κι' ήταν τρομερή για τον Σταύρο Καρτάση, που γινόταν άθελα ένας ατιμασμένος αδελφός και που δεν μπορούσε να ζητήσει, σε μια τόσο ακατάλληλη στιγμή, λεπτά από τη μητέρα του, για να εξοφλήσει ένα έπαιγμα χαρτοπαικτικό χρέος.

Στο δωμάτιο δεν ακούγονταν παρά οι νευρικοί βηματισμοί του Σταύρου Καρτάση, που φαινόταν θυσιμένος σε άπεραντες και πολύπλοκες σκέψεις.

—Μπορεί να είναι κανένα τίμιο παιδί και νάρθη σβύριο, μεθαύριο να μάς την ζητήσει, τόλμησε να διακόψει τη σιγή η μητέρα.

—Τι λές τώρα κι' εσύ; την διέκοψε απότομα ο Σταύρος Καρτάσης. Σε τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται να τους βάζει κανείς το μαχαίρι στο λαιμό. Κι' αν δεν κατορθώσει να πετύχει γάμο, να εκβιάσει τουλάχιστο την κατάστασι και να τους πάρει λεφτά. Κατάλαβες; Λεφτά!... Πολλά λεφτά!.

Τσιμουδιά η Κατινούλα.

—Κατάλαβες, δηλαδή... συνέχισε ο Σταύρος Καρτάσης μονολογώντας σχεδόν και εναρμονίζοντας τις νευρικές βόλτες του. Φανερώνεται στα καλά καθούμενα ένας άληθος, για να σου λερώσει το κούτελο... 'Αχ! μωρή, τι να σου κάνω!... Τι να σου κάνω;...

Και με πιο σιγαλή φωνή:

—Νάσαν τουλάχιστο κάνας πλούσιος!...

Τα μάτια της Κατινούλας δεν έβλεψαν να προσέξουν τα φλογισμένα απότομα του 'Αντώνη. Σταμάτησε να τον κυττάζει κι' εξακολούθησε να τον έρωτευμένη, θά την τρώμαζε άσφαλως η έκφρασις του. Μά η Κατινούλα δεν φοβήθηκε. Ούτε καν δείλιασε. Δέχτηκε, σχεδόν, μ' εγνωμοσύνη τα τολ

μηρά του χάδια κι' άρκεσθηκε να κλει...
...μωσαί ρωρ 'όσοι 'δνι ρωρη κι 'δν
...Η Κατινούλα έζησε εκείνο το απόγευμα μια πλήρη έρωτική ευδαιμονία, μιαν ευδαιμονία που δεν θά την ξεχάσει ποτέ...

★

Νά! Έτσι έγινε το κακό. Δεν έπρόκειτο, βέβαια, να το αποκαλύψει ποτέ στον αδελφό της. Φτάνει που ώμολόγησε ποιος την πήρε στο λαιμό του. Δεν υπήρχε λόγος, εξ άλλου να μην το ομολογήσει. Ο 'Αντώνης φρόντισε να εξαφανιστεί άμέσως μόλις κατάλαβε ότι μια τέτοια πράξις τιμωρείται δια γάμου. Και τον έχασε τον 'Αντώνη η Κατινούλα. Μά δεν έκλαιγε γιατί της έφευγε ο μέλλων σύζυγος. Έκλαιγε γιατί στερήθηκε τον τρυφερό έραστή. Και σαν να μην έφταναν 'όλα αυτά, είχε τώρα να αντιμετωπίσει την όργη του αδελφού της. Και την αντιμετώπιζε ζαρωμένη σε μια γωνιά, χωρίς να διαμαρτύρεται για τα χαστούκια του, χωρίς να εξανίσταται για τις βρισιές του, χωρίς να σκέπτεται τα επακόλουθα του παραστράτηματος...

Ο αδελφός της, ο Σταύρος Καρτάσης εξακολουθούσε πάντα να κόβει νευρικές βόλτες. Τον είχε πειράξει φοβερά η κηλιδωσις της οικογενειακής του τιμής. Η στιγμή ήταν τρομερή για όλους. Ήταν τρομερή για την μητέρα, που την γέμιζε απόγνωσι και ανησυχία το παραστράτημα της κόρης της. Ήταν τρομερή για την Κατινούλα, που θα βρισκόταν σε λίγο στη δυσάρεστη θέση να υποστή τον χλευασμό και την ειρωνεία της διψασμένης για σκανδαλά γειτονιάς. Κι' ήταν τρομερή για τον Σταύρο Καρτάση, που γινόταν άθελα ένας ατιμασμένος αδελφός και που δεν μπορούσε να ζητήσει, σε μια τόσο ακατάλληλη στιγμή, λεπτά από τη μητέρα του, για να εξοφλήσει ένα έπαιγμα χαρτοπαικτικό χρέος.

Στο δωμάτιο δεν ακούγονταν παρά οι νευρικοί βηματισμοί του Σταύρου Καρτάση, που φαινόταν θυσιμένος σε άπεραντες και πολύπλοκες σκέψεις.

—Μπορεί να είναι κανένα τίμιο παιδί και νάρθη σβύριο, μεθαύριο να μάς την ζητήσει, τόλμησε να διακόψει τη σιγή η μητέρα.

—Τι λές τώρα κι' εσύ; την διέκοψε απότομα ο Σταύρος Καρτάσης. Σε τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται να τους βάζει κανείς το μαχαίρι στο λαιμό. Κι' αν δεν κατορθώσει να πετύχει γάμο, να εκβιάσει τουλάχιστο την κατάστασι και να τους πάρει λεφτά. Κατάλαβες; Λεφτά!... Πολλά λεφτά!.

Τσιμουδιά η Κατινούλα.

—Κατάλαβες, δηλαδή... συνέχισε ο Σταύρος Καρτάσης μονολογώντας σχεδόν και εναρμονίζοντας τις νευρικές βόλτες του. Φανερώνεται στα καλά καθούμενα ένας άληθος, για να σου λερώσει το κούτελο... 'Αχ! μωρή, τι να σου κάνω!... Τι να σου κάνω;...

Και με πιο σιγαλή φωνή:

—Νάσαν τουλάχιστο κάνας πλούσιος!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΤΗΡΙΑ

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

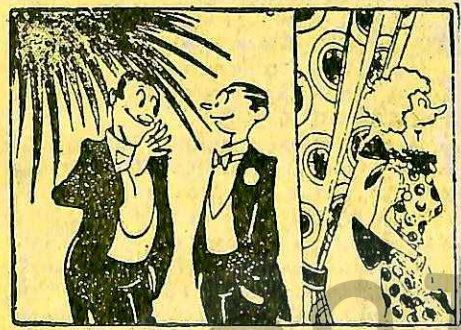
Η σεμνόντυφη γεροντοκόρη έγευμάτιζε σ' ένα μοντέρνο εστιατόριο και όπως το γκαρσόνι στεκόταν πλάι στο τραπέζι της, του είπε να μάθι τον τίτλο του ταγκο που έπαιζε ή όρχηστρα και να της το πη.

Για λίγη ώρα όμως το γκαρσόνι το άπασχόλησαν άλλα καθήκοντα, και όταν επέστρεψε κοντά της, η γεροντοκόρη είχε ξεχάσει την παράκλησή της. Φαντασθήτε λοιπόν, την σύγχυσι της όταν το γκαρσόνι έσκυψε και της ψιθύρισε στο αυτί: «Τι μπορώ να κάμω για να μ' αγαπήσετε;»

ΖΗΛΕΨΑΝ ΚΙ' ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ένας από τους έλέφαντας του τσίρκου έβηκε άσχημα και ο φύλακας έλαβε οδηγίες από τον διευθυντή να δώσει στο άρρωστο παχύδερμο να πιη έναν κουβά νερό άνακατεμένο με μια μπουτίλια ούζου.

—Πώς είνε τώρα η Σάλλυ; ρώτησε ο διευθυντής τον φύλακα την άλλη μέρα. —Τά ίδια και χειρότερα, απήντησε ο φύλακας, γιατί τώρα βήχουν και οι... άλλοι έλέφαντες.

—Γιατί δεν θέλεις να την παντρευτείς; Διότι την άπεκλήρωσε η φύσις από όμορφιά! —Όχι, αλλά διότι την άπεκλήρωσε ο μπαμπάς της.

ΤΙ ΕΝΤΥΠΩΣΙ ΕΑΙΝΕ

Ένας Τραπεζίτης στο Κεντούκι, των 'Ηνωμένων Πολιτειών, είχε τη συνήθεια, την ώρα της δουλειάς του, να φορη το καπέλλο του —συνήθεια που διατηρούν πολλοί 'Αμερικανοί— ειδικώς όμως έπειδή αυτός ήταν φαλακρός και οι μυίγες τον ένοχλούσαν τρομερά.

Ένας νέγρος εργάτης ερχόταν κάθε εβδομάδα στην Τράπεζα και κατέθετε τις οικονομίες του. Μια μέρα όμως ήρθε και σήκωσε όλόκληρο το ποσό.

Ο Τραπεζίτης παραξενεύτηκε και τον ρώτησε:

—Γιατί τα παίρνεις όλα τα λεπτά σου, Σάμ, και δεν αφήνεις κάτι ώστε να έχωμε άνοιχτο λογαριασμό μαζί σου;

Ο νέγρος κύτταξε το καπέλλο του Τραπεζίτη, και του απήντησε έμπιστευτικά: —Φοβάμαι... Σας βλέπω με το καπέλλο και μου δίνετε την εντύπωσι ότι είσαστε πλούσιος να τό... σκάσετε!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ο πλούσιος πατέρας. —'Ακουσε, παιδί μου, να σου κάμω μια έκμυστήρευσι: Το μυστικό της επιτυχίας μου έγκειται στην έντατιή και άνατάκωστη

εργασία.

Ο γυιός. — Δέν είναι του χαρακτήρος μου, πατέρα, να υποκλέπω τα μυστικά των άλλων και να έπωφελομαι άπ' αυτά. Σας όρκίζομαι, λοιπόν, πως θά προσπαθώ να ξεχάσω άμέσως την έκμυστήρευσί σας. Μείνετε ήσυχος.

ΣΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

— Έσείς είσθε ο ιδιοκτήτης αυτού δω του πρώτης τάξεως φαρμακείου; — Μάλιστα, κυρία μου. — Κι' έχετε καιρό που εξασκείτε αυτό το επάγγελμα; — Τριάντα πέντε χρόνια. — Κι' έσπουδάσατε στην Εύρώπη; — Μάλιστα. — Έχετε δίπλωμα; — Όχι, κρέμεται στον τοίχο. — 'Α! Πολύ καλά, δώστε μου τότε, σας παρακαλώ, μια δραχμή γκόμες για τόν δόξα!...

Μονόλογος μεθυσμένου. — Να πω ένα άκόμα; Τό στομάχι μου λείι ναί, τό λογικό μου λείι όχι. Τό λογικό μου όμως είναι φρονιμώτερο, και σαν φρονιμώτερο, όποχωρεί. Έπομένως θά πω ένα άκόμα.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΓΑΜΩΝ

Πελάτης. — Μου είπατε, ότι ο πατέρας της νύμφης μου ταξιδεύει προς τό παρόν... Τώρα μαθαίνω, προς μεγάλην μου έκπληξιν, ότι είναι... σιλικόνη!...

— Τι; Πάλι;

ΤΟΤΕ ΘΑ ΑΔΕΙΑΖΕ

Ο ταμίας μιας συναυλίας. — Προς τό παρόν, κυρία μου, η σάλα είναι υπερπλήρης, κάμετε όμως λίγη όπομνη ως ότου να πούν τό πρώτο τραγούδι...

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Τό γκαρσόνι (κάνοντας τόν λογαριασμό). — Έχετε σουπά, ψητό, χόρτα, τυρί φέτα, κομπόστα, φρούτα, ψωμί κι' ένα μπουγάλι μπύρα. Έχετε μήπως τίποτ' άλλο; — Πελάτης. — Μάλιστα... Πείνα!...

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ταχυδακτυλουργός (βλέποντας τό άραιότατο άκουστέριό του). — Πολύ άσχημα χρόνια! 'Απ' τη μύτη του κοινού μπορώ να διαβάω όσα τάλλα θα βλώ, από την τσέπη του όμως, ούτε ένα...

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

— Κι' από ποτε θάρκεσαι χωρίς δουλειά; — 'Απ' τόν καιρό που έχασα την μητέρα μου. — Και είναι πολλές καιρές που πέθανε ή μητέρα σου; — Πέθανε, ή μακαρίτισσα, λίγες ώρες ύστερα από τήν γέννα μου...

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ο Καθηγητής (εξετάζοντας τόν άρρωστο μπροστά στούς φοιτητάς). — Σ' αυτήν την ενδιαφέρουσαν κεφαλήν, κύριε φοιτητά, παρατηρούμε την χαρκτηριστικήν ανώφωσιν, δείγμα συζυγικής αγάτης...

Ο άρρωστος. — Μάλιστα κύριε Καθηγητά. Χθές μούδωσε με τή σκούπα

Η ΑΠΕΙΛΗ

Χήρος. — Δέν τά πέρασα και πολύ καλά με την μακαρίτισσα τή γυναίκα μου. Και τά τελευταία της λόγια άκόμα ήταν μια άπειλή για μένα. — Μά τί σοι είπε; — «Θά συναντηθώμε, μιá μέρα, εκεί πάνω!»

Ηδωγραφικό
διήγημα
του
ΓΙΩΡΓΟΥ
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

κορμί της. 'Ο Ένοχος πόθος της την έκανε άσυγκράτητη στην αίσχρη συκοφαντία.

* * *

Και με λόγια που δεν δέχονταν καμιά αντίρρηση, μ' ένα ύφος που την έκανε να φαίνεται πως έλεγε αλήθεια, του είπε πως η Θάλεια από τη στιγμή που άκουσε ότι έφυλακίστηκε, δεν ήθελε πια να έχη καμιά σχέση μ' αυτόν...

—Μη νομίζετε, κ. Τίτο, ξεχολούθησε η Λέλα, ότι την απόφασι αυτή την πήρε γιατί πειράχθηκε, προσεβλήθη επειδή σ' έβαλαν στη φυλακή. 'Οχι! Είπε κάποιος άλλος λόγος που δ'α σ'α τον π'ω. 'Η εξαδέλφη μου για να μη π'ω ότι είναι άκομη έρωτευμένη, πάντως συμπαθή κάποιο νέο που μένει πάνω στο όμορφο προάστειο και που συναντήθηκε μαζί του δυο φορές σ' ένα συγγενικό του σπίτι και την χόρεψε.

'Ο Τίτος είχε γίνει κέρνιος σαν πτώμα από την ταραχή του. 'Ηταν αλήθεια λοιπόν αυτό που άκουγε, η Έλας τραγικός έφιόλης; 'Η Θάλεια, το εύγενο, το άγνο αυτό πλάσμα ήταν προδότρα της αγάπης του; Και περίμενε την ευκαιρία, την τραγική αυτή ευκαιρία για να τρέξη στην άγκαλιά ενός άλλου;

—Δεσποινίς Λέλα, είναι αλήθεια δ'αυτά;

'Η Λέλα γέλασε νευρικά. Κι' έπειτα είπε:

—Θεέ μου, π'ωσ μπορείτε ν' αμφιβάλετε, λοιπόν; 'Αφ'ού θ'αλέπετε ότι η μεγάλη μου έκτιμησι για σ'α, με φέρνει στο σημείο να φανερώσω το μυστικό της εξαδέλφης μου. Δεν πρέπει λοιπόν να με προσβάλλετε μ' αυτά σ'α τα λόγια, Κύριε Τίτο, η Θάλεια δεν αξίζει για την αγάπη σας. Λυπούμαι πολύ που σ' αυτή την τραγική στιγμή σ'α τα λέω, μ'α σ'ας είπα: Το καθήκον μου αυτό μου επιβάλλει. Πάντως θ'α σ'α παρακαλέσω να μη φανήτε ότι το μάθατε από μένα. Και τώρα σ'ας χαίρετω. Θ'α-ξανάρθω να σ'α δ'ω κι' αν θέλετε να βοηθήσω κι' εγώ σ'α κάτι για να θυγήτε το γρηγορότερο από δ'ω μέσα, σ'α παρακαλώ να μου τ'ο π'τε!

* * *

Κ'α' προτού δ' δυστυχισμένος ο Τίτος προλάβη να της π'η τίποτε, η Λέλα άπομακρύνθηκε...

'Ο Τίτος άκουσε τον ήχο από τα τακούνια, που έτρεχαν στο πλακόστρωτο και του φάνηκε σαν να του κτυπούσαν με σφυριά το μυαλό.

—'Ω Θεέ μου... Θεέ μου, ας ήταν λοιπόν ψέματα, ξέσπασε σε λυγμούς κι' έκρυψε το πρόσωπό του ανάμεσα σ'α χέρια του ο Τίτος.

Δεν μπορούσε, δεν ήθελε να το πιστέψη ο δυστυχός, ότι η Θάλεια είχε προδόσει τη μεγάλη αγάπη του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. Ο ΕΝΟΧΟΣ ΦΕΥΓΙΕΙ...

Το έγκληματικό σχέδιο του κακούργου Θρασύβουλου είχε περ'χει. 'Ο δολοφόνος της θείας του, θέβαιος ότι άργά η γρήγορα θ'α τον ανέκλυπταν, έτρεξε κι' έβγαλε τα χαρτιά του για να φύγη για το έξωτερικό. Αύ'ος ήταν άλλως τε ο σκοπός του.

'Επειδή δεν ευρίσκε λεφτά να φύγη για το έξωτερικό, άκολουθώντας μια όμορφη 'Ιταλίδα που ήταν έρωμένη του, απέφασεν να σκοτώση τη θεία του, για να της κλέψη τα λεφτά, με τα όποια θ'α τ'ώσασε για το έξωτερικό. Και για να μη τον άνακαλύ-

ψουνε έξ' άλλου άμέσως η για να μη το άρνηθούν τη θ'έρρησι του διαβ'α-τηρίου του, συλλογίσθηκε να ένοχο-ποιήση τον Τίτο. 'Ετσι θ'α του δινόταν καιρός να θγάλη άνενόχλητα τα διαβ'ατήριά του για το έξωτερικό. 'Η όμορφη 'Ιταλίδα, που άκολουθούσε ο κακούργος νέος, έπήγαινε για την Νίκαια.

'Όταν λοιπόν ο Θρασύβουλος θρέθηκε στον Πειραιά, άπ' όπου θ'α έ-παιρνε το θαπόρι, για το έξωτερικό, εξακολουθούσε άκόμη να είναι άνήσυχος και να φοβάται μη τυχόν τον έμποδίσουν να φύγη, την τελευταία στιγμή. Μήπως δηλαδή ο άνακριτής το μάθαινε, ύπ'απτεύονταν και τον έμπόδιζε.

Με τη θαλίτσα στο χέρι έγύριζε κάθε τόσο και κύτταζε γύρω του, άνήσυχος... Και μόνον όταν θ'αβ'ηκε στο κατάστρωμα του θαποριού και είδε τον Πειραιά που έχαντο μέσα σ' ένα άραιό σύννεφο όμίχλης, μόνο τότε χαμογέλασε μ' ένα σατανικό χαμόγελο και έμουρμούρισε:

—Και τώρα, κύριε Τίτο, ξεμπερδεψέτα... 'Όταν σ'α θ'άλουν από τη φυλακή και ψάχνουν να θ'ρουν έμένα, τότε εγώ θ'α γλεντοκοπάω στην Κυανή 'Ακτή...

* * *

'Εν τ'ω μεταξύ η Λέλα, η σκληρόκαρδη και άποφασισμένη να πραγμα-τοποίηση το σχέδιό της, άνέθηκε πάλι στο όμορφο προάστειο, που έμενεν η Θάλεια, για να της π'η εκείνα που είχε σχεδιάσει.

Βρήκε την εξαδέλφη της θυσιμένη, όπως πάντα στην άφάνταστη λύπη της. Τα ωραία μενεξεδένια μάτια της Θάλειας ήταν κατακόκκινα από το κλάμα.

—Μάντεψε από που έρχομαι, ήταν τα πρώτα λόγια της Λέλας, μόλις μπήκε στην καμαρούλα της Θάλειας.

'Η εξαδέλφη της την έκτύταξε μ' έκπληξι.

Δεν είχε άνάκαρδα να μιλήση. 'Ο πόνος την είχε κάνει πτώμα, έ-να ζωντανό πτώμα.

—'Ερχομαι από τον Τίτο.

—Τόν είδες; έτινάχθηκε η Θάλεια. Και πηγαίνοντας κοντά της της έ-πιασε τα χέρια.

'Ηταν παγωμένα τα δάχτυλα της άμοιρης κοπέλλας.

—Καλύτερα να μη τον έβλεπα, έμουρμούρισε η Λέλα, με μια θλίψη, γεμάτη από ύποκρισία.

—'Όστε είν' αλήθεια; Τη σκότωσε αυτός; Είναι ένας φονιάς λοιπόν; Ξο-ναρώτησε με φρίκη η Θάλεια.

—Δεν πρόκειται γι' αυτό...

—'Αλλά τότε;

—Κάτι άλλο πολύ χειρότερο εινε...

—Τι άλλο; έμουρμούρισε η Θάλεια. Και η φωνή της έμοιαζε με μια σθυ-μένη ήχ'ω.

—Πρώτα - πρώτα άπ' όσα μου εί-πε, δεν φαίνεται να είναι ένοχος... 'Αλλος έχει κάνει το έγκλημα και του το φόρτωσε. Κι' έτσι τον έπιασαν και τον φυλάκισαν...

'Ενας στεναγμός άνακουφίσσεως έ-βγήκε από το πνεύμα του στήθος της Θάλειας και μια έλπίδα έλαμψε στο ιδανικό προσωπάκι της.

Μ'α η Λέλα σ'ε λίγο της είπε, ότι τάχα μόλις την έπιασαν εκεί, που είχαν τον Τίτο, είδε μια κοπέλλα, που γλυκομιλούσε μαζί του.

—'Από μακριά κατάλαβα, έπρόθε-σε η Λέλα, ότι οι σχέσεις του με την κοπέλλα αυτή, που δεν φαινόταν τό-σο σ'α ήταν ύποπτες. Και το κατάλα-

βα γιατί μόλις με είδε, έγινε σαν το λεμόνι κίτρινος... 'Επειτα, όταν έπ'η-γα κοντά εκείνη με κύτταζε με μια ματιά, σαν να της είχα σκοτώσει τον πατέρα... 'Οχι, Θάλεια, χίλιες φορές δ'χι, δεν σ' αγαπάει ο άνθρωπος αυτός, άφ'ού έχει άλλην... Πρέπει να τον θγάλης από την καρδιά σου. Και γρήγορα μάλιστα. Δεν εινε αξιός σου.

* * *

'Η Θάλεια, το τραγικό αυτό θύμα μιας σκληρής και άδικης μοίρας δεν περίμενε ν' άκούση περισσότερα... 'Όλα έσβυσαν με μιας γύρω της... Και σαν να έσβυνε και η ζωή της ή ίδια σωριάστηκε λιπόθυμη χάμω, μπροστά σ'α πόδια της εξαδέλφης της, που πάσχιζε να την σ'ανεφέρη, για να μη τυχόν πάρη είδησι η μητέ-ρα της... Κι' ένω η σκληρόκαρδη Λέ-λα της έτρεβε τα χέρια συλλογίζ'οταν ότι αν πετύχαινε το σχέδιό της, ο Τί-τος θ'α γινόταν δικός της... Μ'α γι' αυτό έπρεπε να ξαναπ'α' στη φυλακή και να τον ιδ'η... Πρό πάντων όμως έ-πρεπε με κάθε τρόπον να έμποδίσ'η τη Θάλεια να πάη στη φυλακή, γιατί μπορούσε να φανερωθ'η έτσι το σχέδιό της, η πλεκτάνη που είχε στήσ'ει με τόση μαστοριά, σ'α δυο εκείνα εύγε-νικά πλάσματα, τον Τίτο και τη Θά-λεια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΛΕΛΑΣ

'Αποφασισμένη να κατακτήση τη καρδιά του αγαπημένου της εξαδέ-λφης της η Λέλα και άδιαφορώντας, μπροστά στον πόνο της δυστυχισμένης της Θάλειας, ξαναπ'ηγε στη φυλακή, όπου είχαν ρίξει τον άθ'ωο Τίτο... 'Ε-κείνος, μόλις την άντίκρυσε, χαμογέ-λασε. Μ'α το χαμόγελό του ήταν πι-κρό, θλιμμένο.

'Η Λέλα με πολλή τσαχπινιά του έ-σφισε το χέρι.

—'Εχετε να μου π'ητε κανένα εύχά-ριστο; τον ρώτησε, ένω το βλέμμα της πάσχιζε να μαντεύση την αίτια της χαράς του.

—Το εύχάριστο έρχεται σ'ε μια σ'τι-γή που η καρδιά μου είναι πονεμένη, έμουρμούρισε εκείνος.

—Τι λοιπόν, άποδείχθηκε η άθ'ωότης σας;

—Ναι, Κι' έλπίζω ότι σ'ε λίγες ήμέ-ρες θ'α είμαι ελεύθερος. 'Όπως ξέρε-τε, δεσποινίς Λέλα, εύκολα μπ'ανει κανείς στη φυλακή, μ'α δύσκολα θ'αί-νει...

—Και π'ωσ λοιπόν άποδείχθηκε η ά-θ'ωότητά σας; Κανένας μάρτυρας έ-σας; τον ρώτησε η εξαδέλφη της Θά-λειας.

—'Οχι, της άπήντησε ο νέος. 'Ο δι-κηγόρος μου μου είπε πως ο άνακρι-τής έμαθε ότι ο πραγματικός δολο-φόνος τ'ώσασε για το έξωτερικό του αυτό είναι μια άπόδειξι της ένοχής του και της άθ'ωότητάς μου.

—'Αναστ'εναξ; τώρα ο Τίτος κι' άπο-φ'εύγοντας να κυττάξη κατάμματα τη Λέλα, έπρόθεσε:

—Μ'α η χαρά μου αυτή, δεσποινίς Λέλα, με βρίσκει σ'ε μια στιγμή που είμαι πτώμα από τη θλίψη.

—Και ο λόγος; ρώτησε τσαχπινικά η Λέλα.

—Το λόγο τον ζέρετε, δεσποινίς Λέλα.

—Πρόκειται για τη Θάλεια; —Ναι, γι' αυτήν. 'Εσκυψε το κεφά-λι ο Τίτος για να κρύψη την συγκί-νησί του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο

πλοία

'Ενα τρομακτικό ναυάγιο έσημειώθη την περασμένη εβδομάδα στις μακρινές θάλασσες του Ειρηνικού. 'Ενα γαλλικό ατμόπλοιο, καθώς παρέπλεε, μέσα σ'ε πυ-κνή όμίχλη, το άκρωτήριο Χόρν, προσέ-κρουσε, ξαφνικά, έπάνω σ' ένα «πλοίο-φάντασμα» και κατεποντίσθη μέσα σ'ε λί-γες ώρες, χωρίς να προφθάσ'ιν ν'α του δώσουν καμιά βοήθεια.

'Όταν άργότερα, μερικά άλλα ατμό-πλοια έφθασαν στον τόπο της καταστρο-φής, το πλοίο - φάντασμα είχε εξαφα-νισθ'η. Και μόνον από τα άπεγνωσμένα S.O.S. που εξέπεμπε ως την τελευταία στιγμή το καταποντισθ'εν ατμόπλοιο, έ-μαθαν το όνομά του.

'Ηταν το περίφημο «Μάλμπορου».

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΜΕ ΤΑ 23 ΠΤΩΜΑΤΑ

Το «Μάλμπορου» ήταν ένα από τα με-γάλα τριύστια του περασμένου αιώνας, άγγλικής κατασκευής.

Κοντά στο άκρωτήριο Χόρν, μ'α ξα-φνική έπιδημία ξέσπασε έπάνω στο π'η-ρώμα. 'Ηταν χολέρα, ήταν πανώλης, ποιός θ'α μπορούσε να το ε'ιπ'η; Μ'α έπι-δημία ά'το εκείνης που μόνον στις μαγε-μένες θάλασσες του Ειρηνικού κ'άναν κά-θε τόσο την εμφάνισ'ι τους και που δεν έχουν κανένα όνομα.

Το θέβαιο είναι πως αυτή η έπιδημία ξεπάστρωσε το πλήρωμα μέσα σ'ε λίγες ώρες. 'Από την α'ιγή ως τη δύσι του ή-λιου, το «Μάλμπορου» είχε μεταβληθ'η σ' ένα πλοίο γεμάτο πτώματα.

Μ'α αυτό το μακάβριο φορτίο, εξακο-λούησε έκτοτε την πορεία του. Τα πα-νιά του έγιναν με τον καιρό κουρέλια και τα κατάρτια του συντρίφθηκαν από τους άνέμους και τους τυφώνες.

'Αλλ' εκείνο εξακολούθησε να προχω-ρή πάντα και να σκορπίζ'η τον τρόμο και τη φρίκη μέσα στις ψυχές των ναυτικών.

Ο πρώτος που το άνεκάλυψε ήταν ο 'Ολλανδός δ'αν Ραϊντερ, το 1897. 'Όταν το πρωτοαντίκρυσε, νόμισε πως ήταν κά-ποιο ναυαγισμένο πλοίο κι' έτρεξε για να το βοηθήση. 'Αφ'ού έφ'ανασ'εν άρκετά με τον τηλεδ'ω, χωρίς να παίρνη απάντη-σι έστειλε μερικούς ναύτες άπάνω στο «Μάλμπορου».

'Εγύρισαν σ'ε λίγο με κομμένη τη μι-λιά στο στόμα τους. Κι' όταν μ'όρεσαν να συνέλθουν, διηγήθηκαν πως είχαν ιδ'η ένα πλήθος σκελετών που πηγαινόερχον-ταν μέσα στο καράβι και το κυβερνούσαν καθισμένοι στο τιμό-νι ή άνεβασιμένοι έ-πάνω στα ξάρτια. Δι-ηγήθηκαν άκόμη πως ήταν δ'όλομυρα τα κου-ρέλια που κρέμονταν έπάνω στα συντριμέ-να κατάρτια του και κατέληξαν στο συμπέ-ρασμα πως ήταν ένα πλοίο θ'γαμένο μέσ' από την κόλαση.

Έκτοτε, το «Μάλ-μπορου» έγινεν ο τρόμος των θαλασσών. 'Α κυβέρνητο όπως

φάντασμα

είναι, εμφανίζεται σήμερα εδ'ω και αύ-ριο εκεί και κανείς δεν ξέρει αν θ'α το συ-ναντήση κάποια νύχτα, άξαφνα, μπροστά του...

Λένε τότε πως μέσα από το πλοίο - φάντασμα έρχεται μ'α πένθιμη μελωδία, κάτι σαν νεκρώσιμη ψαλμωδία και άπλώ-νεται, μιλία γύρω, έπάνω στην δ'όλουρη θάλασσα... Αυτή η ψαλμωδία συνοδεύει ώρες δ'όλοκληρες τα πλοία, που μέσα στη νύχτα κι' οι ναυτικοί, για να μην την ά-κούνε, μαζεύονται με τις φουσαριόνικες έπάνω στο κατάστρωμα και τραγουδ'αν μ'α όλη τους τη δύναμη ή κλειδώνονται κάτω σ'α αμ'άρια, παραλυμένοι από τον φόβο και την άγωνία...

Το «Μάλμπορου» είχε να εμφανισθ'η ά-πό το 1921. Ποιός ξέρει σ'ε ποιές μακρυ-νές θάλασσες έγυριζε ως σήμερα; Και ξαναπαρουσιάσθηκε, ξαφνικά, π'ριν από λίγες ήμέρες, ύπ'ενθυμίζοντας την παρ'αξι- του μ' ένα τραγικό ναυάγιο. 'Εχει άκό-μη τρία άλλα στο παθητικό του. 'Ενα το 1901, άλλο ένα το 1907 κι' ένα τρίτο το 1911. Το σημερινό είναι το τέταρτο.

Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» ΜΕ ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙ-ΣΜΕΝΑ ΒΟΥΒΑΛΙΑ

'Αλλ' η περίπτωση του «Μάλμπορου» δεν είναι η μοναδική. 'Υπολογίζεται ότι υπάρχουν σήμερα περισσότερα από έβδο-μήντα πλοία-φάντασματα, που περιπλα-νώνται σ' όλες τις θάλασσες του κόσμου.

Μερικά άπ' αυτά έχουν μ'αν άρισμένη άκτίνα, γύρω από την όποια στριφογυρί-ζουν σαν καταραμένα. 'Αλλα όμως βρί-σκονται σήμερα στον 'Ατλαντικό, αύριο σ'ε άνοιχτά της Βεγγάλης, κι' έπειτα από λίγον καιρό στις άκτές της 'Αφρικής ή της Αυστραλίας.

Τ'α άπ' αμ'ασότερα άπ' αυτά είναι η 'Αυ-γή», μ'α παλιά κουρσάρικη κορβέτα, το γαλλικό θ'νικο «Σαραβίν», ένα μεξικάνι-κο πολεμικό, γνωστό με το όνομα το «Πλοίο-Τρόμος», έξ' άφορμής των πολ-λών ναυαγίων που έχει προκαλέσει, το άγγλικό «Φιντέλτιν» κλπ.

Μ'α τραγική ιστορία πλοίου-φάντασμα-τος είναι άκόμη της άγγλικής κορβέτας

«Ο Κεραυνός».

Στα παλιά χρόνια ήταν κουρσάρικο πλοίο κι' είχε δ'ράσει στον άγγλοαμερικα-νικό πόλεμο της 'Ανεξαρτησίας. 'Επειτα, έπειδή το πλοίο είχε πολύ γεράσει, το μετέβαλαν σ'ε έμπορικό και το έστειλαν στο Μεξικό.

Το 1907 είχε φύγει από τον λιμένα της Βέρα-Κρούε, πηγαίνοντας ένα φορτίο βουβαλίων στο Χόγκ-Κόγκ. 'Όλο του το πλήρωμα άπετελείτο από τον καπετά-νιο και τέσσερις ναύτες. Στο δρόμο, οι τρικυμίες τ'ώδεραν άλύπητα και το τρά-βηξαν μακριά, προς τις άκτές της 'Ια-πωνίας. 'Επ'αλειψε όσο μπορούσε. 'Αλ-λά, στο τέλος, έμπλεξε μέσα σ' έναν τρο-μερό τυφώνα και ένα πελώριο κύμα έσά-ρωσε από το κατάστρωμα τον πλοίαρχο και τους τέσσερις ναύτες.

Έκτοτε, ο «Κεραυνός» μετεβλήθη, σαν τόσα άλλα καράβια, σ'ε πλοίο-φάντασμα. Κι' οι ναυτικοί λένε πως, τις νύχτες, τ'α πνιγμένα βουβάλια μ'ονγγίζουν σαν δαι-μονισμένα και γερίζουν τον άκαιανό μ'α μια πελώρια βοή της κόλασης.

Γι' αυτό, όταν συναντούν τον «Κεραυ-νό», τα θαπόρια τρέχουν να φύγουν με όλη τη δύναμη των καζανιών τους από κοντά, γιατί θεωρούν την εμφάνισ'ι του ως προύηνμα καταστροφής.

'Ενα άλλο πλοίο, με άπαισία φήμη, εί-ναι το άμερικανικό «Θέλλας». Περσιλα-νείται στις θάλασσες, από το 1858. Σχε-δόν έναν δ'όλοκληρο αιώνα. Και, κάθε φο-ρά, που θ'α το συναντήσουν στη θάλασσα, οι ναυτικοί λένε πως κάποιος θ'α πεθάνη από το πλήρωμα, του πλοίου, αν δεν προ-φθάση να προσγγίση σ'ε άκτι μέσ'α στις είκοσι τέσσερις ώρες που θ' ακολουθή-σουν.

'Η «Θέλλας», όπως λέει ένας ναυτικός θρύλος, διατηρεί άκόμη όλο το πλήρωμά της - μια συνοδεία από 13 κολασμένες ψυχές πειρατών, που έσπειραν έπί χρο-νία πολλά τον τρόμο και τη φρίκη στις άμερικανικές θάλασσες και πού, στο τέ-λος, άλληλοεξοντώθηκαν μεταξύ τους, μέ-χει και του τελευταίου...

ΕΠ. ΜΠ.

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΑΦΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.
Αφού η Τζέννη, ακολουθούμενη πάντοτε α-
πό τον πιστό της Τύρ, παρέμεινε ένα εράδου
κλωδενομένη στο δωμάτιο του Μαρσιάλ, που
της παρέσχε κάθε είδους περιποίηση την άλ-
λη μέρα το πρωί ώδηγήθηκε από τον ίδιο στο
παιδί της κ. Μποστέλ. Η χαρά τῆς ἀγαθῆς
γυναίκας, που ἔδωσε μπροστά της τὴν Τζέν-
νη πού κι' αὐτὴ τὴν θεωροῦσε χαμένη, ὑπῆρ-
ξε μεγάλη καὶ ἐνθουσιασμένη ἐξέφρασε τὴν
ἀγνωμοσύνη της στὸν Μαρσιάλ. Ὑστερα ἀ-
πὸ λίγη ὥρα ὁ Μαρσιάλ ἐτοιμάστηκε νὰ φύ-
γῃ, ὅποτε ἡ κ. Μποστέλ δείχνοντάς του τὸν
Τύρ που παρέμενε στὰ πόδια τῆς Τζέννης τὸν
ρώτησε ἀν εἶνε δικός του, γιὰ νὰ τὸν πάρῃ.
Ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατόν ἐξέσπασε νὰ μείνῃ κι'
ὁ σκύλος ἐκεῖ. Ἡ Τζέννη δαίτησε ν' ἀπαν-
τήσῃ ὅτι ἦταν δικός της καὶ τότε ὁ Μαρσιάλ
τοῦ κατέλασε ὅτι τὸ κορίτσι πού ἔσωσε θὰ
λυπόταν ἀν ἔκανε τὸν σκύλο της, δέχτηκε νὰ
τὸν πάρῃ μαζί του καὶ μαζί ὑποσχέθηκε νὰ
τὸν φέρῃ πού καὶ πού γιὰ νὰ τὸν ἐλέγῃ).

17ον

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἡ κ. Μποστέλ ἔγραψε ἀμέσως εἰς
τοὺς γονεῖς τῆς Τζέννης πού ὅταν πῆ-
ραν τὸ γράμμα ἐκείνο, πού στὴν ἀρ-
χὴ τὸς φάνηκε σὰν ἀπίστευτο, ἐδά-
κρυσαν ἀπ' τὴ χαρὰ τους.

Διαβάζοντας ὁ Ζακόμπ τις φρικώ-
δεις περιπέτειες τῆς Τζέννης, νόμιζε
ὅτι ὠνειρεύεται, ἐνῶ ἡ Μπέρθα ἐδο-
κίμασε ἕνα τόσο δυνατό κλονισμό, τις
πρώτες στιγμές, πού φαινόταν ἐτοιμὴ
νὰ ὑποκύψῃ ἀπ' τὴν συγκίνησι.

Ὅσο γιὰ τὸν Λεόν, ἔχοντας τὸ ὕψος
τρελλοῦ καὶ μὴ μπορῶντας νὰ σταθῇ
σ' ἕνα μέρος, πηγαίνονταν ἀπ' τὴν
πύρτα στὸ παράθυρο, σὰν νὰ πιζέ
πὼς θάβλεπε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή
νὰ φανῇ ἡ Τζέννη, ἡ ἀγαπημένη του
ἀδελφούλα πού τὴν εἶχε κλάψει σὰν
πεθαμένη.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ ὥρα, τὴν ἐξαλ-
λη χαρὰ διαδέχθηκε ἡ συγκίνησις. Ὁ
Ζακόμπ Μενιέ σκεπτόταν τώρα ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ κάμῃ νὰ ἔχασθῃ ἡ ἀσθη-
ρότης μὲ τὴν ὁποία δὲν εἶχε παῖσει
νὰ μεταχειρίζεται τὴν γυναῖκα του,
τὴν ὁποία θεωροῦσε ὡς ὑπεύθυνο τῆς
ἐξαφανίσεως τῆς Τζέννης.

Πῆρε λοιπὸν τὴν Μπέρθα στὴν ἀγ-
καλιά του, ὅπως θάκανε γιὰ ἕνα μι-
κρὸ παιδί, τὴν κάθισε στὴν πολυθρό-
να, γιὰ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κρατηθῇ ὀρθία ἀπ' τὴν συγ-
κίνησι τῆς, γονάτισε μπροστὰ της καὶ
μὲ δακρυσμένα μάτια τῆς ψιθύρισε λό-
για τρυφερά πού μονάχα ἡ Μπέρθα
μποροῦσε ν' ἀκούσῃ.

Ὑστερα, ἀφοῦ ἀνεκούφισε τὴν καρ-
διά καὶ τὴν συνειδήσι του, τινάχτηκε
μ' ἕνα πῆδημα κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὸ
συρτάρι τοῦ κοιμοῦ γιὰ νὰ βγάλῃ ἀ-
πὸ τὸ αὐτὸ ἕνα μικρὸ δέμα, καλὰ προφυ-
λαγμένο, πού τ' ἀκούμπησε πάνω στὰ
γόνατά τῆς Μπέρθας.

Μετά, μὲ προσοχὴ τράβηξε ἀπὸ τὸ
δέμα ἕνα μικρὸ πουκαμισάκι στολι-
σμένο μὲ νταντέλλες καὶ διάφορα κεν-
τήματα καὶ δείχνοντάς το στὴ Μπέρ-
θα, εἶπε γεμάτος χαρὰ:

—Τ' ἀνογνωρίζεις αὐτό, γυναῖκα!
Ἦταν τὸ ἀπὸ λεπτὴ θατίστα πουκα-
μισάκι πού φοροῦσε τὸ τότε ἀγνωστό

μωρό, ἡ σημερινὴ Τζέννη, ὅταν ὁ Με-
νιέ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἀδέσποτη θαρ-
κούλα τοῦ Σηκουάνα καὶ τὴν ἔφερε
σπίτι του, στὸ μικρὸ διαμέρισμα τῆς
ὁδοῦ Γρενέλλης.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ζακόμπ
φύλαγε τὸ πραγματάκι αὐτὸ σὰν ἀν-
νεκτίμητο κειμήλιο καὶ σήμερα κάτω
ἀπ' τὴ συγκίνησι πού δοκίμαζε τὸ φι-
λοῦσε σὰν νάταν τὸ ἴδιο τὸ παιδί πού
ἀσπαζόταν.

Ἡ Μπέρθα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγ-
κίνησι τῆς, κύτταξε ἀφηρημένη τὸ
χαρτί πού χρόνια ὀλόκληρα ἦταν τυ-
λιγμένο τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πουκαμισά-
κι. Ἦταν μιά παλαιὰ ἐφημερίδα τοῦ
Ἰουνίου τοῦ 1848.

Καθὼς ἡ Μπέρθα κύτταζε τὰ κάπως
μισοσθυσμένα πιά γράμματα, ἄφησε
νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνα ἐπιφώνημα, ὅταν
μηχανικὰ διάβασε:

«Χίλια φράγκα σ' ὅποιον παράσχη
πληροφορίες γιὰ ἕνα πρόσωπο πού ἐ-
ξαφανίστηκε τὸν μῆνα Ἰούνιον τοῦ
1848...».

Ὁ Ζακόμπ ἄρπαξε τὴν ἐφημερίδα
καὶ μὲ τὴ σειρά του, ὠχρίασε κι' αὐ-
τὸς τώρα.

Ἐνῶ μινε κι' αὐτὸς ὅτι ἡ ἀγγελία
ἐκείνη μποροῦσε νὰ εἶχε σχέση μὲ τὸ
μωρό πού θρῆκε ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἀμέ-
σως τὸ πρόσωπό του ξαναπέκτησε τὴ
γαλήνη του:

—Αἰ, στὸ καλὸ, γυναῖκα, φώναξε,
μ' ἔκανες καὶ τρόμαξά! Αὐτὸς πού
ζητοῦν ἐδῶ εἶνε κάποιοι Οὐίλλιαμ
Μπένσον, νὰ διάβασε πὺδ κάτω!

Κι' ἀμέσως πρόσθεσε εὐθυσίαν:
—Κι' αὐτὸς ὁ Μπένσον πού λές, ἡ
κανένα σπουδαῖο πρόσωπο θὰ εἶνε ἡ
κανένας μεγάλος κατεργάρης γιὰ νὰ
δίδουν χίλια φράγκα, μόνο καὶ
μόνο γιὰ νὰ μάθουν τί γίνεται ἡ ἀ-
φεντιά του.

Ἡ Μπέρθα ὅμως δὲν γελοῦσε. Ἡ
χρονολογία 1848 τῆς ὑπενθύμιζε τὸν ἀ-
γῶνα πού εἶχε κάμει μὲ τὴν συνειδήσι
τῆς γιὰ νὰ κρατηθῇ τὸ ἔκθετο παιδί.

Καὶ θυμόταν ἀκόμα καὶ τις τόσες
σκηνές πού ἔκαμε μὲ τὸν σύζυγό της,
γιὰ τὸ παιδί αὐτὸ πού κατέληξαν στὰ
ἴδια ἔχουμε προσαναφέρει.

Ὡς πρὸς τὸν Ζακόμπ, αὐτὸς δὲν ἔ-
δωσε καμμιὰ ἄλλη σημασία στὴν εἴ-
δησι τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης καί, τώ-
ρα πού εἶχε καθουχάσει γιὰ τὴν Τύ-
χη τῆς Τζέννης ἐδήλωσεν ὅτι, μ' ὅλο
πού πρόβθεσις του πάντοτε ἦταν ν' ἀ-
ποκατασταθοῦν στὸ Παρίσι, ἔπρεπε νὰ
μὴ κάμουν τίποτε τὸ θιαστικό γιὰτί,
ἔλεγε, δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ καὶ νὰ ζή-
σῃ ἐκεῖ σὰν τεμπέλης.

Θὰ περιμέναν λοιπὸν, νὰ σχηματίσῃ
ἕνα κάπως πὺδ σεβαστὸν κομπόδεμα
πού ἀργότερα θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ
ἐγκατασταθοῦν πὺδ ἀνετα στὸ Παρίσι.

Ἡ Μπέρθα στὴν ἀρχὴ ἀκούσε μὲ
κάποια ἐκπλήξι τὰ νέα αὐτὰ σχέδια
τοῦ Ζακόμπ, γιὰτί τώρα αὐτὴ λαχτα-
ροῦσε νὰ σφίξῃ μιά ὥρα γρηγορώτε-

ρα στὴν ἀγκαλιά της τὴν κοπέλλα πιά
ἐκείνην, πού μεγάλωσε σὰν ἴδια τῆς
κόρη, ἡ διαβεβαίωσις ὅμως τῆς πάν-
τοτε ἐξυπηρετικῆς γειτόνισας κ. Λαρ-
ντίγκ, ὅτι ἡ μικρὴ θὰ περνοῦσε θαυ-
μάσια στὸ κατὰστημα τῆς κ. Μπο-
στέλ, τῆς φίλης τῆς, καὶ ὅτι θὰ ξαναῦ-
ρισκαν τὴν Τζέννη, σωστὴ πιά δεσποί-
νιδα καὶ καλὴ ἐργάτρια, τὴν ἔκαμε
νὰ ἐπιδοκιμάσῃ μὲ χαρὰ τὰ σχέδια
τοῦ συζύγου τῆς.

Μόνον ὁ Λεόν ἔνοιωσε μεγάλην ἀ-
πογοήτευσιν μαθαίνοντας τὴν ἀπόφασιν
πού εἶχε πάρει ὁ πατέρας του.

Κι' ἐνῶ κάθε μέρα αὐτὸ σύζυγοι Με-
νιέ συζητοῦσαν καὶ ἐξανασυζητοῦσαν
γύρω ἀπ' ἐκείνην πού ξαναθρῆκαν ὡς
ἐκ θαύματος, ὁ Λεόν φαινόταν σὰν ν'
ἀπόφευγε νὰ πάρῃ μέρος στὶς οἰκογε-
νειακές αὐτὲς συζητήσεις.

Τὸ νεαρὸ ἐκεῖνο ἀγόρι πού ἀπὸ τὸ
τε πού ἐξαφανίστηκε ἡ Τζέννη, δὲν εἶ-
χε παύσει οὔτε μιά μέρα νὰ τὴν σκέ-
πτεται καὶ πού τώρα θάπρεπε ν' ἀνα-
πτῆθαι ἀπὸ χαρὰ στὸ ἄκουσμα τῆς εἰ-
δήσεως πού πῆραν ἀπὸ τὴν κ. Μπο-
στέλ, ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀπ' ἐναντίας φαί-
νόταν σὰν νὰ καταλήφθηκε ἀπὸ ὡα-
θεῖα μελαγχολία.

Καὶ ἡ μελαγχολία αὐτὴ μέρα μὲ
τὴν ἡμέραν γινόταν πὺδ αἰσθητὴ σὰν νὰ
ἐπρόκειτο ἀργότερα νὰ μεταβληθῇ σὲ
θάβειά θλίψιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ Κ. ΜΠΟΣΤΕΛ

Τὸ κατὰστημα τῆς κ. Μποστέλ ἦταν,
στὸ εἶδος του, ἀπ' τὰ εὐπρεπέστερα
καὶ πλουσιώτερα τοῦ Παρισιοῦ. Στὸ
ἐργαστήριό της δὲν ἦταν εὐκόλα νὰ
μῇ ἡ τυχοῦσα ὡς ἐργάτρια.

Κι' ὅταν εἶχε κανένας τὸ εὐτύχημα νὰ
γίνῃ δεκτὸς σ' αὐτό, ἔπρεπε, γιὰ νὰ
παρამείνῃ, νὰ ἐργάζεται πολὺ καὶ
καλὰ καὶ νὰ εἶνε διαγωγῆς ἀμέμπτου.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Τζέννη, πού εἶχε με-
γαλώσει μὲ αὐστηρὲς ἠθικὰς ἀρχὰς,
ἔμεινε ἀμέσως εὐχαριστημένη μέσα
στὸν κύκλο ἐκείνον τῶν διαλεχτῶν ἐρ-
γατριῶν.

Ἐπὶ πλέον ἡ ἐργοστασιάρχισ, ἡ κ.
Μποστέλ, τὴν παρουσίασε σ' ὅλο τὸ
προσωπικὸ της, ὅχι σὰν μιά κοινὴ μα-
θητευομένη, ἀλλὰ σὰν προστατευομέ-
νη της πού ἔπρεπε στὸ ἐργοστάσι-
ο της, στὸ σπίτι της, νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυ-
τὸ της σὰν μέσα στὴν οἰκογένειά
της.

«Σὰς τὴν συνιστῶ ἰδιαίτέρως, κορί-
τσι», εἶχε πῇ ἡ κ. Μποστέλ, καὶ δὲν
χρειαζόταν περισσότερα γιὰ νὰ θρῇ ἡ
«μικρὴ» τις μεγαλύτερες περιποιήσεις
ἐκ μέρους τῶν ἐργατριῶν.

Φυσικὰ περιεργοὶ ὑπάρχουν παντοῦ
—θῆλυσαν νὰ μάθουν τὴν ἱστορίαν τῆς
«μικρῆς», δὲν τολμοῦσαν ὅμως νὰ ζη-
τήσουν ἀπὸ τὴν Τζέννη νὰ τοὺς τὴν πῇ.

Τὴν ἡμέραν πού ξαφνικὰ εἶχε φθάσει
στὸ ἐργαστήριον, ἡ Παυλίνα, τὸ ζιζά-
νιο τοῦ ἐργαστηρίου, ἐτόλμησε νὰ

κρυφακούσῃ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ
μικροῦ σαλονιοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀκούσε
παρὰ λίγα μονάχα λόγια, ἀρκετὰ γιὰ
νὰ ἐξερεθίσουν τὴν περιέργειά της καὶ
ὄχι ὅμως καὶ νὰ τῆς δώσουν νὰ κα-
ταλάβῃ πολλὰ πράγματα.

Πρώτη, λοιπὸν, φροντίδα τῆς Παυ-
λίνας ἦταν νὰ συνδεθῇ ὅσο τὸ δυνα-
τὸν στενωτέρα μὲ τὴ «μικρὴ» σὲ τρό-
πο πού νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐμπιστοσύνη
τῆς συναδέλφου τῆς.

Ὡστόσο τις πρώτες μέρες ἔχασε
ἀδίκᾳ ὅλους τοὺς κόπους της γιὰτί ἡ
Τζέννη τηροῦσε ἀπόλυτη ἐπιφύλαξιν.

—Γιὰτί εἶσαι πάντα τόσο μελαγχο-
λική; ρωτοῦσε ἡ Παυλίνα. Ἀν λυπά-
σε γιὰτί ἄφησε τὴν οἰκογένειά σου,
πρέπει νὰ συνηθίσῃς στὴ νέα σου κα-
τάστασι.

Ἡ Τζέννη ἐδεβαίωσε πὼς δὲν εἶ-
χε καμμιὰ λύπη, ἀδίκᾳ ὅμως ἐπιδι-
όταν στὴ δουλειά καὶ προσπαθοῦσε
νὰ χαμογελάσῃ στὶς εὐφυολογίες τῶν
συναδέλφων τῆς. Δὲν κατάρθωνε νὰ
κρύψῃ τὴ μελαγχολία της.

Καὶ τὸ θράδυ, ὅταν οἱ ἐργάτριες
ἔφευγαν καὶ ἔμεινε μόνη της μὲ τὴν
Παυλίνα πού, μένοντας ὡς οὐκ ὀκτρό-
φος στὸ σπίτι τῆς κ. Μποστέλ, συνε-
μεριζόταν μὲ τὴν Τζέννη τὸ μικρὸ
δωμάτιο πού προωριζόταν γιὰ τις μα-
θητευόμενες, ἡ «μικρὴ», θυσιάζοντι
στὶς σκέψεις της, δὲν ἀκούε οὔτε τὰ
τραγουδιὰ τῆς Παυλίνας οὔτε τις ἀ-
στειολογίες πού ἡ μαθητευομένη ἐ-
πανελάμβανε κάθε τόσο.

Ἡ διαβολεμένη διῶς Παυλίνα εἶ-

χε προσέξει ὅτι, κάθε φορὰ πού χτυ-
ποῦσε τὸ κουδούνι τῆς εἰσόδου, ἡ
Τζέννη ἀναπηδοῦσε ἀθελὰ τῆς καὶ
τὰ μάγουλά της κοκκίνιζαν μὲ μιὰς.
—Περιμένεις, λοιπὸν, κανένα; ρω-
τοῦσε εἰρωνικά.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἡ «μικρὴ» δὲν ἀ-
παντοῦσε, ἡ Παυλίνα πρόσθετε στὸν
ἴδιο πάντα τόνο:

—Δὲν περιμένεις, βέβαια, τὴν οἰκο-
γένειά σου, ἀφοῦ ἡ κ. Μποστέλ σοῦ
διάβασε μπροστὰ μας τὸ γράμμα στὸ
ὁποῖο ὁ πατέρας σου σοῦγραφε ὅτι θὰ
μείνῃ γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμα στὸ
Μπορντώ. Τέτε... ἀφοῦ δὲν περιμένεις
αὐτόν, μήπως περιμένεις τό... Μαγε-
μένο Βασιλέπουλο;

Ἡ Τζέννη δὲν ἤξερε οὔτε κι' αὐτὴ
καλὰ ποιὸν περιέμενε. Κι' ὡστόσο, ὅ-
ταν ἀκούε τὸν ἦχο τοῦ κουδουνιοῦ
νόμιζε πὼς θάβλεπε νὰ μπαίνει ἐκεῖ-
νος πού τὴν υπεράσπισε, τὴν περιθάλ-
ψε καὶ τὴν ἔφερε στὴς κ. Μποστέλ.
Δὲν τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ, ἄλλως τε,
πὼς θάρχονταν νὰ τὴν δῇ καὶ πὼς θὰ
τῆς ἔφερνε τὸν Τύρ, τὸν φίλο της αὐ-
τόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀναγκάστηκε νὰ
χωρισθῇ; Ναι, ἡ Τζέννη εἶχε ὑποθέ-
σει ὅτι ὁ προστάτης της δὲν εἶχε ἀ-
ναλάβει νὰ κρατήσῃ ὁ ἴδιος τὸν σκύ-
λο, παρὰ γιὰ νάχη μιά πρόφασιν νὰ ρ-
χεται κάπως στὸ σπίτι τῆς κ. Μπο-
στέλ...

Καὶ ὅμως πέρασαν μέρες ὀλόκλη-
ρες, ἔπειτα ἐβδομάδες κι' ὁ ἀναμενό-
μενος ἐπισκέπτης δὲν παρουσιάζετο!

Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ μελαγχολία,
πού δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ, γι-
νόταν κάθε μέρα πὺδ αἰσθητὴ.
Αὐτὴ πού τὸν θυμόταν καὶ περιέμενε, ἦ-
ταν ποτὲ δυνατόν νὰ παραδεχθῇ ὅτι
τὴν ἔχασε! Κι' ὅμως αὐτὸ θάγε
συμβῇ ἀφοῦ δὲν ἔρχονταν νὰ τὴν
δῇ!

Καὶ τότε ἡ φαντασία της φαντασία

χθεσινὸ ἀθῶου παιδιοῦ — ἐργαζόταν
πυρετωδῶς.

Στὸ μωαλό της περνοῦσαν σκέψεις
πού ἀγνοοῦσε ὡς τότε, καὶ στὴν καρ-
διά της ἀναπτύσσονταν αἰσθήματα ἀ-
γνωστά σ' αὐτὴν ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.
Κι' ὅλα αὐτὰ τὴν εὐχαριστοῦσαν
καὶ τὴν τάραζαν μαζί.

Τῆς συνέβαινε, κάποτε, νὰ διακό-
πῃ τὴ δουλειά της, σὰν νὰκούσε τὸν
ἦχο μιᾶς ἐσωτερικῆς φωνῆς. Ἄλλοτε
πάλι, ξαφνικὰ καὶ χωρὶς λόγο, ἄφηνε
στεναγμούς πού δύσκολα μποροῦσε νὰ
συγκρατήσῃ.

Ἄλλ' ἂν οἱ μεγάλες ἐργάτριες δὲν
καταλάβαιναν τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, ἡ Παυ-
λίνα, αὐτὴ, κύτταζε πονηρὰ τὴν σύν-
τροφὸ της καὶ τὴν ἐπιτηροῦσε τόσο
καλὰ, ὥστε ἕνα θράδυ τῆς εἶπε χα-
μηλόφωνα:

—Ξέρεις, μικρὴ μου Τζέννη, ἀν ἐ-
ξακολουθήσῃς ἔτσι, θ' ἀρρωστήσῃς.

—Μὰ δὲν ἔχω τίποτε, ἐτραύλισε ἡ
«μικρὴ».

—Αὐτὰ νὰ τὰ λές ἄλλοι, πουλάκι
μου, ἀπῆντησε τολμηρὰ ἡ Παυλίνα!...
Ἐννοια σου, ἐξώ τ' ἔχεις!... Εἶσαι
ἐρωτευμένη, μικρὴ μου!

Τὰ λόγια αὐτὰ ὑπῆρξαν σὰν μιὰ ἀ-
ποκάλυψιν στὴν καρδιά ἐκείνης πού ἀ-
γνοοῦσε τὸν ἑαυτὸ της. Ἀποκάλυψιν
γλυκειά, ἡδονικὴ καὶ συγκλονιστικὴ
μαζὶ γιὰτί ἡ Τζέννη ἄφησε νὰ δια-
γραφῇ ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη της ἐν-
νῶ στὰ μάτια της φάνηκαν δύο δά-
κρυα.

Ἡ Παυλίνα πού δὲν τῆς διέφυγε τί-
ποτ' ἀπ' αὐτὰ φώναξε γελῶντας λα-
χανιστὰ:

—Καὶ γιὰτί κλαῖς; ;... Αὐτὸ μπορεῖ
νὰ τὸ πάθῃ ὅλος κόσμος.

Ἐπειτα, ἐλπίζοντας πὼς στὴν κα-
τάστασιν αὐτὴ τῆς Τζέννης θὰ μπο-
ροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ μιά της ἐκμυστή-
ρευσιν τὴν ρωτοῦσε ἀδιάκοπα:

—Αφοῦ μάντεψα τί εἶνε αὐτὸ πού
σε θασανάξῃ, πές μου τὴν ἱστορίαν
σου... Σ' ἐμένα μπορεῖς νάχης ἐμπι-
στοσύνη, γιὰτί σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ
δὲν θὰ φλυαρήσω, σοῦ τὸ ὑπόσχο-
μαι...

—Γιὰ πές μου, ἐξηκολούθησε, εἶ-
νε ψηλὸς ἡ κοντὸς, μελαγχρονὸς ἡ
ξανθὸς, ὁμορφος ἡ νόστιμος; Καὶ
πρῶτ' ἀπ' ὅλα πὼς τὸν λένε;

Δὲν δόθηκε ὅμως καιρὸς στὴν
Τζέννη ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ κουδούνι
τῆς εἰσόδου ἀντήχησε δυνατὰ κι' ἔ-
να λεπτὸ ἀργότερα, μπαίνοντας ἡ κ.
Μποστέλ στὸ δωμάτιο πού θρίσκονταν
τὰ δύο κορίτσια εἶπε μὲ γλυκύτητα:

—Τζέννη, ἐτοιμάσου νὰ δεχθῇς μιὰν
ἐπίσκεψιν. Εἶνε ὁ κ. Μαρσιάλ Μπερέν!

Ἡ Τζέννη ὠχρίασε ἐλαφρὰ καὶ ἡ
καρδιά της γοργοχτύπησε ἐνῶ τὰ πό-
δια της μόλις τὴν βοήθοσαν ἕταν ἀ-
ναγκάστηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κ.
Μποστέλ.

Ἡ Παυλίνα κύτταξε τὴ φίλιν τῆς
θριαμβευτικὰ ἐνῶ μέσα της μουρμου-
ρίζε:

«Αὐτόν, λοιπὸν, ἀγαπᾷ!»

Καὶ ἡ περίεργη μαθητευομένη δὲν
μπόρεσε, ὅπως εἶνε ἐνθόνητον, νὰ στα-
θῇ σ' ἕνα μέρος. Πατώντας στὶς ἄκρες
τῶν ποδιῶν της πῆγε ὡς τὴν πόρτα
τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ κι' ἐκόλλησε τ'
αὐτὴ τῆς στὴν κλειδαρότρυπα...

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ...

Ἄν ὁ Μαρσιάλ ἀργήσε τόσο πολὺ
νὰ πᾶρ σὶς κ. Μποστέλ, δὲν εἶχε ξε-
χάσει ὡστόσο τὴν Τζέννη.

Τ' ἀντίθετο μάλιστα. Αὐτὸς πού, ὡς
τὴ στιγμὴ πού τὴν συνήντησε, ἦταν ὁ-

Καὶ ἡ πάντοτε περ-
μένη Παυλίνα, πα-
τώντας στὶς μύτες
τῶν ποδιῶν της, πῆ-
γε ὡς τὴν πόρτα τοῦ
μικροῦ σαλονιοῦ...

λοκληρωτικά άφωσισμένοι στις επισημονικές του μελέτες, αυτός που δεν είχε καμιά άλλη σκέψη παρά πώς να γίνει κάτι στο στάδιο που διάλεξε, τώρα άφηνε, για ώρες τη σκέψη του να τρέχει στην άτυχη εκείνη μικρούλα που η τύχη του επέτρεψε να βοηθήσει.

Στις αρχές, συζητώντας με τον έαυτό του, προσπαθούσε να πεισθεί ότι μονάχα ο οίκτος προς την δυστυχία τον ώθησε στο να υιοθετήσει ένα σκύον που άσφαλως θα κατανοούσε σε λίγο ένοχλητικός κι' απ' τον όποιον, άναγκαστικά, γρήγορα θ' άπαλλασσόταν.

Κάθε μέρα όμως που περνούσε ένοιωθε την συμπάθειά του ν' αυξάνη προς το ζώο αυτό που του θύμιζε την καλή πράξη που είχε κάμει και μαζί ένοιωθε ότι δεν είχε την δύναμη να παλαίψη έναντιον της άνακνήσεως αυτής που έπιμονα τον κατεδίωκε.

Είς μάτην προσπαθούσε να πείση τον έαυτό του πώς η ιστορία εκείνη θα τέλειωνε από τον πρόλογό της άκόμα. Η φαντασία του δημιουργούσε δόλοκληρο μυθιστόρημα έρωτος με ποιητικώς αϊθέρια ήρωϊδα την Τζέννη...

Κι' έτσι έγκαταλείπονταν στο όνειρο αυτό που τον εύχαριστούσε και που το εξέλαμβανε σαν άπλο δημιούργημα της φαντασίας του, χωρίς να διακρίνη ότι, κάθε μέρα, εκείνη που ήταν το αντίκειμο των όνειρων του όλο και μεγαλύτερη θεία κατελάμβανε στην ύπαρξί του.

Πολλές φορές θέλησε ν' αντίδραση ενάντια προς τις τάσεις αυτές που του έφερναν μελαγχολία, να ξαναρχίσει τις συνήθειές του που διέκοψε, να ξαναβρεί τους φίλους του που παραμέλησε, ν' άποσκηπίσει, τέλος, έντελως απ' τη νέα ύπαρξί που δημιούργησε στον έαυτό του.

Τη στιγμή όμως που άπεφάσιζε να εκτελέσει όλα αυτά τα όραία σχέδια, άκούσε μία ματιά προς το κρεβάτι που είχε άναπαυθή το φτωχό πλάσμα τη βραδυά εκείνη που την έσωσε, για να τα έγκαταλείψει όλα και να ξαναρχίσει τις όνειροπολήσεις του.

Και τότε, ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του άφηνε την φαντασία του να φέρνη και πάλι μπροστά του τη γλυκειά φυσιογνωμία του μικρού κοριτσιού του όποιου η όμορφιά του είχε κάμει τόση έντύπωσι και που παρ' όλα τα καταλασπωμένα κουρέλια που το σκέπαζαν όταν το πρωτοάντικρυσε είχε ένα κάποιον άλλόκοτο ύφος που το ξεχώριζε απ' τάλλα κορίτσια του λαού.

Και παραδομένος επί ώρες στη νοερή αυτή άναπαράστασι έβλεπε να έμφανίζεται, σαν όπτασις, εκείνη που τόσο άπασχολούσε τη σκέψη του. Στην αρχή την έβλεπε όχηρή και με θέλειμα περίτρομο όπως όταν την συνήντησε. Έπειτα το πρόσωπό της έπαρνε περισσότερο γαλήνια έκφρασι, όπως όταν η Τζέννη του μιλούσε για την έμπιστοσύνη που είχε σ' αυτόν και τέλος, ξαφνικά, το παρθενικό της πρόσωπο φωτιζόταν με χαμόγελο, μ' ένα από τα χαμόγελα εκείνα που λέγουν ότι η καρδιά άνοίγεται σε μία πρώτη έρωτική σκέψη...

Τέλος, ύστερ' απ' όλους αυτούς τους ψυχικούς αγώνας που, φυσικά, έμειναν άπολύτως άγονοι, ο Μαριαιάλ πήρε την άπόφασί να θάλλη, μια για πάντα, τέρμα στην κατάστασι αυτή.

«Θά πάω είπε μέσα του, κι' άπόψε μάλιστα».

Και κράτώντας τον λόγο που έδωσε στον έαυτό του πήγε στης κ. Μπουτέλ.

Στη θέα όμως της Τζέννης, μιας Τζέννης μεταμορφωμένης, της όποι-ας η θελκτική άπλη περιβολή πλαισίωνε την καλλονή της για να την καταστήση παρθενικώτερη κι' άγνότερη, ο Μαριαιάλ ένοιωσε ότι κάθε ιδέα σκεπτικισμού έφυγε από μέσα του.

Κι' όταν λίγες στιγμές άργότερα έιάντεψε με πόση συγκρατημένη συγκίνησι η Τζέννη σήκωνε έπάνω του τα μελαγχολικά της μάτια, ώ! πόσο λυτήθηκε γιατί δεν ήλθε νωρίτερα και πόσο γρήγορα κατάλαβε τί συνέβαινε μέσα του.

Άγαπούσε, όχι όμως πια με την άπλή αγάπη ενός σωτήρος για το πρόσωπο που είχε βοηθήσει.

Άγαπούσε όπως άγαπούν εκείνοι που η Πρώνια προόρισε να συναντηθούν εδώ κάτω.

Όυτε όμως και η Τζέννη μπορούσε πια να γελαστή ως προς το άίσθημα που άναπαυσόταν μέσα της. Κι' έτσι η μαθητευομένη Παυλίνα μπόρεσε να φωνάξη έντελως θεοβία πιά.

—Βλέπεις, λοιπόν, καλά, μικρούλα μου, πώς έγω δεν γελάσθηκα!... Άμ' τα έξρω έγώ αυτά, ένοιια σου! πρόσθεσε πονηρά.

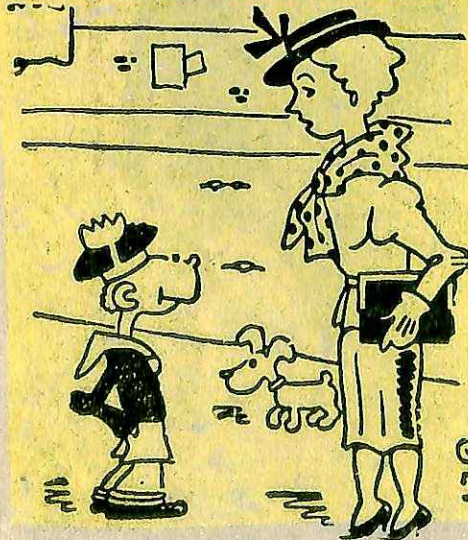
Η Τζέννη δεν βρήκε τίποτε ν' άποκριθί. Άλλά μήπως ή ταραχή που την κατέλαβε δεν ήταν κι' αυτό μία όμολογία;

Και το άθώο πλάσμα άναγκάστηκε ν' άκολουθήσει τη συμβουλή που της έδιδε η φίλη της:

—Σε προειδοποιώ να προσέχης τον έαυτό σου, της είχε πη ή Παυλίνα. Έχε το νού σου, γιατί σε θεβαίω πώς τα κορίτσια μέσα δε θ' άργήσουν να καταλάβουν γιατί είσαι τόσο μελαγχολική... Βλέπεις τώρα, ότι έγω το μάντευα, αλλά μεταξύ μας, δεν είνε και σπουδαίο πράγμα, ενώ τα κορίτσια μπορούν να γελάσουν και να κακολογήσουν.

Και η Τζέννη απ' τη στιγμή εκείνη έτήρησε τη μεγαλύτερη έπιφύλαξι για να μη φανερωθί ο έρωσ της που μόλις άρχισε...

Με την Παυλίνα όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Κι' αν δεν της έλεγε άκόμη όλα τα μυστικά της, τουλάχιστον δεν άρνιόταν πιά.

—Άν δε μου πάρης καρκαμέλλες, θά άρχισω να σε φωνάζω «γιαγιά» μέσ στο δρόμο!

Μη έχοντας την έλαχίστη πείρα στην τέχνη του ύποκρινεσθαι, άφηνε να φαίνονται τα άισθήματά της. Μη έχοντας λόγους να κοκκινίξη για το άίσθημα που άφηνε την ψυχή της άγνη και άσπιλη, δεν ζητούσε να το καταπολεμήσει.

Ός τότε, πράγματι, η άθώα παιδούλα είχε νανουρισθί ήδονικά με τους ψίθυρους του πρώτου εκείνου έρωτος, χωρίς να διαθέλη ένα τέλος του ποιήματος αυτού της καρδιάς, που θρισκόταν άκόμα στο πρώτο της άσμα.

Η μικρή Παυλίνα όμως σε λίγο θά της άνοιγε ευρύτερους όρίζοντα που ή Τζέννη ούτε ύποπτευόταν.

Γι' αυτό ένοιωσε κάτι σαν κλονισμό στην καρδιά, την ήμέρα που η μαθητευομένη της είπε ύπουλα:

—Όν άγαπάς, μικρή μου, πολύ καλά. Ξέρεις όμως αν σ' άγαπά κι' αυτός όπως τον άγαπάς έσύ;

Τα λόγια αυτά υπήρξαν σαν ένα μυτερό κέντημα θελδόνas για το πνεύμα της Τζέννης.

Η καρδιά της, που είχε άρκεσθί στο ν' άγαπά μονάχα, περίμενε τώρα την έλπίδα, την τόσο εύθραστη αυτή άδελφή του έρωτος.

Η σκέψις αυτή, της όποιας η πονηρή μαθητευομένη είχε ρίξει τον σπόρο, θλάστηκε πολύ γρήγορα.

Ναι, θεβαία ότι άγαπούσε η Τζέννη, ένοιωθε τώρα και τον πόθο ν' άγαπηθί!

Η αϊώνια ιστορία της καρδιάς που, χθες άκόμα, κοιμώταν και που αύριο θά γνωρίση όλες τις θλίψεις του έρωτος.

Και η Τζέννη δεν θά'νοοσε να δοκιμάσει όλες αυτές τις όδύνες, απ' την άνυπομονησία ως την άγωνία.

Τώρα υπελόγιζε και τις ήμέρες. Και η φαντασία της εκάλπαζε μέσα στην άπέραντη πεδιάδι των ύποθέσεων:

Οι ήμέρες περνούσαν με μάταιη άναμονή, νέα άπογοήτευσις προσθετόταν στις προηγούμενες και η Τζέννη βασάνιζε το μυαλό της, προσπαθώντας να μαντεύσει την αίτια της άπουσίας αυτής που τόσο παρατεινόταν.

Τι νάκαμε, άρα γε, για να μη ξανάρχεται τόσο καιρό τώρα; Φυσικά, είχε κι' εκείνος τις άσυχολίες του, το θράδυ όμως, ύστερα απ' τις εργάσιμες ώρες, δεν μπορούσε τάχα να χάση λίγες στιγμές και γι' αυτήν;

Έπειτα η ιδέα που της είχε θάλλει η Παυλίνα κατεδίωκε έπιμονα τη σκέψη της και η Τζέννη έλεγε μέσα της: «Δεν έρχεται, γιατί ούτε με συλλογίζεται πιά!»

Και τότε το φτωχό κορίτσι προσπαθούσε να σκεφθί λογικά.

Και περίλυπη έλεγε μέσα της ότι άσφαλως δεν θάχε έμπνεύσει παρά ένα άπλο άίσθημα συμπάθειας και ό-τι η καλή καρδιά του Μαριαιάλ είχεν άνοιχτή στον οίκτο κι' όχι στον έρωτα.

Η άμφιβολία άρχισε να φουντώνη τώρα μέσα της και, μέρα με την ήμέρα, το πρόσωπο της Τζέννης μαραινόταν περισσότερο, τα μάγουλά της άρχισαν να γίνονται όχηρά κι' όταν παραμελούσε να προσφύλαχθί, τα μάτια της έπαρναν μία τόσο φανερή έκφρασι μελαγχολίας, που η Παυλίνα της έλεγε:

—Άν έξακολουθήσης έτσι, θ' άρρωστήσης, να το ξέρης!...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ένα μοντέρνο άριστουργηματικό διήγημα του Ζ. Ε. ΜΑΚ ΝΤΟΓΚΑΛ

Το κορίτσι που έπινε ούϊσκι

Την πρώτη φορά την είδα στο χάλ ενός μεγάλου ξενοδοχείου και άμέσως έκατάλαβα ότι δεν ήταν από τα κορίτσια εκείνα που προσλαμβάνονται έπίτηδες για να ύποχρεώνουν τους πελάτες να μένουν όσο το δυνατόν περισσότερο εκεί.

Ήταν πολύ νέα. Φαίνονταν ευτυχισμένη και είχε όλόχρυσα μαλλιά. Δεν θυμάμαι καμιάν άλλη γυναίκα που να έπινε ως την άντικρυνη γωνία του χάλ, όπου την έπλησίασε ένας νέος, μελαχροινός και ώραίος. Μου φάνηκε πολύ σοβαρός και της είπε έλάχιστες κουβέντες ενώ την συνώδευε στην τραπεζαρία. Η όρχηστρά έπαιζε το «Άσμα-Άσμάτων» — το θυμάμαι πολύ καλά αυτό.

Στο τραπέζι δεν ήπια πολύ, ούτε μετά. Άργότερα όμως, όταν ανέβηκα στο τραίνο κι' έβγαλα το παλτό μου, είχα στην τσέπη μία μπουτίλια ούϊσκι. Το όχημα ήταν σχεδόν άδειανό. Μόνο το ζιπλανό μου κάθισμα ήταν πιασμένο: Καθόταν εκείνη.

Κυττούσε απ' το παράθυρο, αν και είχε νυχτώσει πιά, και καθώς την παρατηρούσα προσεκτικά, ένόμισα ότι το πρόσωπό της είχε μεταβληθί σε μία μάσκα έρημητική, αλλά όμορφη. Ημιον ευτυχής γιατί δεν ήπια στο ξενοδοχείο και άναρωτιώμουν πώς θά μπορούσα να πιάσω κουβέντα μαζί της.

Σε λίγο, έφώναξα έναν υπάλληλο για να μου φέρη ένα προσκέφαλο. Όταν το έφερε έζήτησε κι' αυτή ένα. Της προσέφερα το δικό μου. Τό βέχτηκε εύχαρίστως, αλλά μετά έμεινα με και πάλι σιωπηλοί. Έν τέλει, δεν μπόρεσα πια να κρατηθώ και της είπα:

—Μπορώ να σάς προσφέρω λίγο ούϊσκι;

Μ' έκύτταξε καλά, κάμποσιν ώρα και τέλος άπάντησε, σοβαρά:

—Ναι, εύχαριστώ...

Παραγγείλαμε μία μπουτίλια σέλτσ και ήπιαμε πρώτα ένα ποτήρι κι' έπειτα άλλο. Οι τρόποι της δεν έδειχναν καμιά κοικαταρία. Μιλούσε με βαθεία φωνή, δεν γελοούσε καθόλου όταν είπα μερικά καλαμπούρια, αλλά και δεν φάνηκε στενοχωρημένη γι' αυτό. Έν τώ μεταξύ έγω την παρατηρούσα μ' έπιμονή, παρ' όλο τον κίνδυνο να παρεξηγηθώ. Τό λεπτό και κατάλευκο χέρι της κρατούσε με κόπο το ποτήρι. Δεν φορούσε δαχτυλίδια.

—Έλπίζω να μην έχη καθυστέρησι το τραίνο, είπε. Στο Μπούφαλο πρέ-

πει να διασχίσω την πόλι για να πάρω το άλλο.

—Έγώ θά μείνω δηλ τη νύχτα στο Μπούφαλο, είπα ψέματα. Μπορούμε να πάρουμε μαζί ένα ταξί.

Μ' έκύτταξε πάλι καλά, κι' έχασο-γέλασε. Άδειασε το ποτήρι και είπε άφελέστατα:

—Μου δίνετε κι' άλλο; Της έγέμισα το ποτήρι και ήθελα να φωνάξω τον υπάλληλο για να μ' άφηρε. Άλλο σέλτσ, αλλά δεν μ' άφηρε.

—Θά το πιώ σκέτο, είπα. Έκαμα κι' έγω το ίδιο. Έμειναμε λιγάκι σιωπηλοί, κι' έπειτα άρχισα να μιλάω για τον έαυτό μου, λέγοντας πώς είχα προσπαθήσει να κάνω τον συγγραφέα, πώς ήλπιζα να τελειώσω ένα μυθιστόρημα, έμπνευσμένο από ένα κορίτσι που μου θύμιζε λιγάκι αυτήν. Δεν ήταν αλήθεια αυτό, αλλά καθώς της μιλούσα και την κυττούσα κατάματα, έκόντευα κι' έγω να το πιστέψω. Εκείνη μ' άκουγε μ' ένδιαφέρον.

—Όταν σάς είδα στο ξενοδοχείο, έπρόσθεσα, ξαναζήσα τα περασμένα. Έξαφνα έφάνηκε κουρασμένη.

—Με είδατε στο ξενοδοχείο; έρώτησε.

—Ναι, στο χάλ. Ένας νέος σάς έπλησίασε μπροστά στην τραπεζαρία. Ένας ψηλός, μελαχροινός...

—Ναι, ναί, θυμάμαι, είπε βιαστικά. Δεν πίνουμε άλλο ένα ούϊσκι;

Άπόρησα λιγάκι με την έπιμονή της, αλλά δεν τώδειξα. Άλλως τε ήμουν εύχαριστημένος. Φαίνονταν να έχη έμπιστοσύνη σε μένα και το ούϊσκι την είχε κάμει πιο έπιθυμητή άκόμη.

Στην γωνία του χάλ, την έπλησίασε ένας νέος μελαχροινός και ώραίος, που της έ-πε έλάχιστες κουβέντες.

Παρ' όλα ταύτα ήμουν λιγάκι στενοχωρημένος. Δεν είχε την όψι κορμιοειδίαν του συνηθισμένου να πίνει πολύ, και όμως τόσο ούτσικου που ήπιε δεν την έχασα καθόλου.

— Εγώ μισώ πάλι τα ποτήρια. Έκείνη σήκωσε το δικό της κι' έτσουγκρίσαμε. Τα δάχτυλά μας άγγιξαν, αλλά ή επαφή αυτή, δεν της έκαμε την παραμικρή εντύπωση.

— Στο Μπούφαλο, είπε, θα ήθελα να πάμε κάπου μαζί. Μην φοβάστε και δεν θα χάσετε το τραίνο.

— Εκείνη εδέχθηκε ευχαρίστως, χαμογελώντας κάπως μηχανικά, αλλά το πρόσωπό της έλαμψε, άποκαλύπτοντας την ευαίσθητη ψυχή της.

— Ήπιαμε και άλλο ούτσικ. Όταν ξεφύγαμε στο Μπούφαλο, ήταν ακόμη νωρίς για το άλλο τραίνο. Έτσι έπιασε ένα ταξί κι' έπήγαμε στο «Ρόνυ». Στο περίφημο εκείνο μπάρ το μεγάλο ξενοδοχείου με τον άπλετο φωτισμό και την άφραση πολυτέλεια, έπιασε ένα κοκτέιλ.

— Τό φως, ή μουσική, ή πολυκοσμία μας άψαψαν την φαντασία και μας έδωσαν την αὐταπάτη πώς είμαστε έρωτευμένοι. Εκείνη όλο γελοούσε.

— Μά πρόκειται στ' αλήθεια να πάρετε το τραίνο; την έρώτησε, σκύβοντας δίπλα της.

— Τό περίμενα να με ρωτήσετε... Άφησε το ποτήρι και άκούμπησε έλαφρά το χέρι της στο δικό μου, κυρτώνοντας τα μάτια της άπάνω μου. Για μία στιγμή το πρόσωπό της έπληρε μία τέτοια έκφραση σαν να περίμενε να την χτυπήσει κανείς. Μετά έσχομογέλασε.

— Έξ άλλου, θα περάσουν τόσα άλλα τραίνα, είπε.

Κι' ένα γέλιο νευρικό την συνεκλόνησε.

— Όταν θρεθήκαμε άπάνω στο δωμάτιό μας, έφάνηκε πάλι θλιμμένη. Είχαν επιμείνει να πάω άλλη μία μποτίλ्ला ούτσικου και όταν έκλεισα την πόρτα, έζήτησε πάλι να πι.

— Εθγάλε το παλτό και το καπέλλο της και μ' έπληρσσε. Όταν της έκανα την παρατήρηση ότι δεν έπρεπε να πι περισσότερο, έπληρε ύφος αὐστηρό:

— Ξέρω πότε πρέπει να σταματήσω, είπε.

Της έδωσα τη μποτίλ्ला κι' έπήγα στο μπάνιο για να ξεπλύνω τα ποτήρια. Και όταν βγήκα από την μισανοιγμένη πόρτα την είδα στον καθρέφτη να φέρνει την μποτίλ्ला στο στόμα. Έσπευσα να πλύνω τα ποτήρια και να έπιστρέψω μέσα.

Την θρήκα έαπλωμένη στο κρεβάτι, τελείως άναίσθητη.

Της έβαλα μία βρεμμένη τεσέλι στο κεφάλι, αλλά δεν συνήλθε. Η καρδιά της χτυπούσε κανονικά και ή άναπνοή της ήταν ήσυχη. Γι' αυτό δεν έκαμα άλλη προσπάθεια κι' έκάθησα στο κρεβάτι, παλαίοντας με τον πειρασμό που άρχιζε να με θασανίζει.

Ήταν μία από τις ωραιότερες γυναίκες που είχα συναντήσει στη ζωή μου. Νέα, θροσερή, έλκυστική, μου άρεσε υπερβολικά, άν και ήταν σ' αυτό τά χάγια. Η φωνή της άνηχούσε άκόμη στ' αυτιά μου και ή θύμησή της στιγμής εκείνης που έσμίχανε τα χέρια μας, υούφερε άνατριχίλα.

Σηκώθηκα για να την κυτέξω άπό κοντά. «Θά γελάω μαζί μου άν την άφήσω ήσυχη, σκεφτόμουν. Ό μέ-

λαχορινός εκείνος νέος που της κουθένιζε στο ξενοδοχείο δεν ήταν θέσσαι, άδελφός της...». Ύστερα όμως θυμήθηκα το αὐστηρό της θέλημα, όταν με κυτούσε στο τραίνο και το νευρικό της γέλιο.

— Έξαφνα έσκυψα και την έφίλησα στο μέτωπο. Μετά της έβγαλα τα παπούτσια, τις κάλτσες, τα ροχα, σαν νάταν μικρό κοριτσάκι, την έσκέπασα με τις κουβέρτες, έφόρεσα την πυτζάμα κι' έπεσα στο κρεβάτι μου. Την έκύταξα άλλη μία φορά και έσβυσα τό φως.

— Καληνύχτα, άγαπητή μου, έψιθύρισα προτού με πάρη ο ύπνος.

— Όταν εξέπνυσα, την είδα καθισμένη στο κρεβάτι της. Θά είχε φτιαστή γιατι φαίνόταν θροσερή σαν την άνοιξη. Μου έχαμογέλασε φιλικά.

— Τι συνέβη; είπε.

— Φαίνεται πώς ήπιαμε λιγάκι παραπάνω....

— Είσαστε καλά τώρα;... έρώτησε.

— Άρκετά καλά.... Κι' έσεις;....

— Έγώ είμαι περίφημη!... έκαμε γελώντας.

— Δεν μετανόησατε;

— Μή λέτε βλακείες... Άλλως τε για ποιο πράγμα να μετανόησω άφοῦ δεν θυμάμαι τίποτα;

— Έγώ όμως θυμάμαι...

— Και μετανόησατε;

— Καθόλου....

— Νομίζω πώς περάσαμε καλά, ειπε.

— Θαυμάσια....

Δεν ήθελα να καταλάβη ότι έφέρθηκα τόσο κοντά μαζί της. Έξ άλλου της είπα την αλήθεια.

Σηκώθηκε.

— Έγινε αυτό που έπρεπε να γίνει, ειπε.

Έπληρε από την θαλίτσα της μερικά πράγματα κι' έπήγε στο λουτρό. Έν τω μεταξύ έγώ έντύθηκα και ήμουν έτοιμος, όταν εκείνη επέστρεψε.

Μου έχαμογέλασε, όταν κατάλαβε πώς την παρατηρούσα με θαυμασμό.

— Μου κάνετε μία χάρη; έρώτησε.

— Όχι θέλετε!....

— Νά μου αγοράσετε ένα ζευγάρι κάλτσες.... Αυτές, βλέπετε, έηλώθηκαν και δεν έχω άλλες μαζί μου...

— Είχα έναν φίλο, τον όποιο άγαποῦσα, αλλά τώρα δεν τον άγαπώ πιά χάρις σ' εσάς. Μ' έβροηήσατε να τον ξεχάσω, γιατί μου άποδείξατε ότι υπάρχουν στον κόσμο άνδρες πίο τίμιοι, πίο ήπιοτικοί άπ' αυτόν. Καθώς ήμουν μεθυσμένη, χθές, θά μπορούσατε να με κάνετε όπως θέλατε, να έκμεταλλευθήτε την άδυναμία μου. Μπορούσατε να με κάνετε δική σας, και όμως έφερθήκατε ήπιοτικότερα. Σας ευχαριστώ γι' αυτό. Τώρα είμαι έλεύθερη, αισθάνομαι πώς δεν άγαπώ πιά αυτόν τον άλλον, που δεν έδειξε ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον για μένα.

— Αυτά ήθελα να σας πω, αλλά πολύ φοβόμυ ότι δεν σας τά είπα όλα. Τώρα καταλαβαίνω ότι παθώ εκείνο που δεν μπορείτε να μου ξαναδώσετε ποτέ: τη σκλαβιά. Ό Θεός να με βοηθήσει στη μοναξιά μου!.

Τό γράμμα δεν είχε υπογραφεί. Μέσα στο δωμάτιο έφετεροβύζιεν άκόμα τό λεπτό άρωμά της.

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

Χωρίς ν' άπαντήσω, έσπευσα να έκτελέσω την έπιθυμία της. Άλλά όταν έφθασα στην πόρτα, μ' έσταμάτησε. Έπληρσσε, άκούμπησε τό ένα χέρι της στον ώμο μου και μ' έκύταξε πάλι με την αὐστηρή της έκφραση.

— Κάτι ήθελα να σας πω, έψιθύρισα μετά. Άλλά καλύτερα να μ' μιλήσω. Εμείναμε για λίγο άκίνητοι. Έπειτα, ξαφνικά, μ' έφίλησε στο στόμα. Ήταν ή πρώτη φορά που άγγιξαν τα χείλη μας, και αὐτή δεν θά τό φανταζόταν βέβαια...

— Είσαστε τόσο πολύ καλός! μου είπε. Πηγαίνετε....

Άπό ένα κατάστημα εκεί σιμά, άγόρασα τις ωραιότερες μεταξωτές κάλτσες, κι' έγύρισα στο ξενοδοχείο.

Έθύμωσα που άργούσε να άνέβη τό άσαντέρ. Έπί τέλους, έφθασα έξω από τό δωμάτιό μας. Έχτύπησα, αλλά εκείνη δεν άπάντησε.

Έχτύπησα ξανά, ένω ή καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Θέλησα να την φωνάξω, αλλά δεν ήξερα τό όνομά της. Για φαντασθήτε! Ούτε τό όνομά της!...

Με την ιδέα πώς θάξε άδιάθετη έξαφνικά, παρακάλεσα μία καμαριέρα να μου άνοίξη την πόρτα.

Μέσα στο δωμάτιο ήταν όλα όπως τά είχα αφήσει. Μονάχα εκείνη έλειπε. Στάθηκε άκίνητος, σαν άποθλάκωμένος, στη μέση του δωματίου. Μεκά, κατέβηκα τρέχοντας στο ισόγειο, έκύταξα παντού, με την έλπίδα να την διακρίνω κάπου. Έπειτα έπληρα ένα ταξί, με την βεβαιότητα ότι θά την έβρισκα στο σταθμό. Τίποτα...

Ξαναγύρισα στο ξενοδοχείο, με την ιδέα πώς ήθελε να μου κάνει άστεία και ότι θά την έβρισκα στο δωμάτιο. Άντι όμως να θρώ την ίδια, θρήκα ένα γράμμα δικό της, που έλεγε:

— Νά με συγχωρήτε πολύ που σας έκφράζω την εύγνωμοσύνη μου κατ' αὐτόν τον τρόπο, φεύγοντας. Και δώστε, σάς είμαι πραγματικά εύγνώμων γιατί μ' έβοηθήσατε, μ' έσώσατε χωρίς να τό ξέρετε. Άν και θά σας φαινόταν πολύ περιεργά όσα σας λέω, έν τούτοις είνε αληθινά. Μεταξύ μας τίποτε δεν συνέβη, ώστε κανείς από τους δύο μας δεν μπορεί να μετανιώσει. Και όμως με τη μικρή κατωδία την όποιαν έπαίξαμε τόσο καλά και τόσο τίμια χθές τό βράδυ, και την όποιαν έγώ έσκηνοθέτησα, έλευθερώθηκα από μία σκλαβιά που με κρατούσε χρόνια.

— Είχα έναν φίλο, τον όποιο άγαποῦσα, αλλά τώρα δεν τον άγαπώ πιά χάρις σ' εσάς. Μ' έβροηήσατε να τον ξεχάσω, γιατί μου άποδείξατε ότι υπάρχουν στον κόσμο άνδρες πίο τίμιοι, πίο ήπιοτικοί άπ' αυτόν. Καθώς ήμουν μεθυσμένη, χθές, θά μπορούσατε να με κάνετε όπως θέλατε, να έκμεταλλευθήτε την άδυναμία μου. Μπορούσατε να με κάνετε δική σας, και όμως έφερθήκατε ήπιοτικότερα. Σας ευχαριστώ γι' αυτό. Τώρα είμαι έλεύθερη, αισθάνομαι πώς δεν άγαπώ πιά αυτόν τον άλλον, που δεν έδειξε ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον για μένα.

— Αυτά ήθελα να σας πω, αλλά πολύ φοβόμυ ότι δεν σας τά είπα όλα. Τώρα καταλαβαίνω ότι παθώ εκείνο που δεν μπορείτε να μου ξαναδώσετε ποτέ: τη σκλαβιά. Ό Θεός να με βοηθήσει στη μοναξιά μου!.

Τό γράμμα δεν είχε υπογραφεί. Μέσα στο δωμάτιο έφετεροβύζιεν άκόμα τό λεπτό άρωμά της.

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

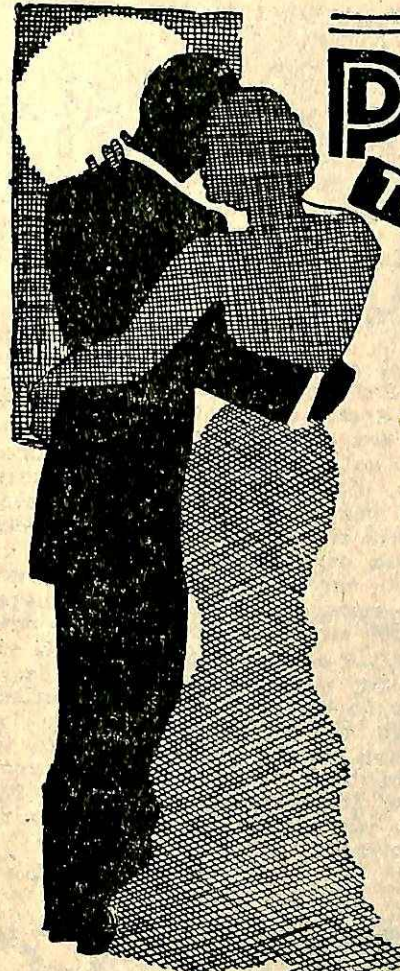
— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

— Δέν έχεις δίκη, προσπαθούσε

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΜΑΤΩΒΑΜΜΕΝΗ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ

να της δικαιολογηθί εκείνος.

Μά ήταν φανερό, ότι ή σκέψις του φτερουγούσε στα θέληττρα μιας άλλης.

— Ναι, ναι, μη ζητάς να μου τό κρύψης. Άλέκο! Τό ήξερα άλλωστε, ότι ή αγάπη μας δεν μπορούσε να βαστάξη περισσότερο. Μας χωρίζουν τόσα. Δεν αξίζω έγώ να γίνω συντρόφισσά σου. Μά ούτε και είχα ποτέ αὐτή την άπαίτησι.

Κι' έπειτα ένω πάσχιζε να κρύψη τούς λυγμούς που τράνταζαν τό στήθος της, μουρμούριζε με μία σβυσμένη φωνή:

— Θάταν καλλίτερα, Άλέκο, να λείψω από τό δρόμο της ζωής σου. Έσύ πρέπει να κάνης έναν πλούσιο γάμο. Οι γονείς σου δέ θα δεχθούν

αὐτά ήταν ψεύτικα γιατί ή σκέψις του έτρεχε αλλού: Σε μιάν άλλη ίσως γυναίκα, πίο όμορφη άπ' αὐτήν και πλούσια βέβαια.

— Ένα, άπόγευμα, ή Μάρθα, με τό κλειδάκι της γκαρσονιέρας που της είχε δώσει ο Άλέκος, έπήγε εκεί στην καμαρούλα τους και τόν περιμένε... Μά τόν περιμένε τοῦ κάκου. Ο Άλέκος δεν ήρθε... Τό άλλο άπόγευμα τά ίδια.

— Έπρεπε να τό περιμένω, συλλογίσθηκε ή Μάρθα. Ήταν γραφτό μία μέρα να γίνη αὐτό που έγινε.

Και ή μόνη παρηγορία που έβρισκε τώρα ή όρφανοῦλα ήταν έπάνω άπ' τόν τάφο τών γονέων της. Έπληγαινε τακτικά στο νεκροταφείο και έσκόρπιζε τά λίγα λουλουδάκια που της επέτρεπαν τά οικονομικά της ν' αγοράση. Μά πόσο σφιγγόταν ή φτωχή της καρδιά κάθε φορά που συλλογίζοταν τόν Άλέκο! Και δεν έτυχε να τόν δη ούτε και στο δρόμο καμμία μέρα. Πολλά δειλινά τά κουρασμένα βήματά της τη φέρανε στο δρόμο που ήσαν ή καμαρούλα της εύτυχας τους. Μά μόλις άγνάντευε από μακριά τις πράσινες γρίλιες της, λυγμοί έτράνταζαν τό στήθος της και έσφιγγε τό κλειδί της γκαρσονιέρας.

— Όχι. Δεν πρέπει, σιγομουρμούριζε. Δεν πρέπει να γίνω έμπόδιο στην εύτυχία του.

Μά όταν βρισκόταν πάλι στο φτωχικό της σπίτι, κοντά στην άρρωστη θεία της, μετανούσε χίλιες φορές γιατί δεν πήγε να περιμένη τόν Άλέκο στη γκαρσονιέρα. «Ω! άς ξανάκουγε για μιάν ακόμη φορά την άρρενωπή φωνή του, άς ψιθύριζαν τά χείλη του τά όμορφα εκείνα λόγια που της έλεγε καθισμένος κοντά της, ένω τρίβοβολούσαν τά εξάλα στο τζάκι της γκαρσονιέρας και ή βροχή χτυπούσε στις πράσινες γρίλιες!

— Ένδεκα μήνες πέρασαν από τό άπόγευμα εκείνο που ή Μάρθα είδε για τελευταία φορά τόν άγαπημένο της.

— Ένδεκα μήνες που έστάλαξαν την πίκρα και την άπογοήτευσι στη φτωχή καρδιά της όρφανοῦλας. Κι' ένα γλυκό δειλινό Μαρτιάτικο, ή Μάρθα, γυρίζοντας από την όδο Έρμου, όπου είχε πάει για ν' αγοράση κλωστές κεντήματος για μία ξένη προίκα, που έτοιμάζε, μόλις έφτασε στην πλατεία του Συντάγματος, βλέπει ξαφνικά μπροστά της τόν Άλέκο. Μά έναν διαφορετικό Άλέκο. Έλαμπε από χαρά ολόκληρος και στο πλάι του άγκαζε ήταν μία όμορφη πλουσιοντυμένη κοπέλλα. Ούτε γύρισε να ή δηέκινος. Μπορεί,

— Η σ υ ζ η ρ ο ς : Τώρα μπορεί να κάνει τόν ύπνοβάτη όσο θέλει, χωρίς ναμυ άποχρεωμένη να τόν προσέχω.

Σ. Η. ΜΑΚ ΝΤΟΝΚΑ

άλλως τε. να μην την ξεχώρισε άνάμεσα στον κόσμο.

Πήγε στο σπίτι της, σά να γύριζε από λείψανο.

—Από την κηδεία της καρδιάς μου, μουρμούρισε ή όρφανοϋλα με πνυγμένη από τή δάκρυα φωνή. Ξε-νύχτησε εκείνη τη νύχτα για να τε-λειώση τη δουλειά που είχε πάρει. Τά χέρια της δέν άφησαν ούτε στι-γμή τη βελόνα. Μά ούτε στιγμή δέν ξεχάσε εκείνον.

Τήν άλλη μέρα τή απόγεμα με κέ-ρινο πρόσωπο καί με βήμα που τρί-κλιζε, έπήρε τόν άνηφορικό δρόμο που θά τήν έφερνε στην καμαρούλα που είχε περάσει άλλοτε τόσες γλυ-κές στιγμές. Άγόρασε ένα μπουκε-τάκι μενεξέδες από ένα φτωχό κορι-τσάκι που βρήκε στο δρόμο. "Α ! ναί. Θ' άφηνε τούς μενεξέδες εκεί. Ποιός ξέρει άν ό 'Αλέκος δέ μάν-τεψε πώς ήταν ή παλιά του αγάπη που πέρασε. Μά άρα γε εξακολου-θούσε να κρατάη τήν καμαρούλα έ-κείνη ό 'Αλέκος:

Θάβοντας στην όδο Νοταρά, ή Μάρθα, ρώτισε ένα παιδάκι, άν ό 'Αλέκος έμεινε ακόμη εκεί. Καί τή παιδάκι, άφου τήν κύτταξε λιγάκι περίεργα, τής άποκρίθηκε:

—Ναί, έδώ, μένει, μά δέν έρχεται τακτικά.

Με καρδιοχτύπι, ή Μάρθα έβγαλε από τή τσάντα της τή κλειδί τής καμαρούλας καί μπήκε μέσα. 'Επει-δή είχε σουρουπώσει, έπήγε ψαχου-λευτά καί άναψε τή λάμπα. τή μι-κρή εκείνη πράσινη λάμπα που φώ-τισεν άλλοτε τόσες γλυκές στιγμές τούς. Τώρα ή καμαρούλα αυτή ήταν ό τάφος τής εύτυχίας της. "Ενα ά-ρωμα μεθυστικό ήταν άπλωμένο στή ζεστή ατμόσφαιρά της καί στο μι-κρό τραπέζάκι τού καναπέ ή Μάρ-θα είδε μία φοντανιέρα καί πλαί-της μία μπουτίλια με κουαντρώ. "Ω! νάρχόταν εκείνος! Μά ήσυχία βα-θεία, άπλωμένη.

Ξαφνικά, ή Μάρθα θυμήθηκε ότι σ' ένα συρταράκι ενός παλιού έρ-μαριού έβαζε ό 'Αλέκος τά γράμ-

ματά της, δεμένα με μια ροζ κορ-δελλίτσα που το'υχε δώσει ή ίδια, που τήν φορούσε όταν ήταν ακόμη παιδούλα. Μά τώρα δέν ήταν κανέ-να γράμμα εκεί μέσα... Ξαναγύρισε στο ντιβάνι ή πονεμένη Μάρθα. "Ω! πώς χτυπούσε ή καρδιά της ! "Ε-σπίξε στο στήθος της τή μπουκετά-κι με τούς μενεξέδες σαν να ήθελε από τά άψυχα λουλούδια να πούν σ' εκείνον τόν πόνο της...

★

Τήν άλλη μέρα οι άθηναϊκές έφη-μερίδες έγραφαν: «Οι κάτοικοι τής όδοι Νοταρά άνεστατώθηκαν από τις άγριες φωνές που προήρχοντο ά-πό ένα ισόγειο δωμάτιο. Προσέτρε-ξαν καί άφου παρεβίασαν τήν θύραν του, εύρέθησαν πρό ενός φρικιαστι-κού θεάματος. Μία νέα αϊμόφυρτος έκείτο εις τή πάτωμα, σφαδάζουσα. Κόμα αίματος έξερχόμενον από τά χείλη της, έβαφε τή φαιού χρώμα-τος φόρεμά της. "Εως ότου μετα-φερθή εις τήν Πολυκλινικήν, ή άτυ-χής νέα έξέπνευσε καθ' όδόν. "Η γε-νομένη νεκροψία διεπίστωσεν ότι ή άτυχής νέα, τής όποιος άγνοείται μέχρι τής στιγμής ή ταυτότης, είχε πληγί εις τήν καρδιακήν χώραν δι' ενός αϊχμηρού όργάνου. Αί άνακρί-σεις έξακολουθούν προς έξακρίβω-σιν τών αιτίων τής τραγικής άυτο-κτονίας».

Ο ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΕ ΕΚΕΙΝΗ

Η κυρία Κουκή, έπεσκέφθη μία παλιά γειτόνισά της, που είχε να τήν δει από πολλά χρόνια. Άφου είπαν πολλά, τή ρώτησε:

—Άλήθεια, τί γίνεται ό σύζυγός σας;

—Δέν έχω πιά σύζυγο, άπήντησε ή κυρία Πάσχου.

—"Ω! κυρία Πάσχου.... Καί τί τού συνέβη τού καυμένου;

—Άκριβώς, δέν μπορώ να σου πώ τί τού συνέβη, κυρία Κουκή... Μία μέ-ρα, έδώ καί δέκα χρόνια, τόν είχα στείλει στο φούρνο ν' αγοράση ένα καρβέλι ψωμί καί από τότε δέν ξανα-γύρισε... Δέν φαντάζεσαι τή στενοχώ-ρια μου! 'Εσύ τί θά έκαμες άν ήσουν στή θέσι μου, κυρία Κουκή;

—Νά σου πώ: 'Εγώ δέν θά περί-μενα τόσον καιρό, αλλά θά πήγαινα νά.... αγοράσω ένα άλλο καρβέλι ψωμί!....

ΤΟ ΜΟΝΟ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

"Ενας τραπέζιτης έρωτεύθηκε μιάν ήθοποιό καί άποφάσισε να τήν παν-τρευθή, αλλά για λόγους προνοίας ά-νέθεσε σ' έναν ιδιωτικό ντέκτερ να έ-ξακριβώσει κάθε τί που άφωρούσε τή ζωή της. "Επειτα από μιάν εβδομάδα έλαβε τήν έξης έκθεση:

«Η κυρία έχει μιάν εξάριετη υπό-ληψη... Τό παρελθόν της είναι άκηλ-δωτο καί ή συναστροφής της άποτε-λονται από εύχαρίστους καί εύγενείς κυρίους. Τό μόνον σκάνδαλο, που φη-μολογείται τελευταίως είναι ότι έχει σχέσεις μ' έναν τραπέζιτη, άμφιβόλου ύποληψης».

"Ερωσ καί όδόν

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Τό Χόλλυγουντ ύποδέχθηκε τήν Γκρέτα Γκάρμπο, που γύρισε έπειτα από πολύμηνο ταξίδι στην Εύρώπη, όχι μόνο με χαρά, αλ-λά καί με περιέργεια, γιατί ήθελε να μάθι από τήν ίδια λεπτομέρεια για τή ειδικότη-της, με τόν περίφημο Πολωνοαμερικανό άρ-χιμουσικό Λεοπόλδο Στοκόφσκι. Η Γκάρμπο όμως δέν είχε τίποτε: κράτησε κι' αυτή τή φορά τή συνήθειά της να μη μιλά για τήν ιδιωτική της ζωή. Γύρισε καί ρίχθηκε στή δουλειά, χωρίς να ενδιαφέρεται για τήν περιέργεια τού Χόλλυγουντ. "Εν τώ μεταξύ ό Στοκόφσκι, που είχε γυρίσει πριν από αυτήν στην "Αμερική, τήν περίμενε στο Χόλ-λυγουντ, αλλά κι' αυτός άρνήθηκε ν' άπαν-τήση στις έρωτήσεις. "Ετσι όλοι οι περίε-ργοι τού Χόλλυγουντ μιά μόνην έλπίδα έχουν να μάθουν τήν αλήθεια: τόν Τζωρτζ Μπρέντ. "Ο διάσημος αυτός άστηρ είναι ό έμπιστος τής Γκρέτα Γκάρμπο. "Από τή θάνατο τού Τζων Τζιλμπερτ, που ύπήρξεν ό μεγάλος έ-ρωσ τής ζωής της, ή Γκρέτα Γκάρμπο είχε γίνει σχεδόν μισάνθρωπος καί ζούσε μονάχη, χωρίς σχέσεις, χωρίς να παίρνι μέρος στή ζωή τού Χόλλυγουντ. Μονάχα έναν φίλο εί-χε: τόν Τζωρτζ Μπρέντ. Αυτός μόνον τήν έ-έλεπε, αυτός τής έκανε παρέα, αυτός ήταν ό έμπιστος, ό μουσικοσυνθέτης της. Τού έ-λεγε τά μυστικά της καί τώρα σ' όλη τή διάρκεια τού έρωτικού ταξιδιού της στην Εύρώπη με τόν Στοκόφσκι, τόν έπαιρνε κά-θε μέρα στο τηλεφώνο καί μιλούσε μαζί του δέκα λεπτά. "Ο Μπρέντ ήξερε όλη τήν ιστο-ρία τού ειδικού της με τόν διάσημο άρχι-μουσικό. Παρ' όλες όμως τις πιέσεις που ύ-φιστανό από τούς άστέρες τού Χόλλυγουντ, άρνενοίς καί πρό παντός θηλυκού, δέν μι-λήσε, δέν άπεκάλυψε τή μυστική τής Γκάρ-μπο. Τώρα που ή τελευταία γύρισε στο Χόλ-λυγουντ καί άρνείται να μιλήση για τόν έ-αυτό της, πάλιν ό Τζωρτζ Μπρέντ είναι ό γενικός στόχος. "Ολοι καί όλες θέλουν να μάθουν άπ' αυτόν άν ή Γκρέτα θά παντρευ-θή τόν Στοκόφσκι. Τό Χόλλυγουντ δέν μπο-ρεί να παραδεχθή αυτό που είχε δεσφάσει ή Γκάρμπο σέ μία συνέντευξί της —τή μόνη άλλωστε— που είχε δώσει τού καλοκαίρι στή Νέα Υόρκη, ότι δηλαδή με τόν Στοκόφσκι είναι άπλάς φίλοι κι' ότι τή ταξίδι που έκαναν μαζί ήταν μία φιλική περιόδεια στα πιο ά-ξιοθέατα μέρη τής Εύρώπης. Τό Χόλλυγουντ πιστεύει ακράδαντα ότι ή Γκάρμπο είναι έ-ρωτευμένη με τόν Στοκόφσκι, άλλ' ότι κρύ-βει τήν αλήθεια καί τώρα, όπως τήν έκρυβε όταν άγαπούσε τρελλά τόν Τζων Τζιλμ-περτ. Κι' έτσι όλοι κι' όλες πολιορκούν τόν Τζωρτζ Μπρέντ για να μάθουν τήν αλήθεια. "Αλλ' αυτός σιωπά. Είναι τόσο πολύ φίλος με τή θεία Γκρέτα, τήν εκτιμά καί τήν σέβεται τόσο πολύ, ώστε να θεωρή προδοσία τή ν' ά-ποκαλύψει τή μυστική της. Καί τό Χόλλυ-γουντ, καθώς γράφουν όλα τα κινηματογρα-φικά περιοδικά, έχει κυριευθή από μιάν ό-μοδική παράφροση που δέν τή άφήνει να ή-συχάση: να μάθι τή μυστική τής Γκάρμπο.

Θεομηνία στο Χόλλυγουντ

Κακή μοίρα φαίνεται να κυνηγά τώρα τε-λευταία τούς ήθοποιους τού κινηματογράφου. Τό Χόλλυγουντ για δεύτερη φορά μέσα σέ δύο χρόνια, παθαίνει πραγματική καταστρο-φή. Πέρσι είχε πάθει τρομερές πλημυρές, που παρέσυραν καί κατέστρεψαν τές έπαύ-λεις πολλών άστέρων. "Εφέτος ή μεγάλη πυρκαγιά τού δάσους τής Σάντ Μονικά έ-πυρπόλησε άρκετές έπαύλεις ήθοποιών, όπως

τής Μαγδαλίνης Καρόλλ, τού Λέο Καρμπο-τς, χήρας τού Μποντ Ρότερς. Πριν από λίγες ήμέρες ό Τζέιμς Κάγκνεϋ εκίνδυνευσε σοβαρά από έναν κυκλώνα. Καί ή κακή μοί-ρα συνεχίζεται. "Ο 'Ισάκ Μαζουκιν παρεφρό-νησε καί τόν έκλεισαν σέ φρενοκομείο. Η Πόλα Νέγκρι, έπειτα από κάποιο γράμμα που έστειλε από τήν Γερμανία στην Πολω-νία, συνέληφθη καί ένεκλεισθή σέ στρατό-πεδο συγκεντρώσεως. Η Άνδρα Μπαρόντα έ-ξορίζεται από τήν Γερμανία. Η Σμιλόν Σι-μόν διώχθηκε σχεδόν από τόν Χόλλυγουντ, έπειτα από άγρίαν εξέγερση εναντίον της που ώργάνωσε ένας σύλλογος πουριτανών "Αμερικανίδων. Η Μαρίλέν Νήτριχ καί ή Λουίζα Ράινερ άναγκάστηκαν να έγκυατα-λείψουν τή γερμανική ιδανεία καί να πο-λιτογραφηθούν "Αμερικανίδες. Η Δωροθέα Καίηλ άυτόκτονησε από έρωτική άπελπισία.

Η κυρία Στάρεμπεργκ

Ό μεγάλος "Αυστριακός ήθοποιός Μπάο-σερμαν θά ύποδυθι τόν ρόλο τού "Αυτοκράτο-ρος Φραγκίσκου "Ιωσήφ στην ταινία ή «Ελ-σαβέτ τής "Αυστρίας» που θά γυρισθί προ-σχωs στο Παρίσι. Τό σενάριο είναι τού Λέο Λανιά καί ό διάλογος τού "Αλεξάνδρου "Αρ-νού. Τήν "Ελισάβετ θά έναρκοψη ή διάση-μη Βιεννέζα ήθοποιός Νόρα Γκρέγκορ, πρι-γκήπισσα Στάρεμπεργκ. "Ας γνηστον ό πρίγκηψ Στάρεμπεργκ, άλλοτε αντικαγκε-λάριος τής "Αυστρίας, είχαν έρωτεύθι τή ώ-ραιο Νόρα Γκρέγκορ καί προς γάμν της έγκατέλειπε τήν πολιτική. "Επειτα από ποσ πάθειες έτών, κατώρθωσε να πάση διαζύγιο —ήταν παντρεμένος με μιά πριγκήπισσα— που τό ένέκρινε ό Πάπας καί να παντρευθι τή Νόρα. "Αμέως μετά τή γάμν τους, όμως ή "Αυστρία κατελήφθη από τή Γερμανία καί ό πρίγκηψ Στάρεμπεργκ άναγκάστηκε να φύγι στην "Ιταλία με τή γυναίκα του. Η κολλοσιμία περιουσία του κατεσχέθη κι' ό

άλλοτε πανίσχυρος αντικαγκελάριος κατέ-φυγε, με τήν ήθοποιό σύζυγό του στο Παρί-συ. "Εκεί ή Νόρα Γκρέγκορ άπεφάσισε να ξαναγυρίσθι στον κινηματογράφο, για να ζή-ση αή τη σ' άνδρας της. Κι' ή «Ελισάβετ τής "Αυστρίας» θά είναι τώρα ή πρώτη ταινία της μετά τή γάμν της.

Ο Φρέντ Άσταίρ σουδίτης

Η τελευταία εύρωπαϊκή κρίσις, εξ άφο-μής τής Τσεχοσλοβακίας, άπεκάλυψε καί κά-τι, που κανείς δέν τή περίμενε: ότι ό περι-φημος ήθοποιός τού κινηματογράφου, ό με-γαλύτερος καί δημοφιλέστερος χορευτής τής θόδης, ό Φρέντ Άσταίρ είναι Σουδίτης. Καί πράγματι, μολοντί αυτός γεννήθηκε στην "Αμερική πριν από 38 χρόνια, ό πατέρας του είχε μεταναστεύει στις "Ηνωμένες Πολιτείες από τήν "Αυστροουγγαρία, όπου τότε έρίσκον-ταν οι Σουδίτικες περιοχές. "Αλλωστε τή πραγματικόν όνομα τού Φρέντ Άσταίρ είναι Φρειδερίκος "Αουστερλιτς κι' ό πατέρας του είχε γεννηθί στο Πλάου τής Σουδτίας, όπου ζούν ακόμη συγγενείς του. Τώρα, μετά τήν κατάληψη τής Σουδτίας από τούς Γερμανούς, τά οικογενειακά κτήματα τών "Αουστερλιτς κατεσχέστησαν, μερικοί δέ συγγενείς τού Φρέντ Άσταίρ, έσπευσαν να καταφύγουν στην "Αμερική. Μεταξύ αυτών είναι καί μιά πρώτη εξάδελφη του, ή Αικατερίνη "Αουστερλιτς, μιά ώραιότατη καί πολύγλωσσος νέα, τήν όποιαν ό Φρέντ Άσταίρ άπεφάσισε να εγάλη στην όδόν. Καί δεσφάινει ότι θά γίνει μεγάλη ήθοποιός καί μάλιστα πολύ γρήγορα. "Εξεί-να να σημειωθι ότι ή αδελφή τού Φρέντ, ή "Αν-τέλα "Αουστερλιτς έχει παντρευθί τόν Λόρδο "Αδεντς καί ζή στο Λονδίνο.

Βιογραφίες άστέρων

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΛΟΡ

Γεννήθηκε στο Φίλντ τής Νεβράσκας τών "Ηνωμένων Πολιτειών στις 5 "Αυγούστου 1911. Είναι λοιπόν 27 έτών. Τό πραγματικό του όνομα είναι Σπένγκερ "Αρλινγκτον Μπρί-ού. "Εχει μαύρα μαλλιά, γαλάνα μάτια, ά-νάστημα 1.81. "Εσπούδασε ψυχολογία καί ήθελε να γίνει ψυχίατρος, όποτε πρόακτες κινηματογραφικών έταίριων τόν έπρόσφε-σαν σέ μιάν έρασιτεχνική παράσταση τού Πανεπι-στημίου του καί τόν έπεισαν να πάη στο Χόλ-λυγουντ. Τραγουδού καλά καί παίζει λαμπρά βιολοντσέλλο. Η πρώτη του ταινία είναι "Χάντλ "Αντν. Θεωρείται σήμερα ως ό "όπ' άριθ. Τό γής τής "Οδόνης. "Αλλες ται-νίες του: "Κυρία με τας Καμελλίς", "Μπρόν-τουαίτη. Μένοντν το 1938", "Είναι δουλειές του", "Ενας Γιάγκης στην "Οξφόρδη".

ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ

Γεννήθηκε στο Φιζάκ τής Γαλλίας, τήν 8 "Αυγούστου 1899. Είναι 39 έτών. "Εχει μαύ-ρα μαλλιά, καστανά μάτια, άνάστημα 1.80. "Αφού έσπούδασε δύο χρόνια στο Κονσερβα-τουάρ τών Παρισίων, προσελήφθη στο θέα-τρον "Αντουάν. "Εγινε άστηρ τής γαλλικής σκηνής. Κατόπιν έπαίξε σέ διάφορες θουδές γαλλικές ταινίες. Η πρώτη ομιλούσα ται-νία του ήταν ή γερμανική "Βαρκαρόλα". Πήγε έπειτα στο Χόλλυγουντ για να παίξη στις γαλλικές έκδόσεις "Αμερικανικών ταινιών καί εκεί ένωμφεύθη τήν "Αγγλίδα ήθοποιό Πάτ Πάτερσον. Είναι τώρα από τούς μεν-α-λύτερους άστέρας τού Χόλλυγουντ. Οι τελευ-ταίες ταινίες του είναι: "Ο Κήπος τού "Αλ-λάχ", "Η ιστορία γράφεται τή νύχτα", "Μα-ρία Βαλέσκα", "Μαγερλίγκ", "Τό θάνατος".

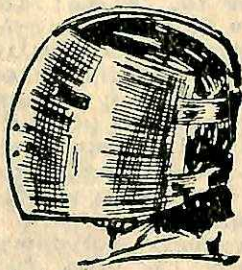
ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ

Γεννήθηκε στο Παρίσι, τήν 13 Σεπτεμ-βρίου 1905. Είναι 33 έτών. Τό πραγματικό της όνομα είναι Κλωντέ Σωσσόν. "Εχει μαύρα μαλλιά, καστανά μάτια, άνάστημα 1.65. "Επηρε με τήν οικονομία της στην "Α-μερική τή 1913 καί έσπούδασε στή Νέα "Υ-όρκη. "Εχει έξαμερικανισθή. "Ανέθηκε στην σκηνή όταν συνήτησε έναν θεατρικό συγ-γραφέα που τή έδωκε έναν τριτεύοντα ρό-λο. Η πρώτη ταινία της ήταν θουδή: "Ο έρωσ τού Μίκυ". Οι τελευταίες ταινίες της είναι: "Νέα "Υόρκη—Μαζάις", "Η νύφη έρ-χεται στο σπίτι", "Υπό δύο σημαίες" "Εάν συνήτησε στο Παρίσι, "Τό θάνατος", "Η ό-γδύ σύζυγος τού κυανοπώγωνος".

Η Λένι Ρίφενσταλ, ή περίφημη Γερμανή ήθοποιός καί σκηνοθέτης, ή όποιαν εύρισε τήν ταινία τών "Ολυμπιακών Αγώνων, έφθα-σε στή Νέα "Υόρκη καί πηγαίνει στο Χόλλυ-γουντ. Μολοντί δέν έξέφρασε επίσημως τούς σκοπούς της, φαίνεται ότι σκοπεύει να μεί-νι καιρό στο Χόλλυγουντ, ύπαρχουν μάλιστα πληροφορίες ότι πιθανότατα να μη γυρίσθι καθόλου πια στή Γερμανία, όπου λέγεται ότι έχασε τήν εύνοια τών ισχυρών.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙ...

Για πόσα πράγματα, έμψυχα ή άψυχα είτε γιατί τά γνωρίσαμε έπιφανειακά, χωρίς να φροντίσαμε να τά μελετήσωμε βαθύτερα, είτε γιατί κακώς μάς τά με-τέδωσαν, δέν έχουμε έσφαλμένη αντίληψη; Πόσα πράγματα, δηλαδή, που τά νομι-ζουμε έ τ σ ι α στην πραγματικότητα είναι ό ι α φ ο ρ ε τ ι κ ά; Με τόν παραπάνω, λοιπόν, τίτλο: "Δέν είναι έτσι" σέ μιά σειρά διηγοησίων, σιμειωμάτων, έ άναφέρωμε όσα άπ' τά... ό έ ν ε ί ν ε έ τ σ ι α αυτά, μάς βοηθήση ή μνήμη μας να θυμηθούμε.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΙ-ΔΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ», δέν φορούσε σιδερέ-νια μάσκα. "Ο διάσημος αυτός, αλλά μυστηριώ-δης καί άγνωστος ακόμη, φυλακισμένος τής Βα-πτίλλης επί Λουδοβίκου 14ου, σύμφωνα προς αυ-θεντικωτάτας πληροφορίας, φορούσε μάσκα κα-μωμένη από μαύρο βελούδο.

ΕΝΑΣ ΜΕΤΕΩΡΙΤΗΣ δέν είναι πάντοτε ζε-στός όταν πέφτη έπάνω στή γή. Πολύ λίθινοι μετεωρίτες είναι κρύοι ή άπλως ελάχιστα θερ-μοί, όταν συγκρούονται με τή γή. Αυτό συμ-βαίνει διότι ή λυωμένη έπιφάνεια χάνεται άμέσως, με τήν ίδια τα-χύτητα που σχηματίζεται, από τήν όρμητική πτώσι τού μετεωρίτου. Οι μεταλλίνοι όμως μετεωρίται, λόγω τής μεγαλύτερας θερμικής ιδιουσυστάσις των, πέφτουν σχεδόν πάντοτε ζεστοί έπάνω στή γή.

ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΑΣΗΜΙ δέν περιέχει καθόλου άσχημ. Συνίστα-ται από χαλκόν, νίκελ καί ψευδάργυρον (τσιγκόν) καί κάποτε μο-λύβι σέ μικρήν αναλογία. Πήρε τή όνομα τού «άσημιου», προφανώς άφ' ενός μόν γιατί τή μοιάζει καταπληκτικά καί άφ' έτέρου γιατί κατεσκευάσθη από τά γερμανικά έργοστάσια άργύρου.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΚΙΛΜΟΤΕΝ δέν πέθανε έπάνω σέ γκιλλοτίνα. Μο-λονότι αυτός έπενόησε καί εισήγαγε τήν γκιλλοτίνα στή Γαλλία, με τήν όποια καί έξετελούντο καθημερινώς έκατοντάδες καταδίκων, δέν πέθανε με τή μηχανήμα αυτό, όπως, κακώς, πιστεύεται. "Ο δόκτωρ Γκιλλοτέν πέθανε από φυσικόν θάνατο τή 1814.

Ο ΣΚΩΡΟΣ δέν τρώει τά ρούχα. Οι σκώροι γεννούν αυγά, τ αυγά αυτά άναπτύσσονται σέ μικροσκουλήκια καί τά τελευταία σύ-τά τρώνε τά ρούχα. Μετά, έξελίσσονται σέ νύμφες καί σχηματίζουν γύρω από τόν έαυτό τους ένα είδος κουκουλιού, μέσα άπ' τή όποια, έν κοιμώ, θά ξεπεταχθούν οι σκώροι. Στο στάδιο αυτό πρέπει να κα-ταστρέφονται τά κουκουλικά, για να μη βγαίνουν οι σκώροι πού, φη-σικά, θά γεννήσουν αυγά, τά όποια θ' άποβούν καταστρεπτικά. "Ο-πωσδήποτε, στο σχήμα τού σκώρου, τή έντομο αυτό δέν τρώει ρούχα.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ δέν βρίσκεται στο άριστερό σας πλευρό. Μο-νονότι όλος σχεδόν ό κόσμος πιστεύει ότι βρίσκεται όλοκληρωτικώς στην άριστερά πλευρά. ή καρδιά είναι φυσικώς τοποθετημένη, π' ε-τό έν τρίτον περίπου, δεξιά τού σώματος καί προς τά δύο τρώ άριστερά.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ο ΖΑΜΒΕΖΗΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Μία συνταρακτική υπόθεση
έξωτισμού, έρωτος περιπε-
τειών και μυστηρίου
υπό
ΓΚΟΥΙΝΤΟ ΜΟΝΑΛΤΙ

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ :
—Τρελλός από το θυμό του και την απελ-
σία του, που έσημαινε για τον σκότο της τε-
λευταίας του έλπίδας για την απόκτηση της
'Ινές, ο Ροντριγκέζ Γκάρθια φεύγει κοντά
από το καραβάνι του Σίλβα Γκαρντόζο και
καθαλαλώντας το αλόγο του, άφου έδωσε τους
νέγρους της συνοδείας του, εξαφανίζεται μέ-
σα στο δάσος. Δεν είναι άπομακρυνθή ούτε
500 όθια από τον τόπο όπου διαδραματί-
στηκε η σκηνή μεταξύ αυτού και του Σίλβα,
όταν σκέφθηκε ότι όλοι θα είχαν την αντίλη-
ψη πως κατευθύνθηκε προς το Κακέντζι, την
περιοχή που είχε τις εγκαταστάσεις του.

3ον

Σίγουρος, λοιπόν, άποφάσισε να
προχωρήσει προς το μέρος που θα
πήγαινε το καραβάνι του Σίλβα και
που θα στάθμευε στο βρετανικό έ-
δαφος της Βορείου Ρωδεσίας, περί-
φημης για το άφθονο κυνήγι άτιλό-
της, ζέμπρας, καμηλοπαρδάλει-
ων, βουβάλων και λεοπαρδάλων. Ήξε-
ρε καλά πως σ' εκείνο το μέρος, ο
Σίλβα είχε ένα σπίτι άρκετά πλού-
σιο σε έπιπλα και σε άνεσεις που το
προώριζε για την κόρη του. Στα ύ-
πόγεια του ίδιου σπιτιού ύπνηχαν
δωμάτια που χρσάιμευσαν για ένα-
ποθήκευσι δερμάτων άγριων ζώων,
όπλων, τροφίμων και διαφόρων έρ-
γαλείων των κυνηγών. Και γύρω
απ' αυτό το σπίτι έστηναν τις σκη-
νές τους οι κυνηγοί που και αυτοί
τόν τρόπον άποτελούσαν τη τιμητική
φρουρά των Γκαρντόζο.

Ο Ροντριγκέζ ήταν έτοιμος να
κατευθύνει το αλόγο του προς τα έ-
κει, όταν για μία στιγμή κάποιος,
πηδώντας από μία χουρμαδιά, βρέ-
θηκε μπροστά του. Ο Ροντριγκέζ
τόν άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν ο
'Αλγερίνος, πού, μόνος, άνάμεσα
στούς κυνηγούς, τόληψε ν' άπειυθύ-
νη τον λόγο άναντίον του.

Ο Ροντριγκέζ του έφώναξε θυμω-
μένα:

—Φύγε απ' εκεί να περάσω!

—Ο Προφήτης είπε, άπήντησε με
έτοιμότητα ο 'Αλγερίνος:

«Μην εγκαταλείπεις ποτέ τη θέση
που βρήκες και διάλεξες»...

—Φύγε από τη μέση, βρομ'όκυλο,
είδεμ'ι θά σε πιάσω με το αλόγο!

32

λόγια μου, Ροντριγκέζ Γκάρθια. Μ'
έπεφόντισε ο 'Αλγής, που έμεινε πί-
σω για να βρή τον άφεντικό του, να
έπιβλέπω τη νέα... και να σε παρα-
κολουθώ. Πρόσεξε μή μου δώσης
ξανά άφορμή γιατί θα το μετανιώ-
σης. Σήκω και φύγε.

—Θά φύγω όταν μου κάνη κέφι,
είπε ο Ροντριγκέζ. Και πρώτα-πρώ-
τα θά σου δώσω για πληροφορία να
την πας στην 'Ινές... Πές της πως ο
άγαπημένος της, ο 'Ιταλός, το ά-
φεντικό του 'Αλγ, δεν θα της ξανα-
πή πια τα έρωτικά του λόγια. 'Αν
θελήσ'ι πεοισσότερες πληροφορίες,
να τις ζητήση από εκείνον τον προ-
κομμένο τον άδελφό της ή άς ψάξη
κάτω από τη γέφυρα του Κακέντζι.
Με καταλαβαίνεις;

—Δεν μου είναι και τόσο δύσκολο.
'Οπωσδήποτε κι' άν έχουν τα πρά-
γματα, ο Προφήτης είπε: 'Ο 'Αλλάχ
όλα τα ξέρει και τα κρίνει».

—Σύμφωνοι, είπε ο Ροντριγκέζ.
Μπορείς να πής στην 'Ινές να τον
παρακαλέση για να της ξαναδώσει
τον ώραίο της;

Ο Γιουσούφ δεν άκουσε καλά-κα-
λά αυτά τα λόγια γιατί είχε κάνει
ένα πλάγιο πήδημα κι' είχε χαθή
μέσα στο δάσος, ένω ο Ροντριγκέζ,
άφου σηκώθηκε, έτρεξε να πιάση το
αλόγο του και το καθαλαλίψει.

—Μας μπήκε στη μέση κι' αυτός
τώρα, ο καταραμένος Μουσουλμά-
νος, είπε μέσα του ο Ροντριγκέζ.
Πρέπει να μην τον ξεχάσω με τον
λογαριασμό.

Εμπρός! Έγνώριζε πολύ καλά
τη γλώσσα του τόπου για να ρω-
τήση το δρόμο που θα τον ώδηγούσε
στά σύνορα. Έπρεπε όμως ν' άκο-
λουθήση την κοίτη του Ζαμβέζη για
να μην κάνη λάθος.

Ύστερα από τριών ημερών πο-
ρεία, ο Πορτογάλος έφθασε στις φυ-
τείες του Σίλβα Γκαρντόζο, όπου ύ-
πηρε και το σπίτι του. Στο δρόμο
πήρχε και ο Ροντριγκέζ είχε συναν-
του όμως ο Ροντριγκέζ είχε συναν-
τήσει έναν γόητα φειδιών, ο όποιος
τήσε έναν γόητα φειδιών, ο όποιος
άφου μίλησε άρκετά μαζί του του
έδωσε ένα κουτί με μία κόμπρα μέ-
σα, εις άντάλλαγμα δυο κουμπιών
μανικετιών.

Ο Ροντριγκέζ ήξερε πως φύλα-
κας του σπιτιού του Σίλβα ήταν ένας
Ιθαγενής που κατοικούσε σε μία
τρώγλη κάπου εκεί κοντά. Δεν έχα-
σε λοιπόν καθόλου καιρό, κι' άρχισε
να τον άναζητά. Άφου έψαξε επί
κάμποσην ώρα, βρήκε επί τέλους
την τρώγλη, αλλά χωρίς τον ένοικό
της. Βρήκε μονάχα άρκετά δέρματα,
τά όποια ο νέγρος θα μεταχειρίζό-
ταν για στρώμα, αλλά τίποτε άλλο
το ενδιαφέρον. Ζητούσε να βρή το
κλειδί του σπιτιού. Δεν ήθελε όμως
να το ζητήση απ' τον φύλακα.

—'Ισως να το έχη μαζί του, μουρ-
μούρισε με θυμό ο έπιχειρηματίας.
Θά τον παραφυλάξω άπόψε και θα
τόν σκοτώσω.

Μόλις είχε συλλάβει αυτή την
σκέψη, όταν για μία στιγμή άντε-
λήφθη την παρουσία ενός ανθρώπου.
Στράφηκε και άντίκρουσε έναν νέγρο.
Τά μάτια του Ροντριγκέζ εξέφρα-
σαν άμέσως μία βάρβαρη και σκλη-
ρή Ικανοποίηση, γιατί ο νέγρος δεν
είχε επάνω του τίποτε άλλο εκτός
από ένα περιδέραιο από χοντρές
χρωματιστές χάνδρες περασμένες σ'
ένα σύρμα και που στην άκρη του

ήταν δεμένο ένα κλειδί. Ο νέγρος
θα ήταν υπερήφανος για το περιδέ-
ραίο του, όπως ένας στρατάρχης
για το σκήπτρο του, αλλά δεν μπο-
ρούσε να φαντασθή πως ύπηρε κιν-
δυνος να χάση τη ζωή του εξ αίτίας
του.

Έχρειάστηκε λίγα λεπτά της ώ-
ρας κι' ίσως κάτι λιγώτερο. Ο χρό-
νος δηλαδή που ήθελε ο Ροντριγκέζ
να τραβήξη με προσοχή το πιστόλι
του από την τσέπη του και σκοπεύ-
οντας τον δυστυχισμένο φύλακα, να
τόν σκοτώση.

Ο νέγρος σωριάστηκε στο έδαφος
χωρίς ν' άφήση την παραμικρή φω-
νή κι' ο Ροντριγκέζ, χωρίς να πη
τίποτα, του τράβηξε το στόλισμα
από το λαιμό και έτρεξε άμέσως
προς το σπίτι. Άνοιξε την πόρτα,
μπήκε μέσα, έριξε μιάν έρευνητι-
κή ματιά γύρω του και χωρίς να έ-
χη το συναίσθημα του κακοποιού,
μπήκε στο δωμάτιο της 'Ινές.

Εκεί μέσα άντίκρουσε ένα παλτό
και ψηλό κρεβάτι με έναν θαλασ-
σι ούρανό από μεταξωτό ύφασμα,
μερικές πολυθρόνες κι' έναν καναπέ
από λινικά καλάμια, ένα μεγάλο
μπαούλο, μία τουαλέτα κι' ένα
τραπέζάκι. Στους τοίχους ύπνηχαν
μερικά κάδρα. Το πάτωμα ήταν
σκεπασμένο από σπάνια δέρματα.
Ο Ροντριγκέζ, άφου έτοποθέτησε
την κασέτινα με την κόμπρα επά-
νω στον ούρανό του κρεβατιού, ά-
πομακρύνθηκε, προσέχοντας να μην
άφήση ίχνη πουθενά. Ύστερα έτρε-
ξε στην τρώγλη, φόρεσε στο πτώμα
του νέγρου το περιδέραιο κι' έξα-
φανίστηκε προς το χωριό Μπερού,
όπου έμενε μία φυλή που του είχε
προμηθεύσει το μεγαλύτερο μέρος
των σκλάβων που του δούλευαν στο
Κακέντζι.

Σάν έφτασε εκεί, σκέφθηκε πως
με μερικά σκούδα και χάνδρες κό-
κινες θα μπορούσε να ξεσηκώση τους
νέγρους έναντιον του Γκαρντόζο και
τών κυνηγών του. Πράγματι, πήγε
και είπε στον άρχηγό τους πως εί-
κοσι Μπαντού, που δούλευαν στα έρ-
γα, σκοτώθηκαν από τον Ιδιοκτήτη
της κοντεινής άγρεπαύλειος.

Έξαλλα ξεφωνητά και τρομαχι-
κές απειλές άκούστηκαν μόλις οι
Μπαντού έμαθαν την τραγική είδηση
και θα πήγαιναν να καταστρέψουν
την άγρεπαυλι αν ο Ροντριγκέζ δεν
ύπενθύμιζε στούς πιο φανατικούς
πως ύπηρε κάτι το καλύτερο να
γίνη.

Θά ήταν προτιμότερη μία έφοδος
στην κατοικία των κυνηγών μόλις
θα έφθαναν εκεί, φορτωμένοι τρόφι-
μα, όπλα πυρομαχικά, σκούδα και
με κάθε είδους έμπόρευμα. Άργότε-
ρα εξέγησε πως το καραβάνι δεν
μπορούσε να φτάση πριν από τέσσε-
ρις ημέρες κι' ύπηρε άρκετός και-
ρός για να πάνε στο Λεαλουί και ν'
άγοράσουν όπλα. Συμφώνησαν σε δ-
λα και έτσι έθεώρησαν τον Ροντριγ-
κέζ ως τον μόνον λευκό φίλο των
νέγρων και έχθρο όλων των βαρβά-
ρων λευκών.

★

Το καραβάνι του Σίλβα Γκαρ-
ντόζο έφτασε εκεί την ημέρα που εί-
χε καθορίσει ο Ροντριγκέζ, λίγο άρ-
γότερα από το μεσημέρι και για
πρώτη φορά και προς μεγάλην τους
έκπληξιν δεν είδαν τους Μπερνού-
νους να έλθουν για να τους χαίρε-
τίσουν με ξεφωνητά, γιατί ή δεκα-

πενθήμερη παραμονή του καραβα-
νιού στον τόπο τους άποτελούσε ένα
από τα μεγαλύτερα κέρδη που μπο-
ρούσαν να σημειωθούν κατά την δι-
άρκεια του χρόνου για τούς Ιθαγε-
νείς. Περισσότερο εξέπληγσαν σάν
δεν είδαν ούτε και τον Σένλι, τον πι-
στό φύλακα της άγρεπαύλειος.

Ο Σίλβα Γκαρντόζο, άφου κου-
βέντισσε με τον Φίλιππο Μοντενέιρο,
τόν κυνηγό που είχε από χρόνια μα-
ζί του, άποφάσισε να μείνη τελευ-
ταίος μαζί με δώδεκα νέγρους για
φρουρά στις βάρκες και να διατάξη
το ξεφόντωμα τους μόνον όταν θα
άκουγε από το άπάναντι όροπέδιο
τέσσερις ντουφεκιές σε χρονικό διά-
στημα ενός λεπτού τη μία από την
άλλη. Άφου συμφώνησαν σ' αυτό,
οι άλλοι άνδρες του καραβανιού,
προχώρησαν προς την άγρεπαυλι.
Ούτε έναν νέγρο δεν συνήντησαν στον
δρόμο τους, πράγμα που έφάνηκε
πολύ περίεργο, έπειδή, στα περα-
σμένα χρόνια οι κυνηγοί συναντού-
σαν μεγάλη αντίσταση απ' αυτούς.
'Οπωσδήποτε κι' άν είχαν τα πρά-
γματα, όμως, ή άγρεπαυλις ύπηρε
και δεν παρουσίαζε τίποτα το άσυ-
νήθιστο, ούτε απ' έξω ούτε κι' από
μέσα.

Άφου έκαναν αυτή την παρατή-
ρησι, οι κυνηγοί προχώρησαν ως τη
σπηλιά του Σένλι, αλλά εκεί, βρι-
σκοντας το πτώμα του, άρχισαν να
περιβόλκωνται τα πράγματα.

—Διάβωλει! Έκαμε ο Σίλβα. Και
νάναι όλοι νεκροί!

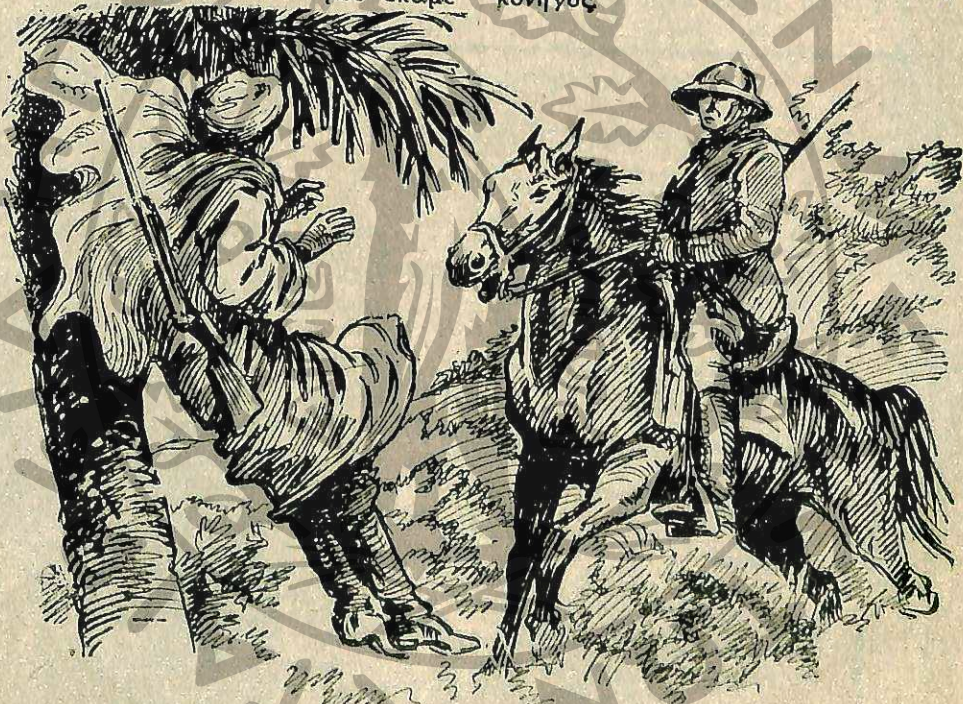
—'Ας φυλαχτούμε, σαχίμπ!, είπε
ο Γιουσούφ, γιατί ο δολοφόνος είναι
ένας λευκός.

—Ένας λεκός; Τί ξέρεις, Γιου-
σούφ;

—Έξέτασε την πληγή, σαχίμπ! Δ-
εν βλέπεις πως είναι από πιστολιά;
Δεν πιστεύω τέτοιου είδους όπλα να
είναι εν χρήσι σ' αυτό τον τόπο.

Τά μάτια όλων έστράφηκαν προς
τον Γιουσούφ. Ο Σίλβα του έριξε
μία ματιά έρευνητική και γεμάτη
θανάσιμό.

—Μίλησε, Γιουσούφ, γιατί κατα-
λαβαίνω πως ο Μανόελ μου έκαμε
κυνηγός.

Ο Ροντριγκέζ ήταν έτοιμος να κατευθύνει το αλόγο του προς α εκεί όταν
για μία στιγμή κάποιος, πηδώντας από μία χουρμαδιά, θρέθηκε μπροστά του.

μεγάλη χάρι που σ' έδωσε σε μένα.
—Μή μ' έπαινείς, σαχίμπ, γιατί εγώ
ζητώ την εύνοια και τον έπαινο μό-
νο του 'Αλλάχ. 'Αλλ' άν σκεπτόσουν
όπως εγώ σκέπτομαι τον Ροντριγκέζ
Γκάρθια, θα καταλαβαίνεις πολλά
πράγματα. Ο κύριός μου ο Μανόελ
μου είχε πη πως ο Ροντριγκέζ είχε
περισσότερο δικούς του τούς Μπαν-
τού σ' αυτή την περιφέρεια της Ρο-
δεσίας παρά στην 'Αγκολα, πράγμα
πολύ παράξενο, γιατί οι Ρωδεσιανοί
Ιθαγενείς ξέρουν τα πορτογαλικά κι'
είναι και καλοί εργάτες, ένω οι
Μπαντού της 'Αγκολα δεν έχουν αυ-
τές τις άρετές. Ύστερα, μάθε πως
ο Ροντριγκέζ σε μισεί, ύστερα από
τά προσβλητικά λόγια που του εί-
πες μπροστά σ' όλο τον κόσμο.

—Δεν πιστεύω να πής πως έκανα
άσχημα; είπε θυμωμένα ο Σίλβα.

—Έπίτρεψε στον δούλο σου να
σου πη πως θά ήταν καλύτερα να
μην ταπεινώνες τον Ροντριγκέζ
μπροστά σ' όλους μας. Γιατί αυτό
τόν έθύμωσε πολύ. Άξίζει τον θυμό
το δικό σου, σαχίμπ, κι' όχι και τον
δικό μας.

Κι' όμως, μόνον έσύ του μίλησες
άπειλητικά.

—Έκανα λάθος, σαχίμπ. Έσύ μ' εν
δεν έφάνηκες προσηντικός κι' εγώ
έδειχτηκα έξαιρετικά ράθυμος. Εέ-
λεις ν' άκούσης άκόμα τον δούλο
σου;

—Δεν ύπηρες ποτέ δούλος μας,
Γιουσούφ, επενέβη ξαφνικά ή 'Ινές,
που είχε παρακολουθήσει με μεγα-
λη, προσοχή τον διάλογο, κι' ο πα-
τέρας μου θα σου είναι ευγνώμων
για τις συμβουλές σου. 'Αλήθεια,
πάτέρα;

—'Αλήθεια, συγκατένευσε ο κυνη-
γός.

—Υποστηρίζω, επανέλαβε ο 'Αλ-
γερίνος πως ο Ροντριγκέζ μας έπέ-
ρασε με το αλόγο του. Και έρχόμε-
νος εδώ θα εξανάγκασε αυτόν τον
κακομοίρη να του δώση το κλειδί του
σπιτιού και μη μέσα.

—Μά άφου το κλειδί κρέμεται ά-
κόμη στο λαιμό του; Έκαμε κάποιος
κυνηγός.

—Θα τὸ ξανακρέμασε ἀφοῦ τὸ ἐ-
χρησιμοποίησε, γιὰ νὰ μὴν προκα-
λέσῃ ὑποψίες ἐπρόσθεσε ὁ Γιου-
σοῦφ.

—Ἰσως, εἶπε ὁ Σίλβα σκεπτικός,
ἀλλ' ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω
τὴν ἀπουσία τῶν Μπερουίνων. Πρέ-
πει νὰ πάω στὸ χωριό.

—Ἄν ἐπιμένῃς, ἀπήντησε ὁ Γιου-
σοῦφ, ἐμεῖς θὰ σὲ ἀκολουθήσωμε.
Ἄλλὰ θὰ ἤθελα νὰ σὲ συμβουλευθῶ
νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃς αὐτὴ τὴν ἐπί-
σκεψι. Κι' ἂν ἕνας ἀπὸ μᾶς ἀποφα-
σίση νὰ κάμῃ μίαν ἀνίχνευσι, πρέ-
πει νὰ ἔχῃ παντοῦ τὸ νοῦ του. Προ-
τείνω νὰ πάω ἐγώ, σαχίμπ. Θὰ κά-
νω τὸν γύρο τοῦ δάσους καὶ θὰ ἐ-
πιδιώξω νὰ συναντήσω κανέναν καὶ
νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Ἐάν ἦμουν κοντὰ στὸν Μαν-
ῶλ, ποῦ εἶχε ἀρκετοὺς Μπαντού, ἔ-
μαθα τὴ γλῶσσα τους καὶ πολλές
ἀπὸ τὶς συνήθειές τους. Θὰ γυρίσω
μὲ σπουδαίες πληροφορίες.

Ὁ Γιουσοῦφ ἤξερε νὰ λαμβάνῃ τὶς
πιδὺ συμφέρουσες ἀποφάσεις. Κι' ἂν
ἡ Ἰνὲς εἶχε μάθει ὅ,τι εἶχε πῇ ὁ Γι-
ουσοῦφ στὸν Ροντριγκέζ ὅσο γιὰ τὴν
φύλαξί της ποῦ τοῦ ἀνέθεσε ὁ Ἀλῆς
δὲν θὰ ἐξεπλήσσετο γιὰ τὶς ἐξαιρε-
τικές ἐκδουλεύσεις τοῦ Ἀλγερίνου,
τόσο κατὰ τὴν διάρκειά του ταξιδι-
οῦ στὸν ποταμὸ ὅσο καὶ στὴν ξηρά.
Ἡ Ἰνὲς εἶχε διαβάσει γιὰ τοὺς ἱπ-
πότες τῆς Καρχηδόνας καὶ δὲν ἐδί-
στασε νὰ σκεφθῇ πῶς ὁ Γιουσοῦφ
μποροῦσε νὰ εἶναι ἕνας ἀπόγονός
τους. Ὁ Ἀντόνιο Μορένι τῆς εἶχε
διηγηθῇ τὴν ἱστορία τῶν Ἀλγερί-
νων κυνηγῶν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε
φαντασθῇ πῶς ἀκόμη καὶ σήμε-
ρα μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἐστὼ ἀν-
τιπροσωπευτικός τύπος τῆς φυλῆς
ἐκείνης.

Κι' αὐτὸς ὁ Ἀλῆς, μ' ὅλη τὴν ἀ-
φοσίωσι ποῦ εἶχε στὸν Ἀντόνιο, δὲν
συγκρινόταν μὲ τὸν Γιουσοῦφ. Ἐξ
ἄλλου ὁ Ἀλῆς ἦταν πολὺ νέος.

Μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ὁ
Γιουσοῦφ βρέθηκε μέσα στὸ δάσος.
Ἀκολουθῆσε μιά σειρά ἀπὸ χουρμα-
διές καὶ καρυδιές κι' ἔφτασε σ' ἕνα
μέρος ὅπου βρῆκε ἐγκαταλελειμμέ-

να μερικά πράγματα. Προχώρησε
ἀκόμη ὥσπου ἔφτασε σ' ἕνα ὕψωμα,
τὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ χρησιμοποιη-
θῇ ὡς παρατηρητήριο καὶ ἐκεῖ κρύ-
φτηκε. Δὲν πέρασαν ὅμως οὔτε πέν-
τε λεπτά τῆς ὥρας, ὅταν εἶδε ἕναν
νέγρο νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὰ ἐγκα-
ταλελειμμένα πράγματα. Ἦταν ὡς
τριάντα χρόνων ἀλλὰ δὲν τοῦ φάνη-
κε καὶ τόσο δυνατός. Τότε ὁ Γιου-
σοῦφ ἄρχισε νὰ σφύριζῃ ἕνα τρα-
γοῦδι Μπαντού καὶ σιγά-σιγά δυνά-
μωνε τὸ σφύριγμά του γιὰ νὰ πο-
σελκύσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἰθαγενοῦς.
Πράγματι, ἐκεῖνος στάθηκε ν' ἀκού-
σῃ καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὸ μέρος ἀπὸ
τὸ ὁποῖο ἐρχόταν τὸ σφύριγμα. Καὶ
σὺν τὸ διεπίστωσε πλησίασε πρὸς
τὰ ἐκεῖ καὶ ὁ Γιουσοῦφ, ἀφοῦ ἐξα-
σφαλίσθηκε πῶς δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι
ἰθαγενεῖς, ἔκαμε ἕναν μικρὸ γύρο
καὶ βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὸν νέγρο,
γιὰ νὰ πηδῇ ἑαφνικὰ ἐπάνω του,
νὰ τὸν ἀσπάζῃ ἀπὸ τὴ μέση καὶ νὰ
τὸν φορτωθῇ στὸν ἀριστερό του
ὄμο. Ὁ Ἀλγερίνος, μὲ καταπληκτι-
κὴ ταχύτητα ἐπέτυχε τὸν σκοπὸ
του καὶ σὲ λίγο ἐπαίρνε τὸν δρόμο
τῆς ἐπιστροφῆς. Ἦταν εὐχαριστη-
μένος καὶ ἀπὸ μέσα του εὐχαριστοῦ-
σε τὸν Ἀλλάχ ποῦ τόσο τὸν εἶχε
εὐνοήσει.

Γιὰ μιά στιγμὴ ὅμως ἔστησε ὁρ-
θὸ τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο δέμα καὶ
τοῦ κατέφερε μιά πολὺ δυνατὴ γρο-
θιά, ποῦ τὸν ξάπλωσε ἀναίσθητο
στὸ ἔδαφος, πρὶν ἀκόμη ὁ νέγρος
καταλάβῃ τὴν αἰτία τῆς σκληρότη-
τος ἐκείνης.

Ὑστερα ὁ Γιουσοῦφ ἀνέβηκε σὲ
μιά καρυδιά καὶ ἀπ' ἐκεῖ παρακο-
λοῦθησε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀνθρώπου.
Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν ὁ Ρον-
τριγκέζ Γκάρβια καὶ ὁ ἄλλος ἔας
ἰθαγενής, ποῦ συνωμιλοῦσαν.

Ἐφτάσαν, ἔλεγε ὁ νέγρος σὲ
μιά γλῶσσα ἀνάμικτη μὲ πορτογα-
λικά καὶ Μπαντού, ἀλλὰ δὲν ἤλθαν
ἀκόμη στὸ χωριὸ μας. Πῶς τὸ ἐξη-
γεῖς αὐτό;

Φοροῦνται μήπως ζητήσης ἱκα-
νοποίησι γιὰ τοὺς ὑπκόους ποῦ σοῦ
σκοτώσαν στὰ ἔργα μου, ἀπήντησε ὁ

Ροντριγκέζ.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν, φίλε
μου, ἐπρόσθεσε ὁ ἄλλος, γιὰτὶ δὲν
μποροῦν νὰ ξέρουν πῶς ἐγὼ εἶδο-
ποιήθηκα γιὰ τὸ χαμὸ τῶν ἀνθρώ-
πων μου.

—Ἀλήθεια, ἀλλὰ ἴσως νὰ φοβοῦν-
ται γιὰ κάτι. Αὐριο τὴ νύχτα ἐμεῖς
θὰ περικυκλώσωμε τὴν κατασκήνω-
σί τους καὶ θὰ τοὺς σκοτώσωμε ὅ-
λους, ἐκτὸς ἀπὸ...

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ.
Ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ ἔπεσε μπρο-
στά του σὺν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν.

..... τὴν Ἰνὲς ποῦ δὲν θέλει οὐ-
τε νὰ ξαναῖδῃ ἕναν παλιάνθρωπο
σὺν τὸν Ροντριγκέζ, συνεπλήρωσε.

Ἦταν ὁ Γιουσοῦφ, ποῦ μὲ δυὸ πι-
στόλια στὸ χέρι καὶ σὲ ἀπόστασι
δυὸ βημάτων τοὺς εἶπε σὲ γλῶσσα
Μπαντού καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ
χρησιμοποιήσῃ:

—Μὴν κινηθῇτε!

Ὁ νέγρος ὅμως τρομοκρατήθη
κι' ὁ Γιουσοῦφ ξέροντας τὸν χαρα-
κτῆρα τῶν ἰθαγενῶν ἐκείνων, κατὰ-
λαβε πῶς ἤθελε νὰ φύγῃ.

—Μὴν τὸν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ, εἶπα
στὸν Ροντριγκέζ, γιὰτὶ θέλω ν' ἀ-
κούσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Θὰ τὸν
χρησιμοποιήσω ἄλλως τε γιὰ νὰ σοῦ
δείξω πῶς εἶμαι θαυμασίως σκοπευ-
τής. Προσοχῇ, λοιπόν, Ροντριγκέζ,
τῆς. Προσοχῇ, σου ἀποπειρασθῇ νὰ
ἂν ὁ φίλος σου ἀποπειρασθῇ νὰ
φύγῃ, θὰ τὸν ξαπλώσω μονομιάς
κατὰ γῆς μὲ μιά σφαῖρα στὴ δεξιὰ
φτέρνα.

Κι' ὕστερα ἐπρόσθεσε σὲ γλῶσσα
Μπαντού:

—Εἶσαι φοβερὸς φύλαρχος κι' ὄχι
βλάκας. Τὸ κατάλαβα σὺν εἶπες
πῶς κανέναν δὲν μποροῦσε νὰ σὲ
εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῶν κυ-
νηγῶν καὶ γιὰ τὸν φόνο τῶν δικῶν
σου. Καὶ σοῦ προσέτω πῶς ὁ φίλος
σου σοῦ εἶπε ψέματα. Οἱ ὑπῆκοοί
σου ποῦ βρίσκονται στὴν ὑπηρεσία
σου εἶνε πολὺ καλὰ κι' ἂν κανένας
τοῦ εἶνε πολὺ καλὰ καὶ ν' ἀφήσῃ ἔ-
ταυς σκοτώσῃ θάνατι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ
φίλος σου, ὁ δολοφόνος τους, γιὰτὶ
μοιάζει μὲ φεῖδι στὴ δειλία καὶ τὴν
πονηρία.

Ὁ ἰθαγενὴς ἐξακολουθοῦσε νὰ
τρέμῃ γιὰτὶ ἴσως νὰ μὴν εἶχε κατα-
λάβῃ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Γιουσοῦφ, πρᾶ-
γμα ποῦ σὲ λίγο φανέρωσε, γιὰτὶ
ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἀλλὰ τὸ τρέξιμό
τοῦ σταμάτησε μὲ μιά σφαῖρα στὴν
δεξιὰ του φτέρνα, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ
σωριαστῇ κατὰ γῆς καὶ ν' ἀφήσῃ ἔ-
να διαπεραστικὸ οὐρλιασμα πόνου.

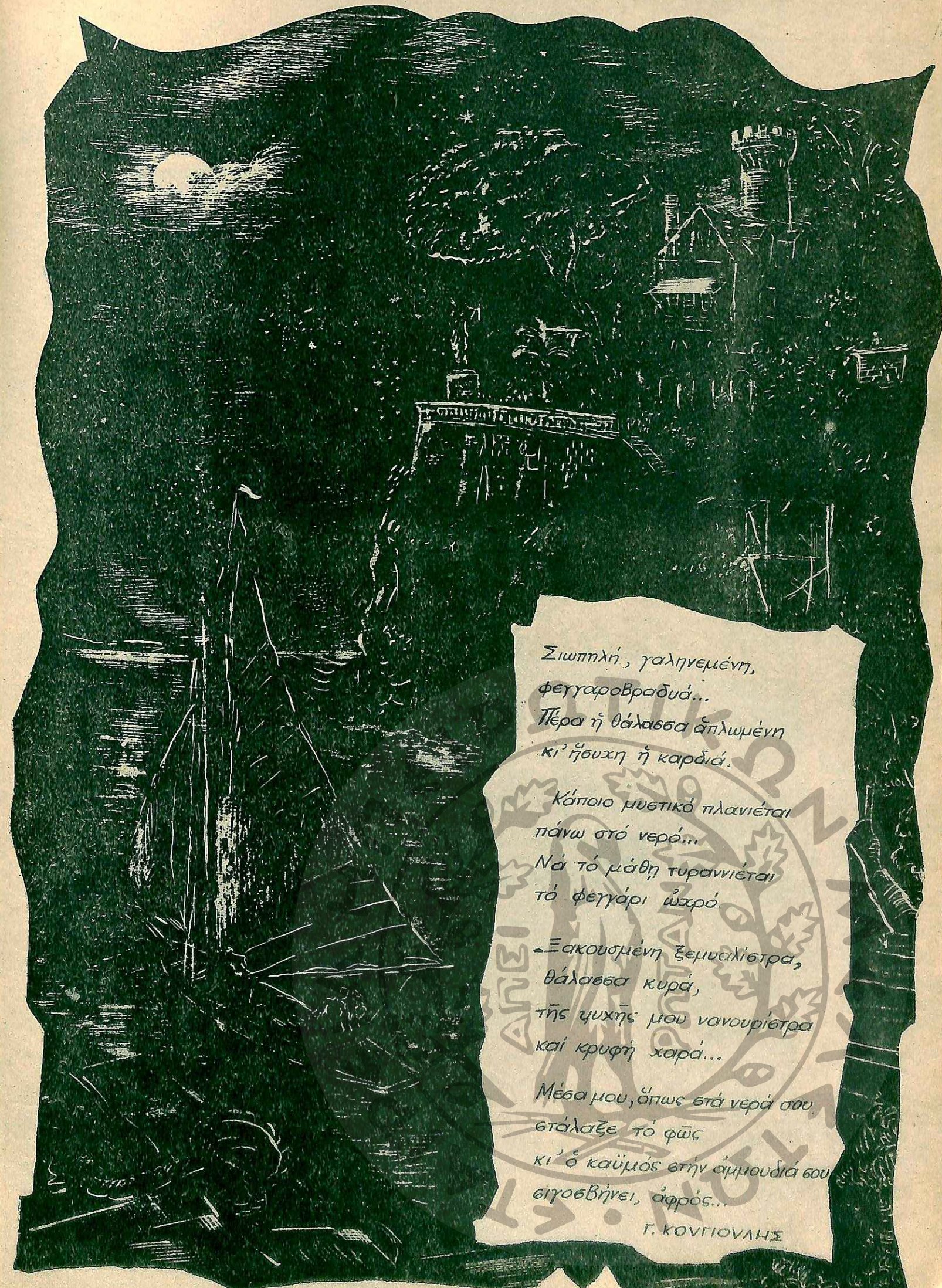
—Σώπα, γυιὲ τοῦ πνεύματος!, τοῦ
εἶπε ἐπιτιμητικὰ ὁ Γιουσοῦφ. Σοῦ εἶ-
πα νὰ μὴν φύγῃς. Καὶ τώρα ἀκουσε
τί θὰ πῶ σ' αὐτὸν ἐδῶ, ἀλλὰ χωρὶς
νὰ μ' ἐνοχλήσῃς μὲ τὰ νάζια σου.

—Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα; ρώτησε ὁ
Ροντριγκέζ. Ἐγὼ στὸ πορτοφόλι
μου πολλὰ λεφτὰ καὶ τὸ γράμμα
τοῦ ἀφεντικοῦ σου ποῦ ἀξίζει δέκα
χιλιάδες σκούδα. Σοῦ ἀρκοῦν;

—Ἄν ἦμουν ὁμοῖός σου θ' ἀπαν-
τοῦσα, εἶπε ὁ Γιουσοῦφ, γιὰτὶ φαν-
τάζομαι πῶς θὰ θυμάσαι τί σοῦ εἶ-
πα πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ὅταν σοῦ
παρουσιάστηκα κατὰ τὸν ἴδιο τρό-
πο. Γιατὶ ξαναβρέθηκες μπροστὰ μου,
Ροντριγκέζ; Γιατὶ σκοτώσες τὸν
Σένλι; Τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς; Μί-
λησε!

—Κι' ἂν δὲ μιλοῦσα;

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐρχόμενο.

Σιωπηλή, γαληνεμένη,
φεγγαροβροδυά...
Πέρα ἡ θάλασσα ἀπλωμένη
κι' ἡδύχη ἡ καρδιά.

Κάποιο μυετικό πλανιέται
πάνω στὸ νερό...
Νὰ τὸ μάθῃ τυρανιέται
τὸ φεγγάρι ὡρὸ.

Ξακουσμένη ξεμυαλίετρα,
θάλασσα κυρά,
τῆς ψυχῆς μου νανουρίετρα
καὶ κρυφὴ χαρά...

Μέσα μου, ὅπως ἐπὶ νερά σου
ἐτάλαξε τὸ φῶς
κι' ὁ καῦμός ἐτὴν ἀμμουδιά σου
εἰγοσβήνει, ἀφρός...

Γ. ΚΟΝΓΙΟΝΛΗΣ

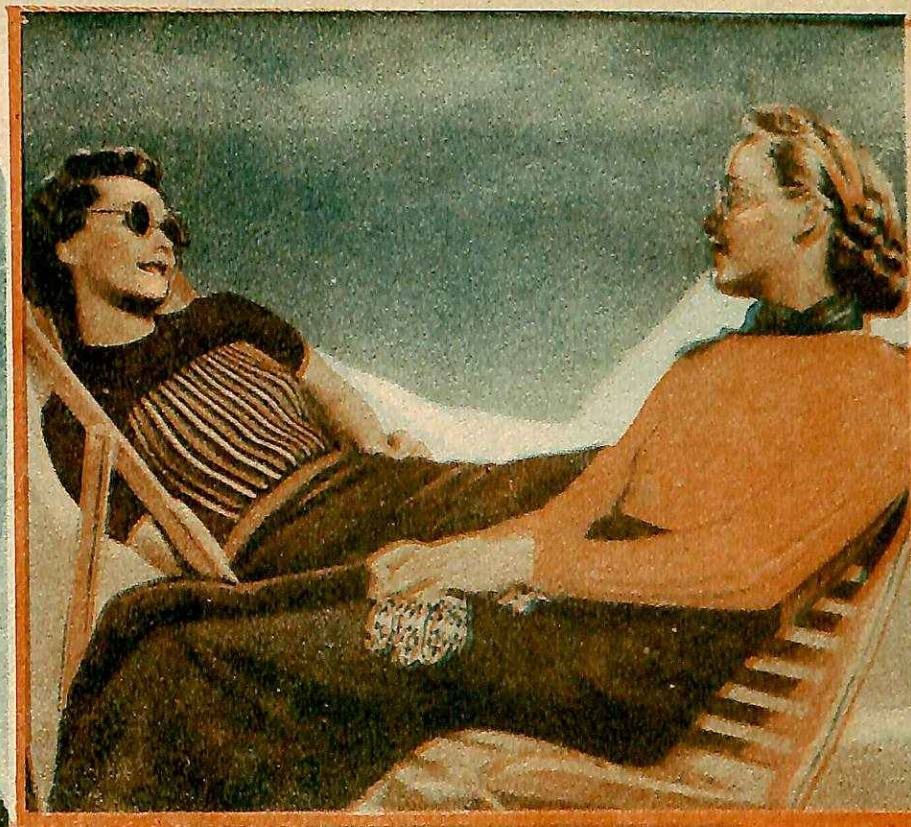
20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Ἀπο-
στόλου Παύλου;
2. Τί εἶναι τὸ «θεονόμητρον»;
3. Τί εἶναι καὶ ποῦ εἶναι ἡ Κάμπρια;
4. Ἀπὸ ποῦ παράγεται ἡ λέξις «παντα-
λισμός»;
5. Ποιὸς Γάλλος βασιλεὺς εἶχε ὄνομα
σθὴ Μέγας Μοῦρνης;
6. Ποιὸ εἶναι τὸ πρῶτο λιμάνι τῆς Ἰ-
ταλίας;
7. Ποιὸς ἐπενένησε τὸ ξενικὸ παιχνίδι
Πόλο;
8. Ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄνομα
τοῦ Ἄλ Τζόλσον;
9. Πόσα καὶ ποῖα εἶνε τὰ θανάσιμα ἀ-
μαρτήματα;
10. Σὲ τί μῆκος ἀνέρχονται συνολικῶς
οἱ φλέβες ἐνὸς σώματος ἐνπλίκου
ἀνθρώπου;
11. Ποιὸς εἶνε ὁ Ἀσκαρντ;
12. Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀρχαιότερα λιθινὴ
γέφυρα σιδηροδρομικῆς γραμμῆς
τοῦ κόσμου;
13. Ποιὸς καὶ πότε ἀνεκάλυψε τὸν ἡλεκ-
τρικὸ ἀνεμοστῆρα;
14. Ποιὸ παγκοσμίως γνωστὸ μηχανικὸ
ἔργο ἐστοίχισε τριακόσια ἑκατομμύ-
ρια δολάρια καὶ ἡ κατασκευὴ του
διήρκεσε δέκα χρόνια;
15. Ποιὸς τροφὸς περιέχουν περισσότε-
ρον ὀξύ;
16. Ἀπὸ ποῖον καὶ πότε ἐφευρέθη ἡ σύν-
χρονος στενोगραφία;
17. Ποιὸς ὠνομαζόταν «ὁ Προσφιλες
Μαθητής»;
18. Τί εἶναι ὁ «Σκωτσέζικος γάμος»;
19. Ποιὸ μέλος τῆς Αὐστριακῆς δυνα-
στείας ἐκυβέρνησε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
μας ἕνα ἔθνος τῆς Ἀμερικανικῆς
Ἠπείρου;
20. Ποῦ βρίσκονται τὰ νησιά Φάλαντα;

Τὶς ἀπαντήσεις δά βρῆτε στὴ σελίδα 54 τοῦ «Θησαυροῦ»

ΣΚΙ

ΤΟ ΣΠΟΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

"Υπάρχουν μερικές φράσεις, που τις ακούμε κάθε στιγμή και τις πιστεύουμε γιατί κανείς μας δεν θέλησε ποτέ να σκεφθεί αλλιώς. Στη σελίδα αυτή αναφέρουμε, έτσι στην τύχη, μερικές από τις φράσεις αυτές:

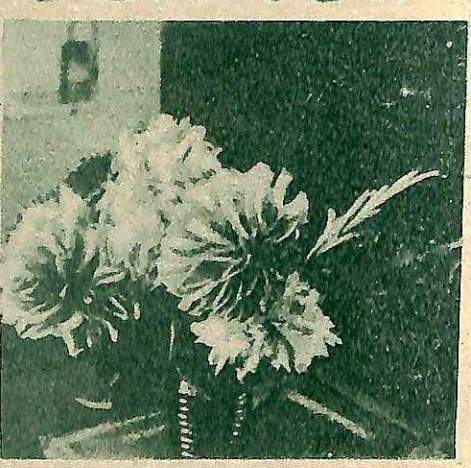
Γι' αυτούς που πνίγονται, λένε ότι ανεβοκατεβαίνουν τρεις φορές στο νερό πριν ξεμυχθούν. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ: Πολλοί ναυαγοί επέζησαν και έπειτα από ντουζίνες ανεβοκατεβάσματα!

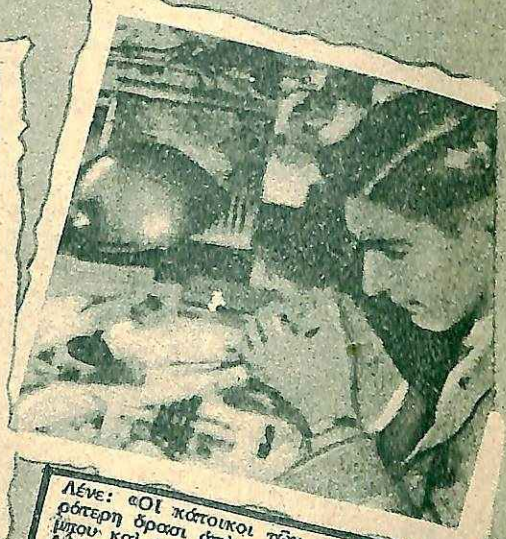
Λένε: «Μην κοιμάστε από το άριστερό πλευρό, γιατί εμποδίζει τη λειτουργία της καρδιάς και του στομάχου». ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ: Η καρδιά δεν εινε καθόλου από πλευρό, αλλά στο στήθος, κι' η λειτουργία του στομάχου ειναι καθαρώς μυϊκή υπόθεση κι' όχι του αίματος.

Διαβάσαμε στις ιστορίες της Γούγκλας: «Ο Τόδε κύριος κατάφερε το θηρίο, κι' αυτό έσπρωξε άδύσως και χάθηκε από μπροστά του». ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ: Γιατί, έδουλοσαν, αν ήταν έτσι, οι κυνηγοί δεν θαχαν άδυναμι από ντουφέκια!

Λένε: «Μην αφήνετε όλη τη νύχτα το δωμάτιο που κοιμάστε, γιατί εκπνέουν ανθρωπίνων δαυ, που ελάττει τον οργανισμό σας». ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ: Μια μεγάλη έστω άνθρωδίσμη δεν μπορεί να εκπνεύση περισσότερο ανθρωπίνων δαυ από ένα ποτήρακι. Και το κάτω-κάτω, κοιμηθήτε, μ' ανοιχτό παράθυρο.

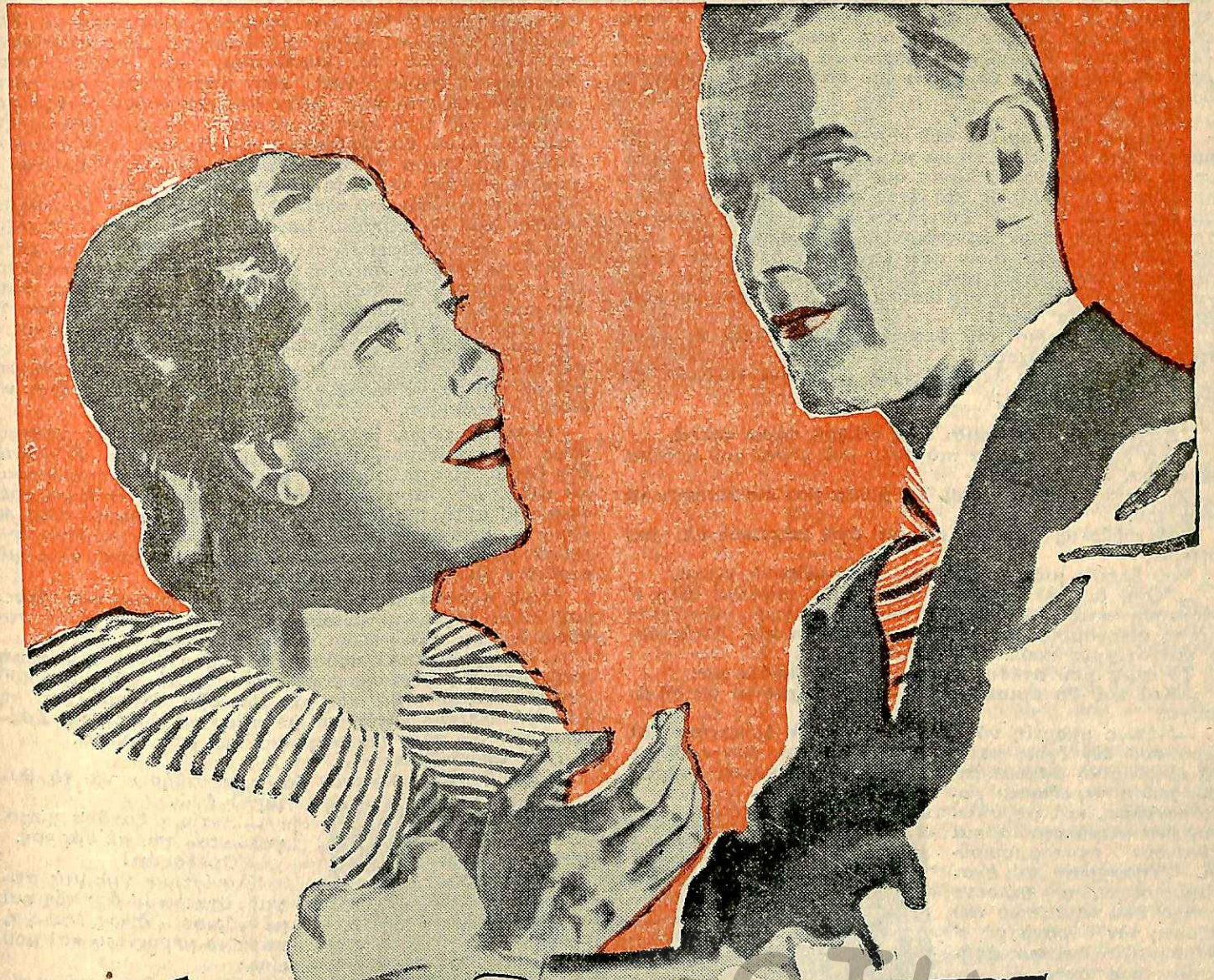
Λένε: «Οι κάτοικοι των πόλεων έχουν χειρότερη όραση από τους ανθρώπους του κά-μου και τους θαλασσινούς». ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ: Οι άνθρωποι του κάμμου ελα-τύνουν από μακριά. Έναν που έρχεται... από την πόλη, που σηκώνει, κι' οι ναυτικοί ελα-τύνονται, μην ξεχνούμε πως οι επιδιορθω-καί των ρολογιών κι' όλων των άλλων με-κροσκοπικών μηχανημάτων... εινε κάτοικοι των πόλεων!

«Βάλτε του ένα κλειδί στην πλάτη κι' η αλμο-ραγία της μύτης του θα σταματήσει» συμβουλεύουν ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ: Το αίμα σταματάει μόνο του και το κλειδί... δέχε-ται τα συγχαρητήρια! Αλ-λη θάπα στα ρουθούνια φέρνει πράγματι αποτέλε-σμα.

Διαβάσαμε στις ιστορίες φρίκης και τρόμου: «Τα μαλλιά της Δεϊνα έγιναν καπνιστά μέσα σε μία νύ-χτα». ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗ-ΘΕΙΑ: Διότι το άσπρισμα αρχίζει από τις ρίζες κι' ως γνωστόν οι τρίχες θέ-λουν μέρες και μέρες για να μεγαλώσουν!

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΙΣΩ ΠΟΤΕ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Λ. ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Δοκιμαστικός χωρισμός

ΑΦΗΝΑ πιά σε λίγο τον Ρομπέρ. Θα πήγαινα την ίδια μέρα να εγκατασταθώ σ' ένα μικρό διαμέρι-σμα που είχα νοικιάσει σε μιά άλλη συνοικία. Έκείνος με κύτταζε μ' αρκετή αυτοπεποίθησι, ενώ ο λούστρος φορτωνόταν το μεγάλο δέμα. —Φεύγεις στ' αλήθεια, γέρον; με ρώτησε. Δε θα μπο-ρούσες, δε θαθελες να δοκιμάσης να μείνης ακόμα μα-ζί μου; Το καστανό του κεφάλι ήταν γεμμένο προς έμένα. Ένα δισταχτικό χαμόγελο άνοιξε στην άκρη τών χει-λιών του. Το διαμέρισμα όπου είχαμε περάσει την πρώ-τη χρονιά του γάμου μας ήταν άνω - κάτω από τα πρά-γματα μου που κοιτοναν τώρα δεμένα προσεκτικά, έδω-και εκεί. Οι κάσες που θα τις έπαιρναν σε λίγο βρίσκον-ταν ακόμη στο άντρε. Ήταν Σάββατο απόγευμα. Ο ήλιος μόλις είχε βασιλέψει και το σούρουπο θαμπό, γέ-μιζε το διαμέρισμα. Στο παράθυρο βρισκόταν μιά γλά-στρα, ένα υπέροχο γεράνι, που μου το είχε φέρει ο Ρομ-πέρ μιάν ωραία ανοιξιότικη ημέρα. Τα καταπόφυρα λουλούδια του μου φάνηκαν ακόμα πιο ωραία, μέσα στην ακαταστασία του δωματίου. Ήμουν αποφασισμένη να ξεφύγω από τον καυγά της τελευταίας στιγμής. Δε ήθελα να κρατήσω μιά τέτοια, άσχημη ανάμνησι. Βέ-βαια, κυττάζοντάς τον, άντελήφθηκα, ενώ ο λούστρος με

τέφερε από το δωμάτιο τις τελευταίες κάσες, πως έπρά-κειτο να τα ξαναυζητήσουμε όλα. Ο Ρομπέρ δεν ήταν ευχαριστημένος. Για τον ένα ή τον άλλο λόγο διαφωνούσε με τη γνώμη μου κι' εγώ με τη δική του. Και σ' όλα. Δεν ήθελα το διαζύγιο με την καρδιά μου. Ήθελα μόνον ένα προσωρινό χωρισμό, ως που να συμφωνήσουν καλύτερα τα γούστα μας. Αύτος δεν τον ήθελε το χωρισμό κι' αναγκάσθηκα να του το είπω: —Δεν καταλαβαίνω τη στάσι σου, Ρομπέρ. Ξέρεις πως η κατάσταση μας δεν μάς επιτρέπει οικονομικώς να ζου-με μαζί κι' επιμένεις ακόμη. Αν δεν καταλαβαίνης εσύ τις υποχρεώσεις που έχεις απέναντι του πατέρα σου και της αδελφής σου, που έχουν την ανάγκη να τους βοηθή-σης για να ζήσουν υποφερτά, τις καταλαβαίνω εγώ. Ξέ-ρω τί ζωή κάνει ένα κορίτσι που μεγαλώνει χωρίς την παρμηκή χαρά. Η Ζαν έχει κι' αυτή δικαίωμα να διασκεδάση λιγάκι, εινε πολύ γλυκεια κι' αξίζει, ό,τι και να μπορέσης να κάμης γι' αυτή. Σώπα. Είχε καρφώσει τα μάτια του στο πρόσωπό μου και το θέλημα του είχε γίνει διαπεραστικό. —Υστε-ρα εξακολούθησα: —Μου εινε αδύνατο ν' αφήσω τη θείμ μου. Πρέπει να βοηθήσω τη μητέρα μου, που κάμει μιά τόσο πολυέθοδι θεραπεία για τη ράχι της. Θέλω να την άνακουφίσω απ αυτό το βάσανο που χρονολογείται από τότε που γεννή-

Θηκα και κράτησε ως τὰ σήμερα ἐπειδὴ δὲν ἔκαμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς θεραπείας πού ἐπρεπε. Εἶνε ἀκόμη ὁ Φρανσουά, ἡ Λυσέτ καὶ τὰ τρία μικρά τους. Σκέψου πόσα ἔξοδα θέλουνε. Ρομπέρ, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς μπορεῖς νὰ μοῦ ζητᾷς νὰ μείνω στὸ σπίτι καὶ ν' ἀφήσω τὴ δουλειά μου. Θέλω...

Μὲ διέκοψε:

—Ἡ μητέρα σου δὲν σοῦ εἶχε μιλήσει ποτὲ γιὰ τὴ θεραπεία πού εἶχε ἀνάγκη νὰ κάμῃ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ὁ Φρανσουά, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια σου δὲν εἶνε ἱκανὸς ν' ἀντεπεξέλθῃ στὶς ἀνάγκες καὶ ἐνδὲς παιδιοῦ μονάχα. Ὡστόσο ἔχει τρία, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ συνεχίζεται κανονικά, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄλλους, δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ ἐπαιρνε κανεὶς ὄρο πὼς ζητᾷς νὰ βοηθήσῃς ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ τοὺς γονεῖς μας. Μὰ μόλις πρόκειται γιὰ μᾶς, γιὰ τὸ σπίτι μας, γιὰ τὴν ὑπαρξὶ τῶν δικῶν μας παιδιῶν, παρατείνεται ἀπ' ἐλπίδα!

—Μὰ τὰ παιδιά τοῦ Φρανσουά βρίσκονται κ' ὅλας στὸν κόσμο, ὑπάρχουν!

—Αὐτὸ ἀκριβῶς λέω κ' ἐγώ, ἀντέτεινε ἐκεῖνος. "Ἀν εἶχαμε κ' ἐμεῖς ἕνα;

—Λυπάμαι πολὺ.

—Ἀρχισὰ νὰ σκέπτομαι πὼς εἶπαμε πάρα πολλὰ.

—Θὰ λυπηθῇς ἀκόμα πιὸ πολὺ μιὰ μέρα, μοῦ προείπε μὲ πίκρα.

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου. Τὰ μάτια μου συνάντησαν τὰ δικά του.

—Δὲν ξέρεις, Ρομπέρ, πὼς κ' ἐγὼ λαχταρῶ νὰ γίνω μητέρα;

Μοῦ ἔριξε μιὰν ἀκόμα πιὸ διαπεραστικὴ ματιά.

—Ὅχι, δὲν σὲ πιστεύω. Ὅταν μιὰ γυναῖκα θέλῃ ν' ἀποκτήσῃ παιδί, δὲν περνᾷ τὸν καιρὸ τῆς συζήτησας γιὰ τὸ οἰκονομικὸ καὶ τὰ οἰκογενειακά θάρη. Ὑπάρχουνε καὶ στιγμὲς πού... τὰ ξεχνᾷ.

Τὸ αἷμα μοῦ ἀνέβηκε μὲ μιάς στὸ κεφάλι μου.

—Καὶ ποῦ θὰ ἐρισκόμουν σὲ πέντε χρόνια ἂν σὲ ἀκούγα;

—Μήπως μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ποῦ θὰ ἐρίσκεσαι καὶ τώρα πού δὲν ἔχεις παιδί; μ' ἀντέκρουσε. Δὲν ὑπάρχει πιά οἰκονομικὴ ἀσφάλεια, Ὑθόνη! Βλέπει κανεὶς ἀνθρώ-

πους πού παντρεύονται χωρὶς πεντάρα, καὶ μεγαλώνουν ἕνα σωρὸ παιδιὰ καὶ πεθαίνουν ἑκατομμυριοῦχοι. Ὑπάρχουνε κ' ἑκατομμυριοῦχοι, πού θέλουνε μονάχα ἕνα παιδί, πού τοῦ πιάζουνε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἀστρά καὶ πεθαίνουν ἀφηνιῶντας τὸ φτωχό.

—Σύμφωνοι. Μὰ ἐσύ πάντα φέρνεις γιὰ παράδειγμα τὰ ἄκρα, τις ἐξαιρέσεις, πού δὲν ἀποδείχνουνε τίποτα γιὰ μᾶς.

Τράβηξα κατὰ τὴν πόρτα.

—Ἄκουσε, Ρομπέρ, ζοῦμε σὲ μιὰ φωτισμένη ἐποχή. Εἴμαστε ἔξυπνοι ἄνθρωποι. Καταλαβαίνουμε τί θὰ πῇ ν' ἀποκτήσουμε παιδιὰ. Κανονίζουμε τὴ ζωὴ μας ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Δὲν εἴμαστε μῆτε τυφλοὶ, μῆτε τρελλοί.

—Μάλιστα, εἴμαστε τυφλοὶ, μὲ διώρθωσε ἐκεῖνος, πολὺ τυφλοὶ. Μήπως δὲν παραλείπουμε τὸ πιὸ σπουδαῖο καθήκον τῆς υπάρξεως μας γιὰ νὰ ἀσχοληθοῦμε καὶ νὰ προσέξουμε ἕνα δευτερεύον; Πιστεύεις πὼς εἴμαστε ἔξυπνοι, Ὑθόνη;

—Εἰγὼ δὲν τὸ λέγω αὐτό. Τὸ καθήκον μου θὰ ἦταν νὰ σὲ πείσω, νὰ σὲ μάθω τί εἶνε ἡ ζωὴ καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς. Καὶ τί κάνω; Σ' ἀφήνω νὰ φύγῃς. Λέγω ἀντίο στὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν ἀφήνω νὰ πάῃ νὰ κατοικήσῃ μονάχα, γιὰτί δὲ πὼς λέει θὰ μπορῇ νὰ πηγαίῃ κάθε πρωτὶ δροσερῇ, μὲ καθαρὸ κεφάλι

στὸ γραφεῖο τῆς, ἀντὶ νὰ πηγαίῃ ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴ συζήτησι μαζί μου καὶ νευρικὴ γιὰτί δὲν μὲ βλέπει εὐχαριστημένο. Αὐτὴ ἡ κατάστασις εἶνε ἀξιοθρήνητη. Μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μοναχὴ σου. Μὰ μερικὲς φορές, μοῦ εἶπε τεκτώνοντας τὸ λαϊμό του, μοῦ φαίνεται πὼς μέσα μας παλεύουν οἱ δύο μας μητέρες. Ἡ δική μου μὲ πότισε μὲ τὴ θεσιαιότητα πὼς μιὰ μέρα θὰ εὕρισκα μιὰ γυναῖκα, πού θὰ μοῦ ἀνοίγε τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Γι' αὐτὴν ἔμειναν ἡ καρδιά μου καὶ τὸ κορμί μου γερὰ, καθάρια...

—Ἡ μητέρα σου ἀπὸ τὴν ἄλλη, σ' ἀνάθρεψε μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἂν κέρδιζες μοναχὴ τὴ ζωὴ σου, θὰ εἶχες ὅσα θὰ ἐπιθυμοῦσες. Πῆρες ἔτσι τὴ συνήθειαν νὰ περιφανεύεσαι γιὰ τὴ δουλειά σου, νὰ περιφανεύεσαι γιὰ τὴ βοήθεια πού μπορεῖς νὰ δίνῃς στοὺς ἄλλους. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρετό, Ὑθόνη. Εἶνε ἐγωισμός. Μὰ ἐσύ δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Πιστεύεις πὼς μποροῦσες νὰ παντρευτῇς καὶ ν' ἀφήσῃς στὸν ἄντρα σου τὰ καθήκοντα τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς νὰ μιλήσουμε γιὰ τις ἄλλες εὐθύνες, καὶ σὲ κάνανε νὰ πιστέψῃς πὼς θὰ μποροῦσες ἔτσι νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη.

—Καὶ νὰ τώρα, ὕστερα ἀπὸ παντρεῖα ἐνδὲς χρόνου, πᾶμε νὰ χωρίσουμε, μπορεῖ καὶ γιὰ πάντα. Γι' αὐτὸ δὲν ξέρεις τίποτα, οὔτε κ' ἐγώ. Εἶνε κάτι ἐκνευριστικὸ αὐτό. Δὲν ξέρω πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ ξεμπερδέψουμε μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μὰ σοῦ ὀρκίζομαι πὼς ἀκόμα σ' ἀγαπᾷ. Φύγε τώρα. Ἄν σ' ἐσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, μποροῦσα καὶ νὰ ξεχνοῦσα πὼς ὅλοι μὲ περνοῦνε γιὰ πολὺ ἱσορροπημένο τύπο.

—Εἰγὼ φόρεσα τὰ γάντια μου. Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν λίγο. Τώρα, τὸ μωσοκόταδο ἀπλώθηκε μέσα στὸ ἄδειο δωμάτιο. Τὸ γεράνι λὲς καὶ πενθοῦσε.

—Ἀντίο, Ρομπέρ! τοῦ εἶπα μ' ὅσο θαυότερη φωνὴ μποροῦσα. Μὴ ξεχάσῃς ἀπὸψε νὰ πᾶς τὸ φάρμακο τοῦ πατέρα σου, σὰν θὰ πᾶς νὰ τὸν δῇς. Φίλησέ μου τὴ Ζάν καὶ πᾶς τῆς νάρθη νὰ μὲ πάρῃ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο. Θὰ τὴν πάω στὰ μαγαζιά καὶ στὸ σινεμά.

Μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἄν ξεχάσῃς κανένα, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ θυ-

μηθῶ ἐγώ.

—Ἀντίο, ξανάπε χαμογελώντας του μὲ θάρρος.

—Ὁρεθούαρ!

Κλονίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ὕστερα μ' ἄρπαξε καὶ μὲ γύρισε, ὅπως ἔφευγα, κατὰ τὸ μέρος του καὶ μοῦ εἶπε:

—Ὅλα τούτα μὲ φαίνεται σωστὴ τρέλλα. Τὴν ἀναχώρησί σου τὴν εἶρακω τόσο λίγο ἀπαραιτήτως...

—Ἦθελα νὰ τὸν ἀγκαλιάσω, νὰ τὸν φιλήσω προτοῦ ἀντὶ τὸν ἀγκάλιασα... καὶ πὼς ἦταν λοιπὸν ψυχρὴ. Στά-καὶ τὸ εἶχα ἀποφασίσει ἔτσι πρὲς νὰ δειξῶ ἀντοχὴ ἐπὶ τούτῃ τῇ στιγμῇ. Ὁ Ρομπέρ μποροῦσε νὰ καταλάσκονταν οἱ δικοὶ του, πόσα χρήματα ἔπρεπε νὰ τοῦς εἶδινε, ἀπαραιτήτως, κάθε μῆνα. Θὰ τὸ ἀντιλαμβάνοντανε τώρα πού θὰ ἔμεινε μαζί τους.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

Θάβλεπε τότε πὼς ἂν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ γιὰ ἕνα παιδάκι, εἶχε ὥστόσο κ' ἄλλα καθήκοντα. Ἐφύγα λοιπὸν μὲ ἡρεμία ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ ἐγὼ ἔβγαλα στὸ δρόμο. Ἀλλὰ μὲ πῆρνε τὰ δάκρυα, πού τὰ στέγγωνε εὐτυχῶς ἀμέσως τὸ δροσερὸ ἀεράκι.

μικρὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι, πού τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας μου καὶ δὲν ἤθελα νὰ κάνω κάθε μέρα τέτοια μακρινὰ διαδρομὰ. Ἦταν πολὺ μακριὰ. Ἄν ἡ ὑγεία τῆς ἦταν καλύτερη, ὁ Φρανσουά θὰ μποροῦσε νὰ μὲν κοντὰ τῆς μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά του. Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ οἰκονομία γιὰ ὅλους. Ὁ Φρανσουά εἶχε ἀποτύχει στὶς ἐξετάσεις του τὸν καιρὸ πού συνδέθηκε μὲ τὴν ξανθοῦλα Πυσέτ, πού τὴν ἐλάτρευε χρόνια.

Γιὰ τοῦτο ἐπιθυμοῦσα μὲ δὴλ μου τὴν καρδιά νὰ τὸν δῶ νὰ κάνῃ κ' αὐτὸς κάτι, τώρα πού εἶχε τρία παιδιά. Ἄν μὲνανε μαζί θὰ ἔπεφτε πολλὰ δουλειὰ στὴ μητέρα μου.

Πόσο δίκιο εἶχαμε καὶ οἱ δύο μας ὅταν ἐναντιωθήκαμε στὴν ἀρχὴ σ' αὐτὸ τὸ γάμο... Τὸς θρίκαμε καὶ τοὺς δύο πολὺ μικροὺς, πολὺ νέους... Ὡστόσο, ὅταν παντρεῖται καὶ σὴνῶσαμε καὶ οἱ δύο ἀρκετὸ θάρος, μ' ὅλη τῇ καρδίᾳ. Καὶ κάθε φορὰ πού γεννιόταν ἕνα παιδί, τὸ κυττάξαμε ἀναστενάζοντας στὴν ἀρχὴ, κ' ὕστερα κάναμε ὅτι μποροῦσαμε γιὰ νὰ βοηθήσουμε.

—Ὑθόν, μοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα μου, ἐλπίζω πὼς αὐτὸ θὰ σοῦ χρησιμεύῃ γιὰ μᾶθημα καὶ πὼς θὰ σοῦ ἀποδείξῃ ἐκεῖνο πού προσπάθησα πάντα νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς. Ἡ Λυσέτ δὲν τὰ κατάφερε καθόλου καλά. Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ κἀνῃς ἐπιπόλαιο γάμο καὶ πὼς θὰ κρατήσῃς τὴ θέσι σου. Ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία εἶνε γιὰ τὴ γυναῖκα ἡ μοναδικὴ σωτηρία.

Τὴ συμβουλή ἐκείνη τὴν κράτησα ἀμέσως, κατὰ γράμμα. Ὁ πατέρας ἦταν θαυμάσιος ἄνθρωπος μὰ δὲν ἐκέρδιζε πολλά. Κι' ἔβλεπα τώρα τὴ ζωὴ ἕκαστο καὶ δὲν ἔβλεπα φόβος σὰν ἀναλογιζόμουν τὸ μέλλον τῆς. Τὴν ἔβλεπα μὲ τῆς φαντασίας μου τὰ μάτια, πὼς θὰ εἶχε γίνεῖ στὰ σαράντα. Μοῦ φαίνονταν, πὼς ἂν ἀφήσῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του νὰ τὸν παρασύρῃ ὁ ἔρωτας, θὰ χάσῃ τὴν αὐτοκυριαρχία καὶ τὴ λογικὴ του καὶ θὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὸ μέλλον του μέσα στὶς τρελλὲς στιγμὲς πού συνοδεύουν τις καινούργιες εὐτυχίες.

Ἐν τούτοις, ἀπεφασίσα νὰ παντρευθῶ, τὴ μέρα πού μῆπκε μέσα στὸ γραφεῖο μου ὁ Ρομπέρ. Στάθηκε μπροστά μου καὶ μὲ ρώτησε μὲ χαμόγελο:

—Ὁ κ. Ὑταῖν εἶνε μέσα;

—Ἐνοίωσα ἕνα παράξενο χτυποκάρδι.

Καὶ κατακόκκινη σὰν παπαρούνα πέρασα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κ. Ὑταῖν γιὰ νὰ τὸν ἀναγγεῖλω. Αὐτὴ ἡ πρώτη συνάντησις μεταμόρφωσε τὴ ζωὴ καὶ τῶν δύο μας.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σκεφθῶ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ρομπέρ, ὅσην ὥρα κουβέντιαζε μέσα μαζί μὲ τὸν κ. Ὑταῖν.

Ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα, ὁ τελευταῖος τὸν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ τὸν συνένειμε. Γιὰ νὰ κρύψω τὴν ταραχή μου ἔκανα τὴν πιὸ μεγάλη προσπάθεια τῆς ζωῆς μου. Πίσω ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο καὶ τὴν υπέροχη ὄψη τοῦ Ρομπέρ ὑπῆρχε κάτι τὸ πρωτόγονο γιὰ μένα, κάτι πού μοῦ τραβοῦσε τὴν προσοχή. Ὅταν διαστάω ῥώθηναν τὰ ἐλέμμάτά μας, ἡ συγκίνησίς μου μεγάλωνε ἀκόμη πιὸ πολὺ. Ἀλλὰ ἔφθασε στὸ κατακόρυφο ὅταν ὁ Ρομπέρ μοῦ ἐπρότεινε:

—Ἐγὼ δύο θέσεις γιὰ τὸ θέατρο, δεσποινίς. Ἐλπίζω νὰ δεχθῇτε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πάρω μαζί μου.

Καὶ μοῦ χαμογέλασε εὐγενικά.

Ἐκανα πὼς διστάζω γιὰ νὰ κρύψω τὴ συγκίνησί μου.

—Ὑστερα χαμογέλασα καὶ ἀπήντησα μὲ ἡρεμία:

—Μάλιστα, πολὺ εὐχαριστῶ.

—Εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε, μὲ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

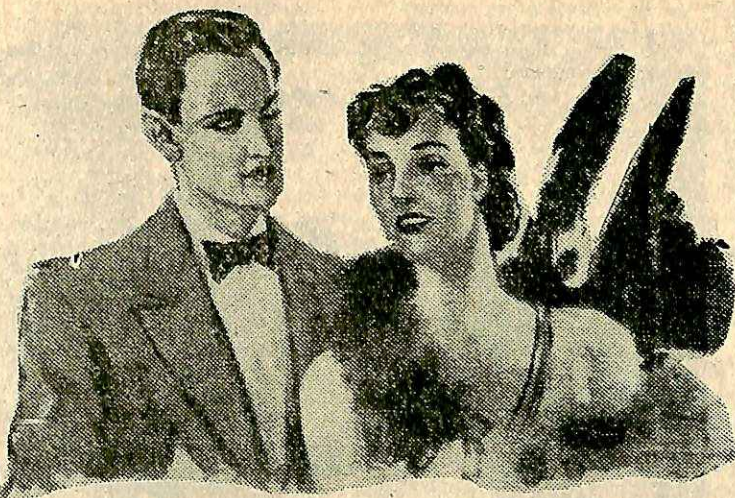
Φοβόμουν τόσο μήπως ἀρνηθῇτε.

—Ἀργότερα μοῦ εἶπε πὼς ὅταν βγῇκε ἔτοξε ν' ἀγοράσῃ δύο εἰσιτήρια καὶ δταν φεύγαμε μαζί ἐκεῖνο τὸ θράδυ, μοῦ ὁμολόγησε πὼς εἶχε λησμονήσει τὸ ὄνομα τοῦ ἔργου.

—Εὐτυχῶς πού τὰ εἰσιτήρια γράφουν τὸ ὄνομα τοῦ θεάτρου. Γιατί ἄλλοιως δὲ θὰ ξέραμε πού νὰ πᾶμε! μοῦ εἶπε γελώντας.

Ἐφύγα ἀπὸ κείνο τὸ ποῦτο θράδυ πού προάσκαμε μαζί. Ἐκείνο καὶ ἄλλοιως δὲ θὰ ξέραμε πού νὰ πᾶμε! μοῦ εἶπε γελώντας.

Ἐφύγα ἀπὸ κείνο τὸ ποῦτο θράδυ πού προάσκαμε μαζί. Ἐκείνο καὶ ἄλλοιως δὲ θὰ ξέραμε πού νὰ πᾶμε! μοῦ εἶπε γελώντας.

Τὴν πρώτη ἐκείνη ὥρα δύο πῆγαμε στὸ θέατρο μαζί...

πὼς ἕνας φωτοστέφανος τὸν ἐτύλιγε καὶ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται στὰ μάτια μου γοητευτικὸς καὶ μυστηριώδης. Ἀγαποῦσα. Ἦταν κάτι τόσο ἀπρόβλεπτο γιὰ μένα! Δὲν τὸν περίμενα κ' ὁμως ὁ ἔρωτας ἦρθε. Ὁ Ρομπέρ ἦταν ἐραστής γεμάτος φλόγα. Τὸ τρυφερὸ χαμόγελο τῶν ματιῶν του μὲ μάγευε. Θαύμαζα τὴν κομψὴ καὶ χαριτωμένη του χειρονομία, καθὼς δουλοῦσε τὰ δάχτυλά του σὰ καστανά, πυκνά, σγουρά μαλλιά του καὶ τὰ ἔριχνε πίσω. Εἶχε ἕνα δικό του τρόπο νὰ χαμογελά, ὅταν κάποια θλίψι σκέπαζε μὲ τὸ πέπλο τῆς τῆς λάμψι τῶν ματιῶν του. Ἐτσι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παραξενευτῇ δταν

ἕνα θράδυ προτοῦ χωριστοῦμε μ' ἐσφίξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του κ' ἀφοῦ μὲ φίλησε τρυφερὰ μοῦ εἶπε:

—Ὑθόν, κ' ἄλλοι σὰν ἐμᾶς εἶνε παντρεμένοι παρ' ὅλα τὰ οἰκονομικά τους θάρη. Ἄς κάνουμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιο! Ἄς παντρευτοῦμε!

Δέχτηκα χωρὶς δισταγμό.

Παντρεθήκαμε κάποιο Σάββατο πρωτὶ. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ γάμο μᾶς ὑποδέχθηκε οἰκονομικῶς ἡ μαμά. Εἶχαν ἔρθει καὶ μερικοὶ φίλοι. Φυσικὰ εἶχαν ἔρθει καὶ ὁ πατέρας τοῦ Ρομπέρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ζάν. Ὁ Φρανσουά καὶ ἡ Λυσέτ εἶχανε πάρει μαζί, καὶ τις τρεῖς τους κοροῦλες. Προτοῦ ξεκινήσουνε μᾶς γέμισαν ὅλοι μὲ εὐγές, μὰ ἐμεῖς εἶχαμε τέτοια συγκίνησι πού οὔτε καταλαβαίναμε τί μᾶς λέγανε!

Ἐγκατασταθήκαμε τότε στὸ μικρὸ διαμέρισμα πού εἶχαμε νοικιάσει στὴν πόλι. Θέλαμε νὰ περάσουμε ἐκεῖ λίγες μέρες ἀπὸ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, προτοῦ ἀναλάβουμε πάλι τις ἐργασίες μας. Φυσικὰ, δὲν μποροῦσε νὰ τεθῇ ζήτημα ταξιδιοῦ, σ' αὐτὸ ὁ Ρομπέρ μοῦ εἶχε δώσει τὸ λόγο του.

—Ἄς ποῦμε πὼς τὸ ἀπαρτεμάν μας ταξιδεύει καὶ πὼς ἐρισκόμαστε κάπου στὴν Ἰταλία... μοῦ εἶπε ὁ Ρομπέρ, ἐνῶ ἐγὼ ἔπλενα τὰ πιάτα καὶ κείνος τὰ σκούπιζε, τὸ θράδυ πού εἶχαμε κάμει τοὺς γάμους μας...

—Σὰν θὰ τελειώσουμε, μοῦ ἐπρότεινε, θάζουμε πάλι τὰ ὠραία ρούχα πού φοροῦσαμε τὸ πρωτὶ, καὶ πού μᾶς φάνηκαν τόσο παρᾶνεα. Ὑστερα θὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε στὸ σαλόνι μας, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, δὲν εἶ ἔτσι;—ἔξακολουθοῦσε νὰ τακτοποιεῖ τὰ πιάτα—καὶ θὰ πιστέψουμε πὼς ἐρισκόμαστε στὴ Βενετία!

—Μὲ αὐτὰ πού λὲς εἶνε τρέλλες, ἀγάπη μου! Μοῦ ξάλισες τὸ μυαλό μου!... τοῦ ἀποκρίθηκα σιγανά.

Ἐξακολουθοῦσα νὰ πλένω τὴν πιατέλλα. Ἦταν—τὸ θυμάμαι—μιὰ μεγάλη στρογγυλὴ πιατέλλα, ἀπὸ πορσελάνη, μὲ γαλάζια πουλιά.

Μοῦ ἄρπαξε ξαφνικὰ τὰ χέρια, τὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ νερό καὶ τὰ σκούπισε μὲ προσοχή. Τὸν ἀφήνα χωρὶς νὰ λῶ λέξι. Τὸν κύτταζα, περίμενα... Πέταξε πέρα τὴν πετσέτα, ἔγειρε καὶ μοῦ φίλησε τὸ χέρι κάτω ἀπὸ τὸ ἀνασηκωμένο μανίκι, κ' ὕστερα τὸ ἄλλο... Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια μας συναντήθηκαν. Χωρὶς νὰ ποῦμε κινεῖντα, ριχτήκαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Ὁ Ρομπέρ μ' ἐσφίγγε μὲ πάθος κ' ἐγὼ ἐνοίωθα νὰ γεννιέται μέσα μου μιὰ καινούργια ἀνυπομονησία.

Ὅταν ἡ γυναῖκα παντρεύεται

ΣΤΗΝ ἀρχὴ ἦμασταν εὐτυχεῖς. Ὁ Ρομπέρ φαίνότανε πὼς τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ μὲ θλίψῃ νὰ ἐργάζομαι. Ἐξή μῆνες πέρασαν ἔτσι. Σιγά-σιγά ὁ Ρομπέρ ἄρχισε νὰ θλιβόταν. Μοῦ ἔλεγε πὼς κουράζομαι πολὺ διευθύνοντας τὸ σπίτι καὶ κάνοντας ὅλη τὴ δουλειά τοῦ γραφείου. Στὸ τέλος μοῦ ὁμολόγησε, πὼς εἶχε προσέξει τις παντρεμένες γυναῖκες πού ἐργαζόντουσαν στὸ ἴδιο μὲ κείνον γραφεῖο. Ὅλες τους ἦσαν ἐξηντημένες.

—Δὲν ξέρω ἂν ἔχωμε δίκιο νὰ ἐξακολουθοῦμε αὐτὴ τὴ ζωὴ, Ὑθόν. Δὲν ἐρίσκεσαι καὶ σὺ πὼς κάτι μᾶς λείπει; Τοῦ ἀποκρίθηκα κατηγορηματικὰ πὼς δὲν εἶχα τὴν

Ίδια γνώμη. Δεν είμαστε τάχα ελεύθεροι να περνούμε όλα μας τα βράδια όπου μας άρέσει; "Ας σκεφθώ τον Φρανσουά και τη Λυσέτ, που τα παιδιά τους άπορροφούσαν σε τέτοιο σημείο, ώστε ούτε να σκεφθούν δεν μπορούσαν τον έναυτό τους. Μπορούσαμε και ντυνόμαστε όπως έπρεπε και τον βεβαίωσα πως αυτό το θεωρούσα δύσκολο για την ήρεμία μας.

—Κι' άλλα πράγματα έχουν αξία, "Υδόν... μ' άποκρίθηκε ο Ρομπέρ. Θά σου πω πάλι αληθινά αυτό που νοιώθω. Δεν φαντάζεσαι πόσο λαχταρώ να έρθω και γώ μία μέρα στη θέση του "Εντουάρ Ρεϋνών, που σήμερα το απόγευμα μόρσε σ' όλους μας, στο γραφείο, τσιγάρα. "Η γυναίκα του χθες το βράδυ του χάρισε ένα αγοράκι. Πετούσε από τη χαρά του.

—Στάσου πρώτα να σηκώνεται κάθε νύχτα και ύστερα μου λές. Δεν θά το κάνη πιά καρδιά να πηδάη στο γραφείο, είπα εγώ στα άσπερα.

Ο Ρομπέρ έκανε πως δέ μ' άκουσε. Χαμογέλασε και μου είπε:

—Τί θαυμάσιο θά ήτανε θά είχαμε κι' έμεις ένα παιδάκι, να το έβλεπα στην αγκαλιά σου και να το καμαρώνω.

Κι' ύστερ' από μια στιγμή πρόσθεσε:

—Ο "Εντουάρ βεβαίως πως ή γυναίκα του ήτανε περήφμα στην υγεία της και πως ποτέ του δεν την είχε βρει τόσο γοητευτική.

—Δε θ' άργήση να τα ξεχάση όλα, άποκρίθηκα εγώ. Φτάνει, έπιστρέφοντας κάθε τόσο από το γραφείο, να βρίσκη τη γυναίκα του κουρασμένη και κακόκεφη. Δε θά του άρέση πιά, θά το δής.

Ο Ρομπέρ σηκώθηκε κι' έκανε, δυο φορές, σκεπτικός, το γύρο του δωματίου.

—"Υδόν, έχεις κάτι στον τρόπο που σκέπτεσαι, που με κάνει να άνησυχώ για το μέλλον μας. Λές και δεν σε συγκινεί διόλου το ζήτημα αυτό. Δε μπορώ, δεν θέλω να το πιστέψω πως σκέπτεσαι πραγματικά έτσι. Κάποιος θά σου βάζη στο κεφάλι αυτές τις ιδέες. Μου φαίνεται πως δεν θά σ' αγαπούσα όπως σ' αγαπώ, αν αυτός ήταν ο αληθινός χαρακτήρας σου.

"Ακούγοντας τα λόγια του ένοιωσα πως εκείνο που μου έμυστηρεύτανε ήτανε πολύ πιο σοβαρό από όσο ένόμιζα. Ο πόθος ν' άποκτήση παιδί δεν ήτανε για το Ρομπέρ μια πρόσκαιρη και διαβάτικη ιδιοτροπία. "Εν τούτοις, ύποστηριξα τη γνώμη μου. Μου ήταν άδύνατο να την αλλάξω. Γιατί το έκαμα; "Επρεπε να λογαριάσουμε τη μαμά, το Φρανσουά και τη Λυσέτ, τον πατέρα του Ρομπέρ και την άδελφή του Ζάν. "Ενας άνθρωπος σαν τον Ρομπέρ έπρεπε να νοιώση τί με εμπόδιζε. Μή τ' άπαιρημάτα μου δεν τον συγκινούσανε διόλου.

—Είσαι ή γυναίκα μου, πρόσθεσε. Κερδίζω αρκετά για να συντηρήσω το σπίτι μας. Θά χοιρασθώ, νιά λίγο διάστημα να μη μας ύπολογίσουν οι άλλοι. Τί θά γινόνταν αν δεν ύπάρχαμε; Θά τ' αβάζανε πέρα όπως μπορούσαν!

—Μή μου ξαναμιλήσης γι' αυτό το πράγμα, Ρομπέρ, σε παρακαλώ. Είπε ολότελα άδύνατο. "Ως τώρα είμαστε τόσο εύτυχισμένοι...

—"Εσύ μπορεί, μου άπήντησε ο Ρομπέρ. Μά εδώ και κάμποσο καιρό, "Υδόν, έκρυβα μέσα μου την έλπίδα πως θά θυσιάζες τις φιλοδοξίες σου, ως γραμματέως, για να κάνης θέση στη γυναίκα που θά έβριζε πάνω από όλα την οικογενειακή της εύτυχία!

"Από εκείνη την ήμερα ο Ρομπέρ δεν άφηνε πιά την επίθεσι. Προσπάθησε με όλα τα μέσα να με κάνει να συμ-

«Μά είσαι σύ;» θά ρωτούσε χωρίς άμφιβολία ή Ζάν.

μερισθώ τις γνώμες του. Μάταια όμως. Του άπέδειξα πως ήτανε παιδαριώδες να βάζη τόσο πείσμα. Κατά βάθος όμως ένοιωθα την ίδια δυσφορία μ' αυτόν. Είμαστε και οι δυο υπερδεμένοι μέσα σ' ένα άδιέξοδο. "Ετσι, στο τέλος άποφάσισα να χωριστούμε προσωρινά. Εύρισκα πως ή άπόφασίς μου ήταν ή μόνη δικαιολογημένη ενέργεια που έπεβάλλετο, μέσα στις συνθήκες όπου βρισκόμαστε. Νά γυρίση για ένα μικρό διάστημα ο Ρομπέρ στο σπίτι του, χωρίς έμένα, για να σχηματίση μια πιο σωστή ιδέα, για τις πραγματικότητες της ζωής. "Ισως ν' άνεγνώριζε το δίκιο μου. "Όσο νιά έμένα, είχα την πεποίθηση πως θά διατηρούσα την άποψή μου.

Μά όταν έγκαταστάθηκα στο καινούργιο μου διαμέρισμα, ή ζωή μου φάνηκε χωρίς νόημα. Τα βράδια άργούσανε να περάσουν. Σηκωνόμουνά νωρίς κι' έφτανα στο γραφείο μου φαινομενικά χαρούμενη κι' εύθυμη. Μπορούσα ν' άφιερώνω όλη μου την δραστηριότητα στη μελέτη των προβλημάτων που τ' άφύρσκα άλλοτε έξαιρετικά ένδιαφέροντα. "Αλλά τώρα, μ' όλο που δεν ήθελα να το άμολογήσω στον έναυτό μου, όλο τους το ένδιαφέρον είχε για μένα έξατμισθί.

Ένα βράδυ με βροχή

ΤΟ μήνες είχανε περάσει από τότε που χωριστήκαμε, όταν ένα βροχερό βράδυ, συνάντησα τον Ρομπέρ. Είχα μείνει άργα στο γραφείο και άποφάσισα να φάω έξω προτού γυρίσω στο σπίτι μου.

Σκόνταψα πάνω του, άκριβώς τη στιγμή που έμπαινα στο ρεστوران. Μου είπε πως κι' αυτός ζητούσε τραπέζι και καθήσαμε μαζί.

"Η στάσις του ήταν άφογη. Το γεγονός ότι με συνάντησε ξαφνικά, δε φαινόταν να τον είχε ταράξει ούτε έννευρίσει. Μου μίλησε για ένα σωρό πράγματα, περιφέροντας κάθε τόσο το βλέμμα του στην αίθουσα, σαν να είμαστε συνηθισμένοι να πηγαίνουμε εκεί μαζί.

Το μισοαδιάφορο ύφος του δεν ήταν προσποιητό. Βλέποντάς τον κατάλαβα πως του είχα προσενήσει πολύ περισσότερο πόνο από όσο φανταζόμουνά. Μου γεννήθηκε πάνω από όλα ή έπιθυμία, εκείνες οι λίγες στιγμές που περνούσανε μαζί, να μας άφήσουνε μια γλυκειά άνάμνησι. Κατόρθωσα, μιλώντας του για πράγματα που ήξερα πως τον ένδιαφέρουν να τον κάμω ν' άποκτήση καλύτερη διάθεση.

Όταν άποφάγαμε, άρχισε να καπνίζει και να μιλά γελώντας. Αυτό μου έδωσε άθροος. Βγαίνοντας από το έστιατόριο, πέρασα το χέρι μου κάτω από το δικό του και του είπα χαρούμενα:

—"Ελα να με πäs στο σπίτι μου, Ρομπέρ. Θά γνωρίσης το άπαρτεμάν μου.

—Σύμφωνοι, μ' άποκρίθηκε. "Ημωνα περήφανη για το μικρό μου σπίτι. Μπήκε μαζί μου, έβγαλε το καπέλλο του και το παλτό του. "Αναψα το φως και κεινος ένοιωσε χαρά έπιθεωρώντας τα μπιντελά και τ' έπιπλα, όπως θά έκανε πριν από το γάμο μας.

—Είπε χαριτωμένο, "Υδόν! μου είπε.

—Είμαι εύχαριστημένη που σου άρέσει, Ρομπέρ. Πές μου τώρα, τί κάνει ή Ζάν;

Κάθισε κοντά στο παράθυρο. "Αντελήφθηκα τότε πως είχε ξαναρχίσει να έρέχη. Τη βροχή χτυπούσε δυνατά τα τζάμια.

—"Ω! "Εχει τώρα ένα φλέρτ, μ' άποκρίθηκε μ' άδιαφορία, και δεν της μένει πολός καιρός για μένα. Με θυμάται μονάχα σαν με χρειάζεται για κανένα φουστάνι ή για κανένα καπέλλο. Είπε ένα μεγάλο παιδί.

—Ναί, παραδέχθηκα, ξέροντας πόσο ύπερηφανεύοταν γι' αυτό, είνε ακόμα παιδί. Πάρε σταχτοδόχη. Μπορείς ν' άνάψης την πίπα σου. Πιστεύω πως θά μου άρεσε να νοιώσω τη μυρωδιά της.

Τα μάτια μας συναντήθηκαν.

—"Επιτρέπεις; με ρώτησε ήρεμα και τον είδα να κλείνει έλαφρά τα μάτια.

—"Ενοιωσα μιαν άκαθόριστη έντύπωσι. Δεν ήξερα αν έπρεπε να είμαι εύτυχισμένη ή θυμωμένη που μίλησα έτσι.

Ο Ρομπέρ είχε καθήσει κάτω από το φως. "Ενα μωμένο συννεφάκι καπνού έτύλιγε σαν φωτιστέφανος το σκουροκάστανο κεφάλι του. "Εγώ κάθησα στο ντιβάνι και προσπάθησα να δώσω ζωή στη συζήτηση. "Εψαχνα για να βρω τί έπρεπε να πω. "Ενοιωθα πως τα μάτια του θέλανε να διαβάσουνε μέσα στην καρδιά μου, ακόμα και την ώρα που πλανιόντουσαν πάνω στα πράγματα.

Ξαφνικά μου είπε:

—Το παιδί του "Εντουάρ Ρεϋνών πέθανε, "Υδόν!

—"Ω! Ρομπέρ, τί θλιβερό! άποκρίθηκα αθόρμητα.

—Ναί, έτσι είν' ή ζωή. Πρέπει να παίρνουμε άπ' αυτήν το καλύτερο και το χειρότερο.

Τα μάτια του άποφεύγανε τα δικά μου.

Μια άστραπη φώτισε το παράθυρο. "Υστερα κάποια άλλη. "Η βροχή έπεφτε πάντα δυνατή.

«"Η καυμένη ή Ζουλιέτ, συλλογίσθηκα. Νά ύποφέρη τόσο κι' ύστερα να χάση το παιδί της!»

Γύρισα το κεφάλι για να πω κάτι στο Ρομπέρ. Αυτός με κυτούσε κι' οι ματιές μας σμίξανε.

—Είσαι εύθυγισμένη, "Υδόν; με ρώτησε.

Χωρίς να θέλω, άπήντησα:

—Μου έλειψες τόσο πολύ, Ρομπέρ!

—Κι' εγώ ύπέφερα τόσα, χωρίς έσένα! μου είπε εκείνος.

"Επωφελήθηκα της ευκαιρίας:

—"Αλλάξες τώρα γνώμη, Ρομπέρ;

—"Εκείνος με κύτταξε σοβαρά:

—Δε θέλω να ξαναρχίσουμε την παλιά μας ζωή, "Υδόν. Νά μη θέλης τουλάχιστο ν' άπασχολήσαι πάντα, προ πάντων, με την οικογένειά σου, με τη θέση σου κι' όχι για το δικό μας σπίτι. "Αν δεν θέλης ν' αλλάξης, άς μείνουμε καλύτερα χωρισμένοι.

"Υστερ' από λίγες στιγμές, σηκώθηκε, τίναξε τη στάχτη της πίπας του κι' είπε:

—Είπε άργά. Μου μένει ακόμα μια στιγμή πριν φύγω για το σπίτι μου.

—Ρομπέρ, άποκρίθηκα, δεν θέλω να φύγης.

Γύρισε το κεφάλι και με κύτταξε.

—Μά... με κατάλαβες καλά;

—Ναί, πιστεύω πως έχεις κερδίσει, Ρομπέρ.

"Αφησε την πίπα του και πήγε στο τηλέφωνο. Τον άκουσα να λέη:

—Δε θάσθω άπόψε. Ζάν.

«Μά ποδ είσαι;» θά ρώτησε χωρίς άμφιβολία ή Ζά.

—Είμαι στής "Υδόνης.

Στεκόμουν όρθιοι, σπριγμένη στο τραπέζι και τον κυτούσα. Είχα τσελλαθή.

Ξαφνικά δεν μ' ένοιαζε πιά μήτε για τον έναυτό μου, ούτε νιά τίποτα.

—Στης "Υδόνης, ξανάλεγε ο Ρομπέρ. Ναί. Θά μείνω όλη τη νύχτα. Δεν πρέπει να με περιμένετε.

"Αφησε το άκουστικό κι' ήρθε κοντά μου, λέγοντας:

—"Υδόν, άφού θέλεις να συμμορφώθης με τη γνώμη μου, θέλεις να κρατήσεις τη θέση σου για ένα χρόνο ακόμα, προτού την άφήσης έντελώς;

Με πήρε στην αγκαλιά του. "Αποκρίθηκα στο άγκάλιασμά του με καινούργιο άγκάλιασμα, φλογερό.

—"Αχ! Νά μπορούσα να σε κρατώ πάντα έτσι κοντά μου, μου είπε ανάμεσα στα φιλά του, σ' αγαπώ τόσο, τόσο πολύ!

★

Μά λίγο κράτησε ή εύτυχία μας. Την άλλη μέρα το πρωί, ο κ. Μπεργκάν με κάλεσε στο γραφείο του και με πληροφορήσε πως ή διεύθυνσις είχε θεσπίσει νέο καταστατικό. Ο οίκος δεν θά χρησιμοποιούσε πιά παντρεμένες γυναίκες.

—Ο τμηματάρχης σας, μου είπε ήσυχά, με άφησε να έννοήσω ότι έχετε χωρίσει με τον άνδρα σας, ότι δεν σας συντηρεί πλέον και ότι άντιθέτως έχετε γονείς που χρειάζονται τη βοήθειά σας. "Ανεβρήκα λοιπόν σχετικώς στο συμβούλιο και μπορώ να σας πω ότι προσωπικώς δεν έχετε διόλου να φοβηθήτε για τη θέση σας.

—Σας εύχαριστώ, κύριε, ψυθίρισα.

Δίστασα μια στιγμή και έπειτα βγήκα.

Το ίδιο βράδυ διηγήθηκα τη σκηνή στον Ρομπέρ.

—Μή λές σε κανένα πως ξαναβλεπόμαστε! τήν παρακάλεσα. Φυσικά θά μπορείς να έρχεσαι να με βλέπης.

—Δε θέλω να έρχωμαι εδώ κρυφά, σά να μην είχα το δικαίωμα! είπε κι' άρχισε πάλι να κάνει βόλτες στο δωμάτιο.

—Μου χάρισες ένα χρόνο, Ρομπέρ! του θυμίσα.

—Ναί, μά ένα χρόνο κανονικής ζωής. Δεν είπα ένα χρόνο έλευθερίας, με κάποιες έξαιρετικές έκρήξεις τυροφρότητας, όπως χθες το βράδυ!

Μ' έπιασε κάποια περαστική ντροπή, ύστερα κάτι σαν μούδιασμα.

—Δεν ώφελεί, Ρομπέρ, δε θά συνεννοηθούμε ποτέ.

"Ας ζήσουμε λοιπόν ο καθένας μονάχος.

—Καλά.

Πήρε το καπέλλο του, το παλτό του και τράβηξε στην πόρτα. Πριν άνοίξη γύρισε και μου είπε:

—Σήμερα το πρωί μου κάνανε μια πρότασι. Μου πρότειναν μιαν άντιπροσωπεία. Είχα υποβάλει ύποψηφιότητα σαν είχες φύγει. Τώρα ο κώδος έρρίφθη. Είχα άπαντήσει όχι, αλλά θά πάω να δεχθώ άμέσως. Σε δυο τρεις μέρες θά φύγω σε περιοδεία.

—Λοιπόν, ώρεβουάρ, του είπα, και καλή έπιτυχία.

Μου άνταπόδωσε το χαιρετισμό και βγήκε κλείνοντας δυνατά την πόρτα.

Πήγα και ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου. Μου φαινότανε πως όλα είχανε τελειώσει.

Με κατέλαθε τότε ένα συνάισθημα ένοχής. Δεν είχαμε βρή στο σύνδεσμά μας παρά το δικαίωμα να κατοικούμε μαζί. "Αληθινά δεν έπρόκειτο για γάμο μά την πλήρη έννοια της λέ-

ξης. Είχαμε άρχισει την κοινή μας ζωή παίρνοντας και οι δυο μας θέσεις άμύνης. Αυτός ύπέφερε βλέποντάς με να εργάζωμαι κι' εγώ κουραζόμουνά έργαζόμενη διπλά.

Το ρολόι του τοίχου χτυπούσε τις ώρες μια μια κι' εγώ άγρυπνη, σφιγγογύριζα στο κρεβάτι μη μπορώντας να κλείσω ούτε στιγμή τα μάτια.

"Η σκέψις μου άσταμάτητα έτρεχε πότε στην μητέρα μου και πότε στον Ρομπέρ.

Ενώ εγώ έπλενα τα πιάτα, εκείνος τ' άκούπιζε, το ίδιο βράδυ το γάμου μας.

Είχε δικαίωμα εκείνη, με τον τρόπο της αντιλήψεως που μ' έμπασε στη ζωή ή ήταν πιο όρθες οι γνώμες που υπεστήριζε ο άνθρωπος μου;

Μέσα στον πυρετό που μ' έκαιγε έβλεπα τον Ρομπέρ να ρέγεται να πέφτει γονατιστός μπροστά μου και να μου μιλή για την αγάπη του και για τις χαρές της ζωής που διώχνανε από κοντά μας.

—Είμαστε νέοι, μούλεγε, και τα νειάτα έχουν περισσότερα δικαιώματα στις χαρές της ζωής παρά στις λύπες που μόνοι μας δημιουργούμε.

Τον άκουα ευχαριστημένη μα μόλις συνερχόμουν, έδιωχνα άμέσως απ' το μυαλό μου τις σκέψεις αυτές και προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν ήταν λανθασμένος ο δρόμος που χάραξα.

—Όχι, ή μητέρα μου είχε δίκιο, ο άντρας μου έπρεπε να το καταλάβει!

Ο Ρομπέρ πριν φύγει, αν έφευγε, για περιδεία, θα έλεγε στον καιρό να σκεφθώ πως ό,τι του ζητούσα δεν ήταν ακατόρθωτο...

Επ'ι τέλους άρχισε να ξημερώνει.

Στιγμές σκληρής αγωνίας

ΜΕΣΑ στην έρημιά όπου βρισκόμουν τώρα, δεν έβλεπα πια παρά στάχτες, τις στάχτες από κάτι πλαστό καί φωτό. Δεν αφήσαμε θέσι για τον έρωτα, για τον άληθινό έρωτα.

—Αν μπορούσα να συγκινήσω το Ρομπέρ εκείνο το πρωί ίσως να μη συνέβαιναν τα γεγονότα που έπικολούθησαν. Μα ήμουνά πολύ άπασχολημένη στο γραφείο για να μπορέσω να το τηλεφωνήσω και όταν το βράδυ τον ζήτησα στο σπίτι του, ή Ζάν με πληροφόρησε πως είχε φύγει.

Φαίνότανε πολύ διασπασμένος, μου είπε, και δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το που θα μπορούσε να έρσκεται. Είχε υποσχεθώ να στέλνει τη διεύθυνσί του, από καιρό σε καιρό.

—Άρχισα να βασανίζωμαι. Γιατί είχε φύγει έτσι ξαφνικά; Θα μπορούσε ώστόσο να έρθει να μου πη ότι ή να μου τηλεφωνήσει. Θα μπορούσα τότε να του πω πως από δω και πέρα ήθελα να άφοσιωθώ έξ ολοκλήρου στο νοικοκυριό μου και να κάμω ό,τι μπορού για να γίνω το σπίτι μας πηγή ευτυχίας.

Ο Ρομπέρ δεν έγραψε. Δυσήνες έπειτα από την άναχώρησί του άντελήφθηκα πως θ' άποκοτούσα παιδί. Πήγα και βρήκα τη Ζάν και την παρακάλεσα μ' έπιμονή να μου πη που θα μπορούσα να τον έρω, να του γράψω, μα εκείνη ήτανε πολύ έπιφυλακτική στις άπαντήσεις της και στο τέλος μου ώμολόγησε:

—Θα σου το πω, γ'όν, για να μη ρίχνεις τα βάρη σε μένα. Ο Ρομπέρ μου ζήτησε να μη σου πω τίποτα από όσα τον άφορούν.

—Εμείνα κατάπληκτη.

—Ό... λυπούμαι, Ζάν, κατάρθωσα να ψιθυρίσω.

—Όλη μου ή χαρά είχε φύγει.

Μου φάνηκε τότε πως είχα πέσει μέσα σε πηγάδι. Σ' όλη τη σκληρή και πικρή περίοδο που άκολουθήσε τα έβάζα με το Ρομπέρ.

Αυτός ζένοιασε έγκαταλείποντάς με! —Όπου κι' αν έρισκότανε μπορούσε να γελά, να νιώθει έλευθερο τον εαυτό του, να διασκεδάει, ενώ έγω είχα γίνω άνω κάτω.

Θα έχανα σίγουρα τη θέσι μου! —Έβλεπα τώρα πως εύκολα θα με άντικαθιστούσαν. —Όσο για τη μαμά, το φρανσουά και τη Λυσέτ διεπίστωσα πως έδω και κάμποσο καιρό δεν είχανε πια τόσο πολύ την ανάγκη μου.

Ο φρανσουά μου είχε μιλήσει άριστά για κάποιον σ'όξηση και μια καινούργια θέσι. —Η μαμά υπέφερε λιγώτερο από τη σάχη της και είχε διακ'νει τη θεοαφεία. Και τώρα που όλα αυτά είχανε γίνει εύρισκα πως άπ'ναντι σε κανένα δεν ήμουν υποχρεωμένη, έκτος από το

Ρομπέρ. Κι' όμως, τώρα ο Ρομπέρ μπορούσε ν' άδιαφορή για μένα.

Πλάγιασα κι' ο ύπνος και πάλι δεν μπορούσε να με πάρη. Πόσο θλιβερός μου φαινόταν ο κόσμος. Ποτέ μου δεν είχα νιώσει τόσο άπομονωμένο τον εαυτό μου και σε τέτοια δυσαρμονία με τη ζωή. Μου φαινότανε πως ό,τι με συγκρατούσε είχε σβύσει.

Οι μέρες περνούσαν χωρίς κανένα ενδιαφέρον για μένα και οι ώρες μου μοιράστηκαν στη δουλειά του γραφείου και στη μοναξιά του σπιτιού μου.

Πολλές φορές γυρνούσα άσκοπα στους δρόμους, άποφεύγοντας κάθε συνάντησι και μια ή δυο, άθελά μου, πέρασα από το σπίτι που καθόμασ'αν με το Ρομπέρ.

Κάποτε συνήντησα μπροστά μου τη Ζάν που χωρίς να μου πη τίποτε για το νέο της φλέρτ.

Οι δικαί μου δεν ήξεραν τίποτε απ' ό,τι μου συνέβαινε κι' έγω απέφευγα όσο μπορούσα να τους συναντήσω.

Ζούσα όλον αυτό τον καιρό κάτω από ένα άνεξήγητο φόβο, κατ' από μια διαρκή άγωνία που πολλές φορές νόμιζα πως βρισκόμουν σε άδιέξοδο.

Κι' αυτό δεν μπορούσε να διαρκέσει πολύ.

—Έδωσα την παραίτησί μου προτού άντιληφθ'ουνε στο γραφείο την κατάστασί μου. Δεν μπορούσα να έμπιστευθώ σε κανένα, γιατί δεν έπαιρνα καμιά είδησι από το Ρομπέρ. —Άρκέσθηκα ν' άποχαρηθώ μ' έγκαρδιότητα και χαρά όλους τους συναδέλφους μου, λέγοντας πως από δω και πέρα έπρόκειτο ν' άφοσιωθώ στα καθήκοντά μου ως συζύγου και οικοδεσποίνης καί... έφ' όσον ο κανονισμός άπηλόρευε την ύπηρεσία των έγγάμων γυναικών...

—Επιστρέφοντας σπίτι μου, έκλαιγα σ' όλον το δρόμο. —Ετοιμάσα διαστικά μια δαλίτσα. —Ηθελα να κάνω μια έκπληξι στη μαμά, να περάσω λίγες μέρες μαζί της και να της μιλήσω για την κατάστασι. Ξαφνικά ένα κλειδί γύρισε στην πόρτα και μπήκε κάποιος.

—Ήταν ο Ρομπέρ!

Προχώρησε κοντά μου και είπα:

—Γ'όν, ήρθα να ζητήσω τη συγκατάθεσί σου για το διαζύγιο.

—Εγώ άποτραβήχτηκα τρομαγμένη.

—Γελαστήκαμε, δεν είν' έτσι; Ξαναρώτησε.

—Μη με κοροϊδεύεις, Ρομπέρ, μην άστεϊεύεσαι, διαμαρτυρήθηκα με δύναμη. Θα άποκτήσω παιδί!

Σα να μη κατάλαβε άμέσως. Με κύτταξε με ύφος παράξενο. Μια τρομαχτική χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό του.

—Είν' άλήθεια, Ρομπέρ. —Άφησα σήμερα το γραφείο μου για τα καλά. Ποτέ μου δεν έκανα κάτι που να μου χάρισε τόσο περηφάνεια.

—Θεέ μου! άποκρίθηκε χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο.

Πήγε κοντά στο παράθυρο κι' έμεινε εκεί τόσην ώρα που ένοιωσα πως λιποθυνώ και κάθησα κάτω. —Έδεσα τα χέρια μου πάνω στο τραπέζι και θύθιξα τα νύχια μέσα στη σάρκα μου για να μην κλάψω. Ο Ρομπέρ στο τέλος γύρισε και πήγε και κάθησε στο ντιβάνι, με το κεφάλι στο χέρις του.

—Γ'όν, είμαι άρραβωνιασμένος. Το κορίτσι αυτό το συνήντησα ένα μήνα ύστερα από την άναχώρησί μου. —Ημουν ολότελα άποθαρημένος. —Άρχισε να μ' άγαπά, πολύ, υπερβολικά. Μου φάνηκε τόσο καλό να ζήσω με κάποια που ένοιωθε έτσι τον έρωτα. Ο κόσμος μπορούσε αβριο να τελειώσει. Μονάχα το σήμερο είχε άξια! Ξεμυαλίστηκα. Και τώρα να που ένα παιδί... Είνε μια νέα σαν τη Ζάν. Μα γι' αυτήν είμαι το π'αν. Δεν μπορώ να την έγκαταλείψω.

—Δε... δε θα προσπαθώ να σε κρατήσω, Ρομπέρ.

Μου φαινότανε πως ήμουνά πεθαμένη και κύτταξα καταπρόσωπο τον Ρομπέρ προσπαθώντας να χαμογελάσω.

—Τι να κάνω; φώναξε θραχνά.

Οι λέξεις λές και δεν μπορούσαν να βγούνε μέσα από

το λαιμό του.

—Είνε παιδί, είνε παιδί γεμάτο έμπιστοσύνη. Κατάστρεψα τη ζωή της. Είσαι ή γυναίκα μου, γ'όν. Το παιδί σου είνε άληθινά δικό μου. Ο άλλος έρωτας ήτανε τρέλλα.

Τού άποκρίθηκε ύστερ' από λίγο:

—Να π'ας να την ξαναβρεις, Ρομπέρ, και ν' ή της τα π'ες όλα. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

Μα κυττάζοντάς τον άναρωτιώμουν πως θα μπορούσα ν' άνθέξω σ' αυτή την καινούργια δοκιμασία. Πως θα μπορούσα να τον στείλω σε μιάν άλλη. Έγώ που είχα τόσο την ανάγκη του, τη βοήθειά του, τη στοργή του!

Ο Ρομπέρ έφυγε, σχεδόν χωρίς να το θέλη. Διστάζοντας. Μα έφυγε ώστόσο. Και του είπα άντίο όχι σαν τις άλλες φορές, μ' έμπιστοσύνη στο μέλλον, ευχαριστημένη από τον εαυτό μου, μα με τον τρόμο στην καρδιά μήπως και δεν τον ξαναείδω.

Και για τρία δόκληρα ήμερόνυχτα, τρία ήμερόνυχτα που μου φάνηκαν τρεις αιώνες, δεν τον ξαναείδα.

Ούτε στιγμή δεν σκέφθηκα κα πια να πάω στην μητέρα μου. Ο πόνος μου δεν μ' άφηνε να σκεφθώ τίποτε άλλο παρά μόνον να παρακαλώ τον Θεό να μου φέρη πίσω τον Ρομπέρ.

Πόσο θάθελα να μπορούσα νάτρεχα κοντά του και να περπατά στα πόδια του! Θάταν για μένα μια άνακούφισι να του έλγα πως είχε δίκιο στις άντιλήψεις του για την οικογενειακή ζωή.

Σκέφθηκα όμως πως δεν είχα πια το δικαίωμα αυτό. Στη ζωή του Ρομπέρ είχε μπη τώρα μια άλλη κοπέλλα, που του δώσε ό,τι πολυτιμότερο έχει ένα κορίτσι, καιστή γυναίκα αυτή ο Ρομπέρ βρήκε τη σύντροφο που φανταζόταν.

Τα δάκρυα πια είχαν στερέψει απ' τα μάτια μου και σαν τρελλή γυρνούσα στο δωμάτιο όποτε άκουσα ξαφνικά χτυπήματα στην πόρτα.

Ήταν ή Ζάν. Δεν θέλησε να καθήση. Στάθηκε δρθια λίγα λεπτά κι' απ' αυτήν έμαθα ότι, με τη σειρά της και με τη δική της άποκλειστικά θέλησι, εκείνη που τόσο ξαφνικά μπηκε ανάμεσα σε μένα και τον Ρομπέρ, πήρε την άπόφασί της.

Το πρωί εκείνης της ήμέρας την βρήκαν πνιγμένη στο ποτάμι που περνούσε μπρος από το σπίτι της

«Κι' αυτό δεν θα το ξεχάσω ποτέ»

ΣΑΝ ξαναγύρισε ο Ρομπέρ σπίτι μου, μου έφερε το γράμμα που ή νέα είχε άφήσει: λίγες γραμμές χαλαγμένες σ' ένα κομμάτι χαρτί. Ο Ρομπέρ μου τις διάβασε. Ποτέ δεν τον είδα τόσο χλωμό.

«Άγαπητέ Ρομπέρ,

Ξέρεις πως δεν είχα το δικαίωμα να κάνω αυτό που έχω κάνει, μα σ' άγαπούσα τόσο, Ρομπέρ! Στάθηκες για μένα τόσο καλός, τόσο διαφορετικός από όλους τους άλλους που γνώρισα, κι' ήσουνα τόσο λυπημένος. Θέλησα να σε κά'ω εύτυχισμένο. Δεν βρήκα άλλο τρόπο. Βλέπω τώρα πως δεν σου χάρισα την εύτυχία, μα το αντίθετο.

Ξέρω πως άγαπάς τη γυναίκα σου. Το ξέρω μ' έναν τρόπο πολύ παράξενο, μα το ξέρω. Θέλησα να πιστέψω πως δεν σ' άγαπούσε και πως, όπως έλεγες, ήταν ευχαριστή μένη που σε ξεφορτώθηκε. Αυτό δεν μπόρεσα να το πιστέψω, άδικα το προσπάθησα.

Πήγες να την δ'ης. Μου είπες πως θα ξαναγύριζες, μα έγω το ξέρω τώρα πως δε θα σε ξαναείδω

—Σ' όλη γ'όν, ξανάλενε ο Ρομπέρ, θα μείνω όλη τη νύχτα.

πιά. Και φοβόμουν. —Όχι, δεν έχω πια φόβο γιατί έχω πάρει την άπόφασί μου. Μη λυπάσαι, Ρομπέρ. Όλα θα πάνε καλά. Όλο μου τον έρωτα.

«Η Ζινέττα σου»

*

—Άφησα το Ρομπέρ μονάχο με κείνο το γράμμα. Η συγκίνησι ήτανε για μένα πάρα πολύ δυνατή. —Ανέβηκα στην ταράτσα και θάβιξα μονάχη, άπάνω κάτω, ως που χαθήκανε τ' άστέρια από τον ούρανό. Το λάθος δεν ήτανε του Ρομπέρ. Το λάθος ήτανε δικό μου. Έγώ τον είχα διώξει. Έγώ τον είχα ρίξει στην άγκαλιά του φτωχού εκείνου παιδιού. Η δύναμις του έρωτα της Ζινέτ μ' έκανε να ντρέπουμε. Είχε χάρισει τη ζωή της χωρίς έπιφύλαξι. Και χωρίς να ζητήσει άνταπόδωσι. —Ακόμα κι' ο θάνατος δεν την έκανε να υποχωρήσει. Τόσο άγαπούσε. Κατάλαβα ξαφνικά πως αν δεν θ' άγαπούσα τον Ρομπέρ όσο τον είχα άγαπήσει ή νέα εκείνη, δεν θα ήμουν άξια του.

Κύτταξα τον τοίχο που ύπήρχε μπροστά, στις στέγες των άλλων σπιτιών και σκέφθηκα τους άντρες και τις γυναίκες που κατοικούσανε κάτω από τις στέγες εκείνες. Πόσοι να καταστρέφανε τάχα τη ζωή τους, όπως ο Ρομπέρ κι' έγω είχαμε καταστρέψει τη δική μας. Πόσοι ζητούν, ζητούν άδιάκοπα χωρίς να δίνουν τίποτα! Πόσοι γυρεύουν άπόκρισι από κεί που δεν μπορούνε να προσμένουνε!

—Ελαμψε ή αύγη κι' έγω κατέβηκα και ξαναγύρισα κοντά στον Ρομπέρ.

Καθότανε σιμά στο παράθυρο, με το κεφάλι μέσα στα χέρια. Το φως ήταν ακόμα άναμμένο. Πήγα και γονάτισα κοντά του κι' έσφιξα το κεφάλι μου πάνω στο στήθος του. —Άφησα το πρόσωπό μου ν' άκουμπήσει πάνω στα κατσαρά καλλιά του και τα δάκρυα μου σκεύαννε τα μάγουλά μου. Τον άγαπούσα τώρα όπως δεν τον είχα άγαπήσει ποτέ. Για μένα δεν ύπήρχε πια παρά εκείνος μονάχα κι' ούτε σκοτιζόμουνα πια για το τί μπορούσε να συμβέη στην οικογένειά μου ή στους άλλους.

Δεν μπορούσαμε να ξαναβρούμε την εύτυχία μας παρά χάρις στη θυσία μιας μικρής, άθώας κόρης που πλήρωσε με το ζωή της το λύτρο του έγωισμού και της τυφλώσεως μας.

Και δεν το έχασα!

*

—Όταν λίγο καιρό άργότερα, στο νεο μας σπίτι που πιάσαμε με τον Ρομπέρ, έφερα στη ζωή ένα όμορφο άγγελόδι, παρά την ύπόσχεσι που είχα δώσει στη μητέρα μου, ότι θα το δούδινα τ'ονόμά της, το βάφτισα Ζινέττα.

Κι' όταν ή Ζινέττα μου άρχισε να βαδίζει, τακτικά περνούσαμε μαζί απ' το μέρος του ποταμού, που στάθηκε ο ύγρος τάφος εκείνης που έφερεν τ' όνομά της, και άφου μέναμε λίγα λεπτά σιωπηλοί, άφήναμε λίγα λουλούδια να λικνισθούν στα νερά του. Κι' όταν ύστερ' απ' το μνημόσυνο αυτό γύριζα τα δακρυσμένα μάτια μου στον Ρομπέρ, που πάντα ένοιωθ'ε να μ' άγαπά, και τον έβλεπα να κρύβη βιαστικά το μαντίλι του έλα χαμογελαστά.

—Της άξίζουν πολλά δάκρυα Ρομπέρ! Με τη ζωή της μ' άχάρισε την εύτυχία, που δεν μπορούσαμε να γνωρίσουμε τόσο χρόνια κι' αυτό, Ρομπέρ, δεν θα το ξεχάσω ποτέ...

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Είχε πια όλο πόθο στην άγκαλιά του Ρομπέρ.

Βρουμάλαμε

Μερικές αληθινές περιπτώσεις εμφάνισης βρυκολάκων στον τόπο μας

Προς το κάτω μέρος του Θησείου, όπου σήμερα απλώνεται μια πυκνοτάτη συνοικία, δεν υπήρχαν την εποχή για την οποία μιλούμε παρά ελάχιστα σπιτάκια και μερικά μικρομάγαζα, σκορπισμένα εδώ κι εκεί.

Σ' ένα απ' αυτά τα σπιτία ζούσε ένας παράξενος άνθρωπος. Άνηκε στη γενιά των παλιών εκείνων τοκογλύφων, που δεν υπήρχουν πιά στην εποχή μας. Από πού είχαν έρθει; Πότε; Κανείς δεν το ήξερε, γιατί δεν είχε μιλήσει ποτέ με κανέναν. Όλοι τον θυμόντανε από χρόνια πολλά στο ίδιο σπίτι, με το παύρο σκουφάκι του στο κεφάλι και τη μακριά, παμπάλαια ρεντιγκότα, που σερόνταν ως τα δια του.

Τα παιδιά τον φώναζαν «Οβρηό» και το παρτσούκι αυτό τούμινε.

Από το σπίτι του — που ήταν κι αυτό γνωστό ως «σπίτι του 'Οβρηού» — έβγαίνε σπανίως. Κι' ήταν τότε για να τρέξει στο δικηγόρο του ή για να πάει να παρασταθί σε κανέναν πλειστηριασμό.

Αλλ' η πόρτα του άνοιγε πρόθυμα σ' όποιον τη χτυπούσε. Και την χτυπούσαν πολλοί, πάρα πολλοί. Άνδρες και γυναίκες. Ο γέρος, αφού έπαιρνε μια γερή εξασφάλισι στα χέρια, έδινε λιγοστά χρήματα, όσο πιδ λίγα μπορούσε να δώσει. Κι' όταν έρχόταν το βράδυ, άμπαρνονταν καλά μέσα στο σπίτι του κι από εκείνη τη στιγμή ως το πρωί δεν άνοιγε σ' κανέναν πιά.

Όσοι, εκείνοι που άργοπορούσαν στο γειτονικό καπηλειό έβλεπαν τη σκιά του ν' αναδύεται ως πέρα από τα μεσάνυχτα, πίσω από τα ερμητικά κλειμένα παράθυρα κι' άκουγαν το θόρυβο των χρημάτων που μετρούσε. Γιατί ο γέρος κοιμόταν κατά τα ημερώματα κι' όλοι έλεγαν πως, ως εκείνη την ώρα, δεν έκανε άλλο παρά να μετράει και να ξαναμετράει τα λεφτά του.

Όταν πέθανε, ύστερα από πολλά χρόνια, κανείς δεν άμφεβαλλε πως η γη θα τον εξερονόσε. Ένας άνθρωπος κολασμένος σαν κι αυτόν, δεν μπορούσε νάχη θέσι ανάμεσα στους άλλους πεθαμένους. Κι' ο κόσμος έστενοχωριόταν σχεδόν γιατί δεν ήταν 'Οβρηός. Όπως είχε μάθει να τον φωνάζει. Αλλ' βέρος χριστιανός από την Τρίτολη.

Αυτό αποδείχτηκε από τα χαρτιά που έφερε, μόλις έμαθε το θάνατό του, μια ανηψιά του, που ήμενε κι' αυτή από χρόνια στην Αθήνα και που δεν τολμούσε να πλησιάση το γέρο. Όσο ζούσε, γιατί την έβριζε και την έδιωχνε, από φόβο μήπως του πάρη τα λεφτά του.

Το σπίτι, επειδή όλοι ήξεραν πως ο «'Οβρηός» ήταν πολύ πλούσιος, έσφαγγότανε λίγη ώρα μετά τον θάνατό του

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «ΟΒΡΗΟΣ»

Οι θησαυροί του γερω - κολασμένου. - Το όλονύκτιο μέτρημα των λεφτών. - Αναστάσις στο νεκροταφείο.

κι' ο νεκρός, που κανείς δεν τον αγαπούσε, τοποθετήθηκε σε μια φτωχική κάσσι και μεταφέρθηκε γρήγορα - γρήγορα στο νεκροταφείο, όπου τον έθαψαν σε μιάν άπομερη γωνιά.

Την άλλη μέρα, όμως, όλος ο κόσμος αναστατώθηκε κι' οι εφημερίδες αφιέρωσαν στηλες δλόκληρες στο πρωτόκουστο γεγονός.

Τα χώματα γύρω από τον τάφο βρέθηκαν αναποδογυρισμένα και το φέρετρό μισανοιγμένο. Και ο νεκρός ακόμη φαινόταν σαν να έχη μετακινηθί, κι' ήταν πεσμένος τα μπρούμυτα σχεδόν, με το ένα πόδι έξω από την κάσσι.

Οι νεκροθάφτες, που διενεκρέυαν μέσα στο νεκροταφείο, έλεγαν πως δεν θυμόντανε να έχουν περάσει πιδ άσχημη νύχτα σ' όλη τους τη ζωή. Όλος ο τόπος έβουιζε κι' η γη αναταραζόταν, σαν κάποιο άρατο χέρι να την έσπρωχνε από κάτω. Κατατρομαγμένοι και αϋπνοι, αποφάσιζαν το πρωί να κάνουν έναν γύρο στους τάφους και βρέθηκαν τότε έμπρός στο θέαμα που αναφέραμε.

Περισσότερο από όλο τον άλλον κόσμο, αναστατώθηκε η συνοικία όπου έμενε ο γέρω-κολασμένος. Τα σπιτία έλειπιδόνονταν ναρξ-ναρξ και τα παιδιά έτρεμαν κάθε βράδυ, γιατί φοβόντανε τώρα πως ο «'Οβρηός», που τον πετροβολούσαν και τον κορόιδευαν, θα γύριζε ξαφνικά για να τ' άγγιξη με τα παγωμένα χέρια του...

Και δεν ήταν μόνον τα παιδιά.

Όλοι έπίστευαν πως τη νύχτα έβγαίνε από τον τάφο του και γύριζε στα σπιτία εκείνων που του χρωστούσαν. Για να τους υπενθυμίση το χρέος τους. Άλλοι πάλι έβλεπαν το σπίτι του να φωτίζεται μ' ένα άσθενικό φώς κάθε βράδυ και διέκριναν τότε την καμπουριασμένη σιλουέτ

τα του, που ήταν σκυμμένη επάνω στα λεφτά του και τα μετρούσε.

Αυτός ο τρόμος βάσταξε μήνες και μήνες, κι' όταν ακόμη ο νεκρός ετάφθηκε θα θεία μέσα στη γη και σκεπασθηκε με μια μεγάλη πλάκα, για να μην μπορέ να ξανασηκωθεί.

Το σπίτι, έλεγαν οι περίοικοι, αναταραζόταν κάθε βράδυ κι' ένα παράξενο μουγγρητό έβγαίνε από την πόρτα και τα παράθυρά του. Οι θαμώνες του άντικρινού καπηλειού άρχισαν ένας-ένας να φεύγουν. Στο τέλος, έφυγε κι' ο κάπτεας και μετέφερε το μαγαζί του άλλου, σ' άλλη συνοικία.

Άφου έγιναν οι νόμιμες διατυπώσεις και αποδείχτηκε πως ο γέρος δεν είχε αφήσει διαθέκη, ή ανεψιά του ήθε με την κόρη της κι' άλλους συγγενείς για ν' άνοιξουν το σπίτι.

Έψαξαν παντού, αναποδογύρισαν τα έπιπλα και τα κρεβάτια, έξυσαν τους τοίχους, αλλά δεν βρήκαν τίποτε πουθενά. Έπήγαιναν να χάσουν το μυαλό τους οι άνθρωποι. Τι είχαν γίνει τα λεπτά του γέρου;

Στο τέλος, επειδή έβουιζε όλη η γειτονιά, αποφάσιζαν να ρίξουν το σπίτι. Άν υπήρχε τίποτε, θα τώβρισκαν. Κι' έπειτα το σπίτι τους ήταν άχρηστο, γιατί ούτε αυτοί, ούτε άλλος κανείς δεν θα τολμούσε να καθήση ποτέ σ' αυτό.

Μέρες πολλές έβόσταξε ή καταδάφισις. Καί, τη νύχτα, το σπίτι αναταραζόταν πάντα κι' έλεγες, στιγμές-στιγμές, πως θα γκρεμιζόταν και θαπεφτε επάνω στα γειτονικά χαμόσπιτα για να τα πλακώση.

Στο τέλος, έρριχθηκαν όλοι οι τοίχοι και δεν άπομένιναν τώρα παρά μόνον τα πατώματα. Κι' εκεί που τα ξεκάρφωναν, βρήκαν μιέ μυστική κρύπτη, ανάμεσα στο έξω και το χώμα, γεμάτη διαμαντικά και λεφτά.

Ήταν πολλά, πάρα πολλά αυτά τα λεφτά. Άλλά κανείς δεν τολμούσε να τ' άγγιξη, γιατί έκαιγαν σαν να να ήταν άπολυμένο μετάλλο.

Την άλλη μέρα ξημέρωσε το 'Αγίου Γεωργίου. Και ο παπάς, που έφεραν για να τα διαβάση, συμβούλευσε την ανηψιά του γέρου, άφου τα λεφτά ήταν τόσο πολλά, να γτίση ένα εκκλησάκι εις μνήμην του 'Αγίου και να έπιστερέψη τα διαμαντικά σ' εκείνους που άνηκαν.

Έτσι και έγινε.

Το εκκλησάκι αυτό καταστράφηκε άργότερα από τη νέα ρυμοτομία της πόλεως. Στη θέση του βρίσκεται σήμερα ένα μικρό εικονοστάσι, όπου μερικóι ευλαβικοί διαβάτες ρίχνουν ακόμη καρμιά φορά, τον όβολό τους.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙ Σ

ΤΟ ΨΥΧΟΚΟΠΙΟ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Αι πρώται προΐναι

ώραι δεν θα εύνοή-

σουν τας επιχειρήσεις

σας, αλλά και γενι-

κώς οϊανδήποτε προσπάθειάν σας.

Θα έ-

πικρατήση μια μεγάλη άπροθυμία κατ'

αυτάς, ή όποια θα ματαιώση κάθε πρωτο-

βουλίαν και θα σας εκθέση εις τον κίν-

δυνον διακοπής των σχέσεων με πρόσω-

πα, των όποιων ή εύνοια σας είναι έπι-

θυμητή. Άπό της 11.30 μέχρι και των

πρώτων άπογευματινών ώρών θα ήδύνα-

σθε ν' άποταθίτε έπωφελώς εις μέντι-

συμ' ή θρασίς των είναι έπηρεημένη κα-

τά τας ώρας αυτάς, ιδίως δια την άνευ-

ρεσιν κεκοιμημένων άντικειμένων και την

έξιχνίασιν σκοτεινών και πολυπλόκων ύ-

ποθέσεων. Μία μεγίστη ήρεμία θα βασι-

λεύση κατά τας έσπερινάς ώρας, ιδίως

άπό της 7.30, εύνοουσα τας παντός είδους

διασκεδάσεις. Όρα θανμασία δια τους έ-

ρωτημένους, των όποιων εύνοεί τας συ-

ναγνήσεις και διευκολύνει την πραγματο-

ποίησιν των σχεδίων. Έξαιρετικώς εύ-

τυχείς θα είναι αι σχέσεις που θα συνα-

φθούν κατά το διάστημα αυτό.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

τομα, που θα εγκαταλείψουν πολλά σχέδιά των και θα άφήσουν ήμιτελείς τας έργασίας που έχουν άρχισει. Καθ' όσον προχωρεί ή ήμέρα, ή νευρικότης δεν έντεινεται. Πολλά φιλονεικία και ρήξεις θα σημειωθούν κατά το άπόγευμα. Άλλά και πολλών γυναικών τα όνειρα θα διαψευστούν κατά τρόπον βίαιον και σκληρόν. Μία εύνοική άνάπαυλα θα σημειωθί το βράδυ, αλλά πολύ μικράς διαρκείας. Άπό τας 7.25 μέχρι των 8.15 περίπου. Όρα έξαιρετικώς κατάλληλος δια να συνδέσετε την τύχην σας με ένα άνθρωπο ήρέμον, αλλ' άποφασιστικού χαρακτήρος. Αί ώραι που θα ακολουθήσουν είναι ώραι όργινος και ήδονης. Οι γάμοι ή οι άρραβώνες που θα συναφθούν κατ' αυτό το διάστημα θα είναι άπό πάσης άπόψεως άξιοθήρητοι και άτυχείς.

★

12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ήμέρα τελείως άκα-

τάλληλος δια ν' άρ-

χίσετε οϊανδήποτε έ-

πιχείρησιν. Πρό παν-

τός μιν ζητήσετε θέσιν ή διορισμόν, διό-

τι θα άποτύχετε και θ' άποπεμφθίτε σκαι-

ώς... έκτός εάν το πρόσωπον εις το ό-

ποιον θ' άποταθίτε θα είναι δυνατόν να

έπωφελήθί το ίδιον κατά τον ένα ή τον

άλλον τρόπον άπό την εύνοϊαν με την ό-

ποιαν θα σας περιβάλλη. Σας συμφέρει

να την δεχθίτε με αυτούς τους όρους;

Σκεφθίτε το. Το άπόγευμα θα μάς εύρη

διατεθειμένους δια τα πλέον τολμηρά και

μεγάλα όνειρα και θα εύνοήση κάθε σχέ-

δίων μας, που θα τείνη εις πραγματοποί-

ησιν των. Ιδιαίτερος τα σχέδιά μας που

άφορουν ταξίδια, παρατόλους επιχειρή-

σεις κ.τ.λ. Πόσαι όμως περιπέτειαι, πό-

σαι μεταλλάγαι της τύχης μάς περιμέ-

νουν κατόπιν!

★

13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Προσέξαι αυτήν την

ήμέραν! Κυρίως διό-

τι ήμποτε να σας ό-

δηγήση εις πολλάς ά-

περικεφάλας. Το πείσμα και ό εγωϊσμός

θα ύπερισχύουν της ψυχράς λογικής και

θα σας οδηγήσουν εις άποφάσεις, δια τας

όποίας θα μεταμεληθίτε πολύ βραδύτε-

ρον. Μετά την 2αν άπογευματινήν, θα

παρατηρηθί μια σχετική ύφεσις, ή όποια

ΤΡΙΤΗ

όμως δεν πρόκειται να ώφελήση καθόλου το έμποριον και τας συναλλαγάς. Ή εύνοική της επίδρασις θα περιορισθί μόνον εις ώρισμένας πνευματικάς άπασχολήσεις. Βιάας σκηνάς και άτυχήματα προοιωνίζονται αι ώραι μετά την 5ην άπογευματινήν. Είναι ώραι που θα θέσουν εις δοκιμασίαν πολλάς φίλιας. Ή ήρεμία θα έπέλθη πολύ άργά αυτήν την ήμέραν. Μετά την 11ην νυκτερινήν. Άλλά θα μάς χαρίση μερικάς έξαιτίας ώρας δια τον έρωτα και δεν θα εύνόηση όλιγώτερον τα τυχερά παιγνίδια. Όχι όμως και πέραν της 2ας μετά μεσονύκτιον.

★

14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ή ήμέρα αυτή είναι

άκομη χειροτέρα της

προηγούμενης. Έχει

όμως μίαν φωτεινήν

άναλαμπήν, αρκετά μακράς διαρκείας.

Σας σημειώνωμεν την ώραν: 10.30 μέχρι

και της 2ας άπογευματινης. Έπωφελή-

θίτε άπό τας ώρας αυτάς δια ν' ανατύ-

ξετε όλην την πρωτοβουλίαν και την δρα

στηριότητά σας. Θα έπιτύχετε ύπεράνω

πάσης προσδοκίας σας, ιδίως εις ό,τι ά-

φορά την βελτίωσιν της κοινωνικής θέ-

σεως και της ύλικής εύμαρείας σας. Το

άπόγευμα θα είναι άχαρο και καταθλιπτι-

κόν. Αι νυκτεριναί ώραι, άπό της 9 μ.μ.

είνε ώραι συμφροδών, άτυχημάτων και

μεγάλων πικριών. Προσέξαι κατ' αυτάς

τας ώρας τα προσφιλή σας πρόσωπα με-

γάλης ηλικίας. Όλαι αι άσθενείαι άπό

τας όποίας ύποφέρουν θα έπιδεινωθούν

και είναι δυνατόν να δδηγήσουν εις τον

θάνατον. Διά τους γάμους, αυτή ή νύ-

κτα δεν προοιωνίζεται τίποτε άλλο έκτός

άπό την δυστυχίαν, τας στερήσεις και

μίαν ζωην γεμάτην περιπετειάς.

★

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ή ήμέρα θα διαρρέυ-

ση έντελώς ήρεμος

μέχρι της μεσημβρί-

ας. Καμία κακή επί-

δρασις δεν θα έλθη να διακόψη τον ροήν

των ύποθέσεων σας. Θα εύνοηθούν επί-

σης ώρισμένα σας σχέδια δια το μέλλον

και ιδίως εκείνα που απαιτούν μακράν

προπαρσκεινήν και όργάνωσιν. Το άπό-

γευμα όμως προημνύει έξαιρετικώς δυ-

σάρεστον και μάς έπιφυλάσσει πολλάς ά-

πογοητεύσεις. Ή κακή αυτή επίδρασις

θα διαρκήση μέχρι των πρώτων έσπερι-

νών ώρών, δια να επαναληφθί άκομη έν-

τονωτέρα μετά την 11.15 της νυκτός. Τα

τυχερά παιγνία, που θα παραταθούν πέ-

ραν της ώρας αυτής, θα άποδοϋν εις βά-

ρος εκείνων που εκέροδιζαν μέχρι της

στιγμής.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

47

ΤΟ ΛΗΜΗ καί ΤΥΧΗ

Παράξενη Ιστορία της
ΜΑΙΡΗ ΧΟΥΔ'ΙΤ

Στά μεγάλα ηλεκτρικά έργα-
στάσια του Άσκρόντς ή θέσις
του υποδιευθυντού είχε χηρέ-
ψει, και όλοι στα εργοστάσια έλεγαν
ότι ο μόνος κατάλληλος να την κατα-
λάβη ήταν ο Τζέο Μπόλιν.
Ο Τζέο ήταν ψηλός, σωματώδης
και έρρασιτέχνης, μπόξερ με μεγάλη
φήμη. Ήταν το πιο δημοφιλές μέλος
της αθλητικής λέσχης του Λονδίνου,
και αξιολάπητος από όλους.
Ο ιδιοκτήτης των εργοστασίων — ο
γέρω-Άσκρόντς — όπως τον άνόμαζαν
όλοι στα εργοστάσια, είχε λάβει υπ'
όψιν του τις συστάσεις του γενικού δι-
ευθυντού. Ο καθέννας μιλούσε ένθου-
σιωδώς για τον νεαρό υποψήφιο. Η
δημοτικότητα του μεταξών των έργα-
τών ήταν αναμφισβήτητη, όπως και
ο λαμπρός χαρακτήρας του και ή
λαμπρότερη ύγεια του. Πάντα γλυ-
κομίλητος και καταδεκτικός με ό-
λους. Μολαταύτα, ο ιδιοκτήτης δεν έ-
παιρνε την απόφασι για να δώση αδι-
στακτα τη θέσι του υποδιευθυντού
στον Τζέο Μπόλιν.
—Θα το σκεφθώ, είπε ο γέρω-Ά-
σκρόντς στον γενικό διευθυντή. Έχο-
με κανέναν άλλον;
—Αξιοπρόσεκτος είναι και ο Άλ-
μπερτ Ρόας, έπρόσθεσε ο γενικός δι-
ευθυντής. Ή εργασία του είναι άμεμ-
πτη. Είναι σοβαρός και συντηρητικός
στις εκφράσεις του και στις πράξεις
του. Όστόσο δεν έχει τ' αναμφισβήτη-
τα χαρίσματα του Μπόλιν.
—Να τους υποβάλωμε και τους δυο
σέ ειδική εξέτασι και κατόπιν ν' άπο-
φασίσωμε, είπε ο Άσκρόντς.
Ο Τζέο Μπόλιν και ο Άλμπερτ
Ρόας ήσαν στενοί φίλοι και ο ένας
εθαύμαζε τον χαρακτήρα του άλλου.
Εργάζονταν και οι δυο επάνω σε νέ-
ες και μοντέρνες γραμμές και όλοι οι
ειδικοί ασπάζονταν τις υποδείξεις
τους. Έπειδή δέ είχαν προοδευτικές
ιδέες και οι δυο ήλπιζαν ότι θα κέρ-
διζαν εκ του ασφαλούς τη θέσι του υ-
ποδιευθυντού.

—Ένα θράδυ μπήκε στο γραφείο
τους ο γέρω-Άσκρόντς.
—Επείγομαι ν' αναχωρήσω για τη
Γλασκώδη. Σε μία ώρα φεύγω με την
ταχεία. Νά, πάρτε τα κλειδιά του
χρηματοκιβωτίου. Βάλτε όλα τα σχέ-
δια μέσα κι' εσύ, Μπόλιν, πηγαίνον-
τας σπίτι σου, πέρασε κι' άφησε τα
κλειδιά στο δικό μου σπίτι.
—Σε μισή ώρα, οι δυο άνωτεροι υ-
πάλληλοι είχαν τελειώσει τη δουλειά
τους. Μ' έναν αναστεναγμό άνακουφί-
σεως ο Τζέο έβαλε τα σχέδια και τ'
άλλα έγγραφα μέσα στο χρηματοκι-
βώτιο. Είκοισε την πόρτα κι' έβαλε
τα κλειδιά στην τσέπη του.
—Δεν άργήσαμε και πολύ, είπε γο-
ρίζοντας προς τον συνάδελφό του.
Την ίδια εκείνη στιγμή ο Άλμπερτ
Ρόας έμεινε ακίνητος. Ήταν κάτω-
χρος, και κύτταζε προς την πόρτα,
στο κατώφλι της οποίας έστεκε μία

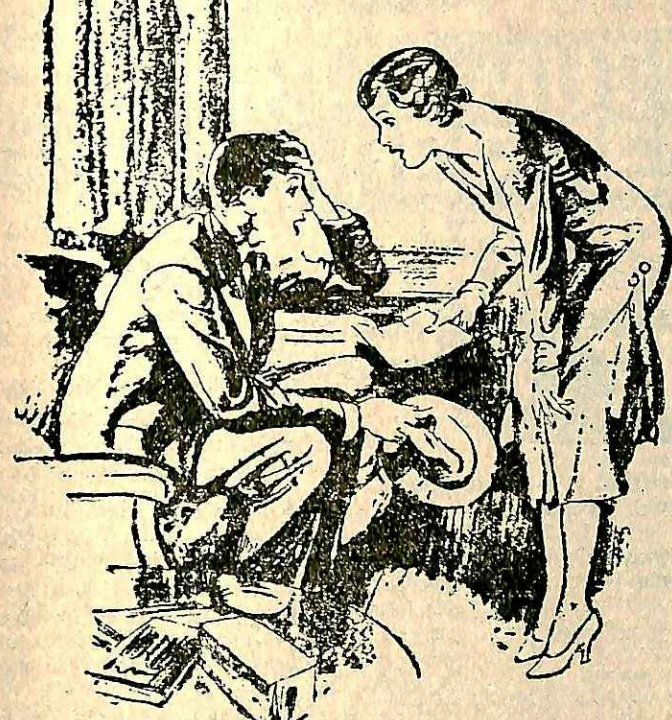
σωματώδης σιλουέττα ανθρώπου, με
ένα ρεβόλβερ στο δεξί του χέρι.
—Ψηλά τα χέρια! Εγρύλλισε ο ά-
γνωστος, κι' εσύ, είπε δείχνοντας τον
Τζέο Μπόλιν, δώσε μου τα κλειδιά!
—Χαθήκαμε! Ψιθύρισε ο Άλμπερτ
Ρόας.
—Δώστε μου τα κλειδιά! τούς έ-
θροντοφώνησε ο άγνωστος, ο όποιος
είχε σκεπασμένο το πρόσωπο μ' ένα
μεγάλο μαντήλι, κι' άφήστε την κου-
βέντα.
—Έκαμε δυο θήματα έμπρός.
—Αν θέλετε τα κλειδιά, απήντησε
ο Τζέο με θάρρος, έλάτε να τα πάρε-
τε... αν μπορείτε!
Και έτέντωσε τούς ώμους του, είδο-
ποιώντας έτσι τον άπρόσκλητο επισκέ-
πτη τί τον έπεριμενε αν πλησίαζε.
Ο Άλμπερτ Ρόας που στεκόταν ά-
πό πίσω, άντελήφθη την έπιθετική στά-
σι του συνάδελφου του.
—Καλύτερα να το δώσωμε τα
κλειδιά, Τζέο. Κάθε αντίστασις θα εί-
νε περιττή.
—Όχι, θρυχήθηκε ο Τζέο Μπόλιν.
Δεν θα τον αφήσω να κερδίση αυτό
το παιχνίδι. Αν τολμά, άς πλησιάση.
Ο προσωποπιδολός έγέλασε.
—Άκουσε, φίλε, δεν έχω καιρό να
χάω. Αν δεν μου πετάξης τα κλειδιά
ώσπου να μετρήσω δέκα, θα πυροβο-
λήσω. Το ρεβόλβερ μου είναι άθρο-
υο κι' αν θέλετε να γλυτώσετε τη ζωή
σας κάνετε γρήγορα.
Ο Άλμπερτ Ρόας ύστερα απ' αυ-
τή την άπειλή του άγνώστου δεν έτόλ-
μησε να δώση καμμία συμβολή στον
Τζέο Μπόλιν.
—Ένα, δύο, τρία...έξη έμέτρησε ο
προσωποπιδολός. Εινέα!
Ο Τζέο χαμήλωσε το δεξί χέρι.
—Κερδίστατε, είπε.
Και με μίαν άστραπιαία θουτιά έ-
τεσε στα πόδια του προσωποπιδόλου,
άναποδογυρίζοντάς τον. Το ρεβόλβερ
έξφυγε από το χέρι του κι' έπεσε κον-
τά στα πόδια του Άλμπερτ, ο όποιος
δμως δεν έσκέφθηκε να το πιάση. Αν-
τιθέτως το έκλώττησε, ώστε να μην

μπορή να το φθάση ούτε ο Τζέο.
Έπακολούθησε μία μικρή και εϋ-
κολη πάλη και ο Τζέο έπιέξε σε λίγο
το γόνατό του επάνω στο στήθος του
προσωποπιδόλου.
Τώρα να δούμε ποιά είναι ή άφεντιά
σου, είπε ο Τζέο και τράβηξε το μαν-
τήλι.
—Ο κ. Άσκρόντς, έτραύλισαν και
οι δυο.
—Βγάλε το γόνατό σου από το στή-
θος μου, τρελλέ! είπε ο γέρω-έργο-
στασιάρχης.
—Επειτα από λίγα λεπτά ο Τζέο
Μπόλιν, ο Άλμπερτ Ρόας και ο γέ-
ρω-Άσκρόντς θρίσκονταν στο γρα-
φείο του τελευταίου.
Ο γέρω-Άσκρόντς έγύρισε στον
Τζέο Μπόλιν.
—Είσαι τολμηρός, του είπε, αλλά
αν έχανα την ψυχραιμία μου θα ήσου-
να νεκρός τώρα. Θα πυροβολούσα τη
στιγμή που διάβασα την πρόθεσι σου
στα μάτια σου, ένα δευτερόλεπτο πριν
πέσης επάνω μου.
Ο γέρω Άσκρόντς έγύρισε κατό-
πιν στον Άλμπερτ Ρόας.
—Εσύ, Ρόας, ούτε κουνήθηκες καν.
Εμεις αν χαζός, κι' άφησες τον
Τζέο να κάμη όλη τη δουλειά.
Ο Άλμπερτ Ρόας κοκκίνισε.
—Βρισκόμουν σε δύσκολη θέσι, κύ-
ριε. Δεν μπορούσα να έπέμβω γιατί
έγνώριζα ποιά ήταν ή πρόθεσις σας.
Και άσφαλώς θ' άνεχαίτιζα τον Τζέο
αν καταλάβαινα ότι ύπήρχε κίνδυνος
να σάς κάμη κακό.
—Όποτε ήξερες ποιός ήμουν;
—Μάλιστα, κύριε.
—Βέβαια, τώρα που πέρασε ο κίν-
δυνος είναι εύκολο να λές αυτά τα
πράγματα. Και πώς με άνεγνώρισες;
—Αλλάζατε τα ρούχα σας. Άλλά-
ξατε τον τόνο της φωνής σας, αλλά
ξεχάσατε τα παπούτσια σας. Από να-
ρίς που ήρθατε στο γραφείο μας και
μας άνακοινώσατε ότι θα φεύγατε γιό
(Το τέλος στη σελ. 66)

ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Ένα εύθυμο άμερικάνικο διήγηματ ού ΣΙΝΤΝΕ-Υ· ΡΟ·Υ·ΝΤ

Ο υποψήφιος γαμπρός ά-
παριθμούσε με λεπτομέρει-
ες τα προσόντα του και
τους αριθμούς που έσχη-
μάτιζε το εισόδημά του. Έν-
τούτοις ο Τζών Τρίβιγκ έ-
μενε άσυγκίνητος.
—Και νομίζεις ότι ή κό-
ρη μου θα μπορή να ζή στο
ίδιο επίπεδο, όπως ζή τώ-
ρα;
—Τό έλπιζω.
Ο πατέρας της Έλσας—
που ώριζε αρκετές αποθή-
κες τσαγιού στο Λονδίνον
και τις έπαρχίες κι' ο ό-
ποιος είχε χηρέψει από πολ-
λά χρόνια—είχε πάρει από
την πρώτη στιγμή την από-
φασι. Αυτός ο νέος του ά-
ρεσε. Όστόσο, από έγωί-
σμό, έφερνε τις τυπικές άν-
τιρρήσεις του. Στο τέλος
του είπε ότι θα ξαναμιλού-
σαν γι' αυτό το ζήτημα.
—Δεν θεωρώ περιττό να
σας πώ, κύριε Τρίβιγκ, ότι
πιθανόν, αύριο κιάλας να
κληρονομήσω μία σεβαστή
περιουσία.
—Άλήθεια;... Έκαμε ο
Τζών Τρίβιγκ.
—Μάλιστα, έβεβαίωσε ο
Ρίτσαρντ Τζέννιγκς. Έχω
μία θεία που είναι και ή μό-
νη μου συγγενής σ' αυτόν
τον κόσμο. Είναι γεροντοκό-
ρη και κατοικεί σ' ένα ξε-
νοδοχείο του Μπράντον. Πι-
στεύω να το έζήτησε αυτό το
ξενοδοχείο. Όλοι το ξέ-
ρουν. Ονομάζεται «Σπλέν-
τιτ». Τ' όνομα της θείας
που είναι μίς Πιν Τζέννιγκς.
Όλες αυτές τις πληροφο-
ρίες τις άράδιασε με τα-
χύτητα και νευρικότητα, με
την έλπίδα ν' άποσπάση την
ποθητή άπάντησι.
—Χι! Έκαμε ο Τζών Τρί-
βιγκ. Και υποθέτω ότι αυ-
τή ή μίς Πιν θα είναι άρκε-
τά πλούσια.
—Βέβαια... Ούτε ξέρω
πόσα λεπτά έχει, αλλά και
ούτε σκέφθηκα ποτέ τέτοια
πράγματα.
—Φυσικά, το παραδέχο-
μαι, μουηούρισε ο Τζών
Τρίβιγκ, χαμηλώνοντας τη
φωνή του. Χι! Δεν μου
λέτε;... Και θα είναι άρκε-
τά μπασμένη στα χρόνια
αυτή ή θεία σας, δεν είναι
έτσι; Δηλαδή... υπάρχει έλ-
πς να πεθάνη...
—Φυσικά, αφού δεν είναι
νέα, απήντησε ο Ρίτσαρντ.
Έδώ σταμάτησε ή συζή-
τησις.
Τό εύχάριστο για τον
Τζέννιγκς ήταν ότι έλαβε
την άδεια να επισκέπτεται
την αγαπημένη του στο
σπίτι της, όπως ήθελε, καθ'
όλο το διάστημα των δεκα-
πέντε ημερών που ο πατέ-
ρας της Έλσας θα έλεπε
στις έπαρχίες για να έπι-
θεωρήση τις διάφορες άπο-
θήκες του. Επίσης ο κ. Τρί-
βιγκ του υποσχέθηκε ότι,
στην επιστροφή του, θα έα-
νασυζητούσαν για τον γά-
μο αυτόν.

—Έλσα! απήντησε ο Ρί-
τσαρντ.
Έρχόταν θιαστικός να
της κάμη μία εύχάριστη
πρότασι.
—Έχω το αυτοκίνητο έ-
ξω, άρχισε να λή με κομ-
μένη την αναπνοή. Πάρε το
μαγιό σου, να πάμε στην
πλάζ, και μετά το μπάνιο
να γευματίσωμε μαζί.
—Ντίκ, άγάπη μου, έκαμε
ή Έλσα με γέλια. Περιμε-
νε ένα λεπτό. Μόλις προγευ-
μάτιας. Άλλωστε, τώρα
διάβαζα κι' ένα γράμμα του
μπαμπά. Γράφει και για σέ
να. Πρόσεξε: «Αύριο πριν
πάω στο Μπουρνμάουθ, θα
περάσω από το Μπράντον.
Πες στο αγαπημένο σου ό-
τι σκοπεύω, μόλις φθάσω
στο Μπράντον, να έπισκε-
φθώ το ξενοδοχείο «Σπλέ-
ντιτ» και να υποβάλω τα σε-
δη μου στη θεία του. Υπο-
θέτω ότι ή πρωτοβουλία
μου αυτή θα εύχαριστή και
σένα, κατεργάρα!...». Πώς
σου φαίνεται ή ιδέα του
μπαμπά, Ντίκ; Δεν ά-
νίζει να είναι διαφορετικός άπé-
ναντί μας;
Ο Ρίτσαρντ όμως είχε
πεσει θαρώς στο κάθισμα
που ήταν πίσω του, κυττάζον-
τας με το στόμα το γράμμα
που κρατούσε σ' ένα της.
—Τί έχεις Ντίκ; Είσαι άρ-
ρωστος; Μίλησέ μου, άγά-
πη μου.
—Αυτό το πράγμα δεν τό
είχα φαντασθθι ποτέ μου, έ-
τραύλισε ο νέος. Νά πάη να
την δει!
—Γιατί; Τί σε ά-
ντά; Δεν είναι φυσικό να
γνωριστούν οι οικογένειές
μας;
Σαφνικά καρφώθηκε στο
μυαλό της μία σκέψις.
—Ντίκ!... ού φώναξε. Κι-
τάξέ με! Είναι αλήθεια ότι
έχεις θεία, ότι είναι πλούσια
και ότι περιμένεις να την
κληρονομήσης;
—Ναί, έώ μία θεία, ά-
πήντησε εκείνος. Έχει άρ-
κετά λεφτά και υπέθετα ό-
τι θα ήμαι ο μόνος κληρο-
νόμος της.
—Τότε λοιπόν;...
—Υψιστε Θεέ! Όταν την
δει ο πατέρας σου...
—Μά γιατί; Είναι κανένα
τέρας;
—Όχι, αλλά είναι νέα και
πολύ καλά στην ύγεια της!
Αυριόθλα αν περνώ τα 30
μολονότι την άποκαλώ θεία.
—Τότε γιατί μου είπες ψέ-
ματα;
—Α... σέ είπα έσένα ψέ-
ματα.
—Είπες ψέματα στον μπα-
μπά!
—Ισως... το είπα όμως
ψέματα γιατί σε αγαπούσα.
—Και τώρα; Τί θα κά-
μης; του είπε άνησυχη ή
Έλσα.
—Ποιά μέρα, θα έπιστρέ-
ψη ο μπαμπάς σου; ρώτησε
ο Ρίτσαρντ Τζέννιγκς.
★
Η περιοδεία του Τζών
Τρίβιγκ διήρκεσε περισσό-
τερο από όσο υπελογίζαν.
Και όταν έπέστρεψε, ένα
θράδυ στο σπίτι του, έξε-
πλάγη που βρήκε εκεί τον
Ρίτσαρντ Τζέννιγκς να δει-
πνι με την κόρη του. Ωστά-
σο δεν τούς έκαμε καμμία
παράτηρησι, ούτε είπε τίπο-
τε για την ψευτιά του «ά-
νησιού». Τό γεγονός αυτό,
μολονότι άνεκούφισε και
τους δυο νέους προσωρινά
ώστόσο τους κρατούσε σε
μιάν άτμόσφαιρα άνησυχί-
ας. Επί τέλους ο Τζών Τρί-
βιγκ ρώτησε τον Ρίτσαρντ.
—Πριν φύγης, νεαρέ μου,
θελω να σου μιλήσω ιδιαι-
τέρως.
—Πολύ καλά, απήντησεν
έκείνος μ' έναν διστακτικό
τρόπο. Άλλά δεν... θά... φά-
γω.
—Πώς; Τί; Ξαναπές τα
αυτό;
—Ναί, μπαμπά, δεν θα φά-
γη, έπεσεβαίωσε ή κόρη
του. Ο Ντίκ μένει μαζί
μας.
—Κατοικεί μαζί μας! Τι
έννοεις μ' αυτό; Μήπως...
Σταμάτησε κεραυνόπλη-
κτος. Μία τρομερή ύποψις
του καρφώθηκε στο μυαλό.
—Έλσα! είπε σε έπιτιμη-
τικό τόνο. Αυτό το πράγμα
δεν τό περίμενα.
Κατόπιν έστράφη προς
τον σαστισμένο Τζέννιγκς.
—Όσο για σένα, του έ-
ι, υντοφώνησε, περιμένα μί-
αν έξηγησι γι' αυτή την προ-
σβολή!
—Η γυναίκα μου κι' εγώ,
είπε τολμηρά ο νέος, ο-
φασίσαμε να μένωμε μερι-
κές ημέρες στο σπίτι σας,
επει που να βρούμε και να
νοικιάσωμε κάπου άλλο
ένα διαμέρισμα.
—... γυναίκα σου κι' ε-
γώ!...
—... ή γυναίκα μου κι'
εγώ!
—Ναί, μπαμπά! Η γυ-
ναίκα του κι' εγώ... ό-
ς, επανέλαβε ή Έλσα.
—Είμαστε παντρεμένοι, έ-
πεξήγησε ο Ρίτσαρντ, από
τις περασμένες εβδομάδες!
Είχαμε μία προαίτησι ότι
δεν θα έπιτρέπατε αυτό τον
γάμο.
Για μία στιγμή, ο Τζών
Τρίβιγκ ένοιωσε μία ζαλά-
δα. Γρήγορα όμως συνήλθε
και έξοπασε σαφνικά σ' ένα
δυνατό γέλιο.
—Χά, χά, χά! Τώρα κατα-
λάω το λόγο που δια-
στήκατε. Χά, χά, χά! Η πα-

ριβόλη τη θεία του Μπράυτον ήταν περισσότερο νέα από όσο μου είπε ο Ντίκ. Γι' αυτό παντρεύτηκε πριν επιτρέψω και διώξατε με τις κλωτσιές των άγαπημένων σου για τον ψέμα του. "Ε! Αυτή δεν είναι η αιτία;

Οι δυο νέοι αλληλοκυττάζονταν χωρίς να μιλούν, ενώ ο π. ερας της "Ελσας έξακολουθούσε να γελά με δλη του την καρδιά. Στο τέλος, πλησίασε ταν γαμπρό του και το σφίξε το χέρι.

— Σε συγχάρω, Ντίκ, για το... ψέμα σου.

— Πώς! Έκανε ο νέος.

— Ναι. "Εχω κι' εγώ κάτι να σάς πω: Κάτι που αφορά έμένα και την... μητριά π. "Ελσας.

— Τη μητριά μου! φώναξε κατάπληκτη η "Ελσα.

— Την μητριά της; Έκανε ο Ρίτσαρντ. "Εχεις μητριά Ελσα, και μου τόκρυβες;

— Ναι, έχει μητριά, έπρόσθεσε ο Τζών Τρίθικ, γοητευμένος από την ταραχή και την συγχυση των δυο νέων. Τη δεύτερή μου γυναίκα. Την κυρία που συνήντησα στο Μπράυτον... την πρώην μίς Πέν!

— Τη θεία μου! έτραύλισε ο Ρίτσαρντ.

— Άκριβώς, παρα ηθελε ο Τζών Τρίθικ. Τη θεία σου! Μόλις έφθασα στο Μπράυτον, έπεσε κέφηκα τη θεία σου, με τον σκοπό να συζητήσω... τα της κληρονομιάς, με την συζήτηση όμως που κάναμε, έσκέφθηκα ότι ήταν προτιμότερο να τη κληρονομήσω εγώ.

— Άλλωστε, ήταν νέα — ψεύτη! — και ο μόνος τρόπος για να την κληρονομήσω ήταν να την παντρευτώ! Νά σάς πω την αμαρτία μου, παιδιά, μου άρεσε κιόλας. Παντρεύτηκαμε λοιπόν στο Μπράυτον, και σε μία ώρα έρχεται. Της είπα να μείνη πίσω γιατί ήθελα να σάς κάμω έκπληξη.

— Μπαμπά! έκαμε η "Ελσα. Τι είν' αυτό;

— Παιδί μου, η συγχώνευση των επιχειρήσεων στην σημερινή εποχή είναι το κλειδί της έπιτυχίας και της προόδου!...

ΣΙΝΤΝΕ-Υ. ΡΟ-Υ-ΝΤ

Χιούμορ

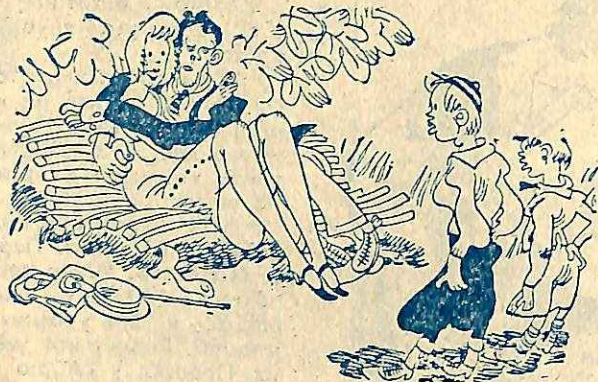
— Ήταν με το φίλο της και άρχισε να πάη στο σπίτι. Τι θα έλεγε στον σύζυγό της που θ' άνησυχούσε; Ο φίλος δεν στενοχωριώταν καθόλου:

— Κάτι θα βρής να το πής...

Αυτή όμως, ειλικρινής:

— "Αν νομίζεις πως είναι εύκολο να λές ψέματα σ' έναν άνθρωπο που δεν αγαπάς!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΚΕΙΝΗ: "Ακούστε εδώ, παιδιά. "Ο κύριος θα σάς δώσει ένα δίφραγκο, να πάτε να παίξετε κάποιο άλλο.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ: "Ένα δίφραγκο! "Ο άλλος ο κύριος που ήταν μαζί σας έχτεσ μας έδωσε ένα τάλληρο!...

Ο ΖΩΟΦΙΛΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ: Τράβα, καυμένο, πρώτα μια στον άέρα για να τον ξυπνήσης! Δεν κάνει να τον σκοτώσης άπάνω στον ύπνο του!

Η ΑΘΗΝΑΙΑ (στη φίλη της): "Ο γιατρός μου συνέστησε ένα αποτελεσματικό φάρμακο για να άδυνατήσω πέντε κιλά μέσα σε δυο βδομάδες.

Η ΧΩΡΙΑΤΙΣΣΑ (έπεμβαίνουσα): Σας παρακαλώ, κυρίες μου, μη λέτε τέτοια πράγματα μπροστά στο γουρούνι μου!

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

★ "Ένα βιβλίο είναι πάντοτε ένας φίλος που δεν αλλάζει.

(Πιζερεκούρ)

★ Ούτε στα πλούτη, ούτε στις άπολαύσεις μπορεί να βρή κανείς την εύτυχία, αλλά μέσα σ' έναν κύκλο μερικών βιβλίων και μερικών φίλων.

(Πουκεβίλ)

★ "Ανεξήτησα την άναπαισι παντοῦ, δεν την έρηκα όμως παρά σε μία μικρή γωνιά μ' ένα μικρό βιβλίο.

(Σαίν - Φρανσουά ντε Σάλ)

★ Ζήν, δεν είναι άναπνέειν, είναι ένεργειν.

(Ζάν-Ζάκ Ρουσσώ)

★ Το πάθος είναι όπως ο κεραυνός. Είναι τρομερό, αλλά χτυπά από κοντά.

(Ανατόλ Φράνς)

★ Πολλές φορές ή άδωδης δεν βρίσκει τότε προστασίαν, όσην το έγκλημα.

(Λά Ροσφουκά)

★ "Ένας άνθρωπος που άγρυπνεί, είναι πιο δυνατός από πέντε χιλιάδες που κοιμούνται.

(Λαζάρ Καρνό)

★ "Όλοι οι άνθρωποι δεν μπορεί να είναι μεγάλοι, όλοι όμως μπορεί να είναι καλοί.

(Μαρμοντέλ)

★ Κανένα λαχείο δεν περιλαμβάνει στους λαχνούς του την εύτυχία.

(Βαλτούρ)

★ "Η πείρα είναι άσχημη: είναι ένας καθρέφτης που άντανάκλα πάντοτε ένα γερασμένο πρόσωπο.

(Κόμησσα Ντε Παρνύ)

★ Αυτό που δεν είναι καθόλου ώφέλιμο στην κυψέλη, δεν είναι καθόλου ώφέλιμο στη μέλισσα.

(Μάρκος - Αυρήλιος)

★ "Η έλπις είναι ένα δάνειο που γίνεται στην εύτηχία.

(ΡΙθωρόλ)

★ "Η άχρησιμοποίητη ζωή είναι ένας προηγούμενος θάνατος.

(Γκαίτε)

★ Είναι πολύ εύχριστο ν' άκούη κανείς μία ιστορία που την ξέρει, να την διηγούνται άνθρωποι που δεν την ξέρουν.

(Μπουφόν)

★ "Ο φόβος είναι μία περίπτωση της άπαθους άδυναμίας, ή όποια σας άφίγει άνυπεράσπιστον στις νικηφόρους έπιθέσεις του έχθρου.

(Γκαίτε)

Η ΠΛΑΚΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑ...

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής Πέρσυ Λάρισον έσδυσε το ποῦρο του και κάθησε στο γραφείο ξαπλώνοντας τις φανδεις πλάτες του στη ράχη της πολυθρόνας και έμεινε για λίγα λεπτά σκεπτικός. "Ύστερα γύρισε το κομμάτι του ραδιοφώνου που μετέδιδε τα νέα της ημέρας και ξεδιπλώνοντας ένα σάντουιτς άπό ένα χαρτί άρχισε να το μασουλά. Με τα άπό κάθε άστυνομική του έπιτυχία και μπορούσε να καμαρώνη, γιατί ήταν ο διασημότερος ντετεκτίβ του Σικάγου— αίσθανόταν την μεγαλύτερη ικανοποίησή της νίκης του, άνάμεσα σε δυο φέτες ψωμιού, που έκρυβαν ένα κομμάτι άλλανδέζικη μονταρέλλα και στις ειδήσεις, που άνήγγειλε ή μελωδική φωνή της σπύκερ, το ραδιοφωνικό σταθμό. Την στιγμή όμως που έκασε την τελευταία μπουκιά κι' ήταν έτοιμος να ξαναάψη το ποῦρο του, το κομμάτι του τηλεφώνου του άντήχησε σαν δαιμονισμένο. Έπιασε το άκουστικό στο χέρι του και το στήριξε σ' αυτό του.

Άπο την άλλη άκρη του σύρματος άκουσε τότε μίαν άπελπιστική γυναικεία φωνή, που έζητούσε βοήθεια.

— Τρέξτε... τρέξτε γρήγορα... Με σκοτών...

Δεν είχε προφάσει να τελειώσει την φράση της ή άγνωστη εκείνη γυναίκα και ένας πυροβολισμός που άκουσε ο Ινσπέκτορ, την έκανε να καταπιή τη φωνή της. "Ύστερα άκούστηκαν διάφοροι κρότοι άντικειμένων που άναποδογυρίζονται και μετά σιωπή. Κτύπαε το ρολόι του. "Η ώρα ήταν 5 και 25".

Γεμάτος άνυπομονσία και νεῦρα ο άστυνομικός έπιθεωρητής γύρισε στο ταμπλό του τηλεφώνου του τον αριθμό του κέντρου.

— Εδώ, "Αστυνομικός Σταθμός. Μπορείτε να με πληροφορήσετε, σας παρακαλώ, ποιος ήταν ο αριθμός που μάς κάλεσε;

Η άπάντησις όμως, που έδωσε ή τηλεφωνήτρια δεν ήταν τέτοια που να μπορεί να έξυπηρετήσει έστω και στο παραμικρό τον έπιθεωρητή, που ήταν να σκάση από το κακό του.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Ο διεθυντής της "Εταιρίας "Χάλυθος και Μεταλλευμάτων" Σπένσερ Μάξγουελ βγήκε από το γραφείο του κρατώντας στα χέρια του, έκτος από τον συνηθισμένο κρέμ χαρτοφύλακά του, και μία μικρή του ίδιου χρώματος κομψή βαλίτσα.

Ο Σπένσερ Μάξγουελ παρ' όλο που ήταν ο μεγαλύτερος σε βαθμό υπάλληλος της "Εταιρίας, έβγαине πάντα τελευταίος από το μέγαρο, ύστερα από δυο και τρεις

ώρες, μετά την λήξη της εργασίας.

Ήταν ένας άνθρωπος σαράντα περίπου χρόνων με μεγάλην ικανότητα και έπιβολή, που ή "Εταιρία χρωστούσε πολλά πράγματα στην ένεργητικότητά του.

Ο έπιστάτης που τον συνήντησε στον μεγάλο διάδρομο, σταμάτησε το παίξιμο των κλειδιών του και θγαζοντας το καπέλλο του, τον έχαίρετσε με υπόκλιση.

— Καληνύχτα σας, κ. Διευθυντά.

— Καληνύχτα, Τόμσον.

Κι' ύστερα, παίρνοντας το ίδιο πάντα ταξί, που τον περιμενε κάθε βράδυ στην έξωπορτα, έφτασε στο σπίτι του. "Όταν όμως χτύπησε την πόρτα δεν ήρθε να του άνοιξη ο υπηρέτης του. Ουμνήθηκε τότε πως ήταν ή ημέρα που ή γυναίκα του έδινε άδεια στο προσωπικό τους και έάζοντας το κλειδί του στην κλειδαριά άνοιξε και μπήκε.

Ανέβηκε τη σκάλα, κρέμασε στο πόρτ-μαντώ το καπέλλο, το παλτό και τον χαρτοφύλακά του, έβαλε κάτω από το μικρό τραπέζι του σαλονιού την μικρή βαλίτσα κι' ύστερα άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της γυναίκας του.

Όταν όμως γύρισε τον διακόπτη του ηλεκτρικού και φωτίστηκε το δωμάτιο άπο το γκρενά άμπαζούρ, καρφώθηκε στη θέσι του σαν να είχε πέσει επάνω του κεραυνός. "Η γυναίκα του ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα με μία πληγή στο μέτωπο, που είχε βάψει το ώραίο της πρό

σωπο με πηχτό αίμα. Είχε γουρλωμένα τα μάτια σε μία έκφραση τρόμου κι' έξακολουθούσε να κρατά στα κοκκαλιασμένα της δάχτυλα το άκουστικό του τηλεφώνου, που ήταν κι' αυτό πεσμένο στο πάτωμα.

Τα συρτάρια των επίπλων του δωματίου ήταν σπασμένα και ή μπιζουτιέρα της γυναίκας του, που συνήθιζε να την βάξη στο μικρό ντουλαπάκι της τουαλέτας, ήταν άδεια κι' άκουμπισμένη σε μία καρέκλα κοντά στο κρεβάτι.

Βγήκε σαν τρελλός και έτρεξε στον "Αστυνομικό Σταθμό, με μάτια γεμάτα δάκρυα.

Είχε άκούσει κι' είχε διαβάσει κάθε τόσο στις έφημερίδες τα κατορθώματα του Πέρσυ Λάρισον γι' αυτό μόλις τον είδε να όρμα μέσα στον διάδρομο του κτιρίου ένας άστυφύλακας και τον έρωτησε τί γύρευεν εκεί μέσα, ο Σπένσερ Μάξγουελ του άπάντησε με βραχνή φωνή.

— Θέλω τον Ινσπέκτορ Λάρισον. Πρώτα κείται για μία σοβαρή υπόθεση.

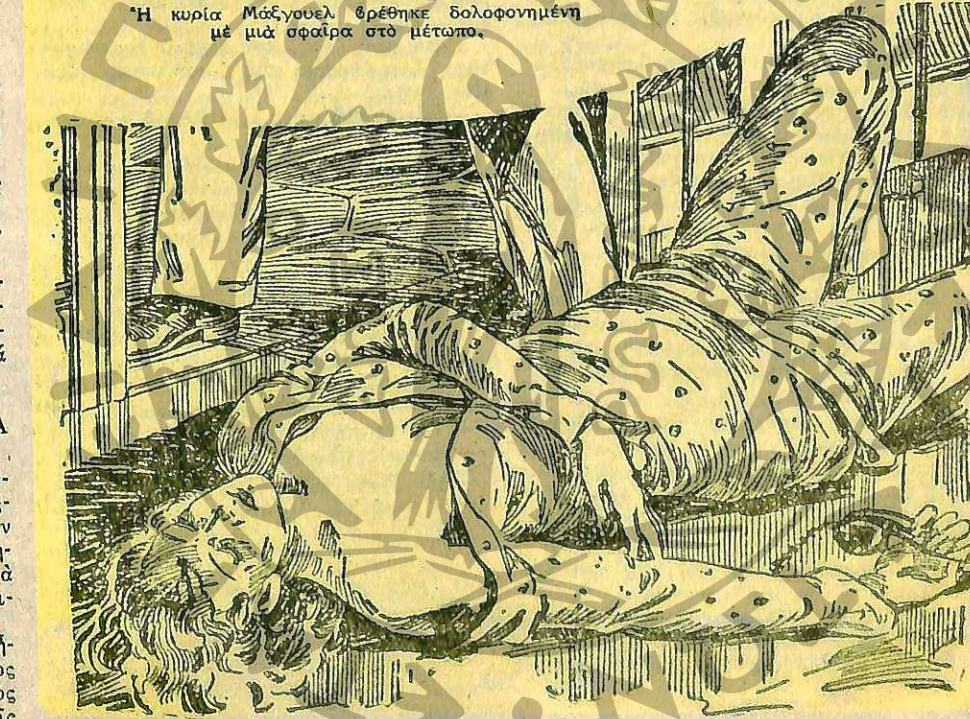
Κι' όταν ο άστυφύλακας τον ώδήγησε στο γραφείο του άνωτέρου του, ο έπιθεωρητής τον άκουσε με την προσοχή ενός ανθρώπου που βλέπει λιγάκι φως σε μίαν άινιγματική και τυραννική σκέψη του. "Ύστερα σερλώθηκε από το γραφείο του, ξεκρέμασε το καπέλλο του και το παλτό του, τηλεφώνησε στον ίατροδικαστή λέγοντάς του την διεύθυνσι του κ. Μάξγουελ και μπήκαν σ' ένα αυτοκίνητο κρατώντας από το μπράτσο τον άντρα της δολοφονημένης, που ήταν ένα πτώμα αίμόφυρτο.

Όταν έφτασαν στο δωμάτιο του εγκλήματος ο Ινσπέκτορ έρριξε μερικές έρευνητικές ματιές με τον φακό στα σημεία των άντικειμένων που μπορούσαν να άπάρχουν άποτυπώματα, τίποτε όμως δεν βρέθηκε πάνω σ' αυτά. "Ο δολοφόνος είχε κάνει τη δουλειά του χωρίς ν' αφήση σημάδια της προσωπικότητός του.

Σε λίγο έφτασε κι' ο ίατροδικαστής. Άπο την εξέταση που έκανε στο πτώμα διεπίστωσε πως ο θάνατος είχε προέλθει από τριών περίπου ώρών.

Όταν έβγηκαν και οι τρεις στο σαλόνι ο έπιθεωρητής ρώτησε τον κ. Μάξγουελ.

— Τί ώρα φεύγετε συνήθως από το σπίτι σας;

Ο διευθυντής ήταν όχρδς και τὰ χεί-
λη του έτρεμαν από τήν συγκίνηση.

— Η ζωή μου, απήντησε με φωνή που
τήν έκοβε κάθε τόσο ένας λυγμός, είνε
ένα χρονόμετρο. Κάθε πρωί ξυπνώ στις
7½, γυρίζω από τὸ γραφείο μου στις 2
τὸ μεσημέρι και στις 4 είμαι πάλι στη
δουλειά μου όπως και στις 8 στὸ σπίτι
μου, εκτός βέβαια από ώρισμένες φο-
ρές, που συνέρχεται τὸ διοικητικό συμ-
βούλιο τῆς 'Εταιρίας μας, ὅποτε γυρίζω
κάπως αργότερα.

— Τὸ προσωπικό σας, εἶπατε, πὼς εἶχε
πάρει ἄδεια ἐξόδου ἀπὸ τὴ γυναικα σας.
Δὲν εἶνε ἐτσι; Ποσα πρόσωπα ἔχετε στὴν
ὑπηρεσία σας, κύριε Μάξγουελ;

— Ο ἀριθμὸς τοῦ προσωπικοῦ μου ἀ-
νέχετο σὲ τρία άτομα. Πρὸ μηνὸς ὅμως
εὐρέθηκα στὴ δύσκολη θέσι νὰ ἀπολύσω
τὸν θυρωρό μου, γιὰ τὴν ἀκαταλόγηστη
στάσι του.

— Ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου
αὐτοῦ;

— Τὸν ἔλεγαν Μὰξ Στίγκφιλδ. Δὲν ὁ-
πάχει ὅμως λόγος νὰ με ρωτήσετε τί-
ποτε περισσότερο γι' αὐτόν, ἐπειδὴ ἔπα-
ψε νὰ βρίσκεται πιά στὴ ζωή. Ἐσκότω-
θηκε πρὸ μισῆς ἐβδομάδος στὸ αυτοκινή-
τιστικό δυστύχημα τῆς Μάρμπρεν στρήτ.
Οἱ ἄλλοι δύο εἶνε ὁ νέγρος θαλαμηπό-
λος μου Σάμ και ἡ μαγείρισσα Μάρτζορ
Λιούσκερ.

— Ἀν ὑποθέσωμε πὼς τὸ ἔγκλημα ἔ-
γινε μεταξὺ τῶν πέντε και τέταρτο με-
ἔξη παρὰ τέταρτο ἢ και, περισσότερο, ἔ-
κείνη τὴν ὥρα ποὺ βρισκόσαστε ἐσεῖς;

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε περιττὸ νὰ
ἀπαντήσω, ἐφ' ὅσον σὰς ἀνέφερα και
προσηγουμένως τις ὥρες τῆς ἐργασίας
μου. Πάντως τὴν ὥρα γιὰ τὴν ὁποία μοῦ
ἀναφέρετε βρισκόμουν στὸ γραφείο μου.

— Ποιὸ καλὰ, κ. Μάξγουελ. Μπορεῖτε
νὰ μοῦ πῆτε πότε ἐπιστρέφουν οἱ ὑπηρε-
ται σας μετὰ ἀπὸ τὴν ἐξοδὸ τους;

— Ο Σάμ γυρίζει συνήθως μετὰ τὰ με-
σάνυχτα. Αὐτὸ ὅμως δὲν με ἐνοχλεῖ κα-
θόλου, ἐπειδὴ τὰ διαμερίσματα τοῦ προ-
σωπικοῦ βρίσκονται πρὸ κάτω πάτωμα
τοῦ μεγάρου μου, τὸ ὁποῖο ἔχει ἰδιαίτε-
ρην εἰσοδο.

— Καὶ ἡ μαγείρισσά σας;

— Ἡ Μάρτζορ στις ἐννέα τὸ βράδυ εἶ-
νε πάντα ἐδῶ. Στις δύο περασμένες ὁ-
μως φορές, ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἄδεια ἡ
γυναικα μου, γύρισε τὴν ἄλλη μέρα τὸ
πρωί, ἐπειδὴ ἀρρώστησε ἡ μητέρα τῆς.

Ο ἀστυνομικὸς κύτταξε τὸ ρολόι τοῦ
χειριοῦ του.

— Ὅστε κ' ἀπόψε δὲν πρόκειται νὰ
γυρίσῃ. Ἡ ὥρα εἶνε ἐννέα και μισή.
Σηκώθηκε και τηλεφώνησε στὴν ὑπηρε-
σία τοῦ νεκροτομείου γιὰ νὰ παραλάβῃ
τὸ πτώμα. Ὑστερα εὐχαρίστησε τὸν κ.
Μάξγουελ γιὰ τις πληροφορίες ποὺ εἶχε
τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ δώσῃ, ἀν και βρι-
σκοταν σὲ ἀξιολύπητη κατάστασι, κ' ἔ-
φυγε μαζί με τὸν γιατρό.

— Πὼς βλέπετε τὰ πράγματα, φίλε
μου; ρώτησε ὁ ἱνσπέκτορ τὸν λατροδικα-
στή, καθὼς περπατοῦσαν στὸ μουσκεμέ-
νο ἀπὸ τὴν βροχὴ πεζοδρόμιο τῆς μεγά-
λης Λεωφόρου. Ποιὸ σκοτεινὰ δὲν σοῦ
φαίνεται;

— Δὲν βρίσκω κανεὶς μιὰν ἀκρὴ ἀπὸ τὴν
ὁποία θὰ ξεκινήσῃ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς πρόκει-
ται γιὰ ἔγκλημα, με πρόθεσι τὴν ληστεία.
Ὁ δολοφόνος ἤξερε καλὰ, φαίνεται, πὼς
ὁ Μάξγουελ δίνει ὠρισμένην ἡμέρα ἄ-
δεια στοὺς ὑπηρετές του και πὼς ἡ γυ-
ναῖκα του εἶχε ἀκριβὰ κοσμήματα. Βρῆ-
κε λοιπὸν τὴν κατάλληλη ευκαιρία. Πε-
ρίμενε νὰ δῇ ὅτι φεύγει ὁ ἄντρας τῆς
κ' ὕστερα μπαίνει μαζί με μιὰ ὁποιαδῆ-

ποτε πρόφασι μέσα στὸ μέγαρο, εἶχε ὅλα
τὰ πλεονεκτήματα γιὰ νὰ δράσῃ με τὴν
ἡσυχία του.

— Ὅλα αὐτὰ βέβαια ἔχουν μιὰ λογικὴ
σειρά. Ὁμολογῶ ὅμως πὼς ἀν και ἡ ὑ-
πόθεσις αὐτὴ ἀρχίζει νὰ γίνεται τρομε-
ρὰ ἐνδιαφέρουσα και ἐφιαλτικὴ μαζί,
βρίσκομαι στὴ δύσκολη θέσι ποὺ νὰ μὴ
μπορῶ νὰ ξέρω ἀπὸ ποῦ ἀκριβῶς ση-
μεῖο θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσω τις ἐρευνές
μου. Πάμε νὰ πούμε ἕνα οὐίσκιν τώρα.
Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς οἱ μεγαλύτε-
ρες ἐμπνεύσεις μοῦ ἔρχονται ὅταν τὸ μυα-
λό μου εἶνε ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὸ ποτὶ.

— Ἐχεῖς δικήν. Πέρου. Αὐτὸ συμβαί-
νει πολλές φορές και σὲ μένα.

Καὶ καθὼς εἶχαν φτάσει στὴ γωνιά
τῆς Λεωφόρου, πέρασαν στὸ ἀπέναντι
πεζοδρόμιο, ὅπου βρισκόταν ἕνα μπάρ με
σκοτεινὸ οὐίσκιν.

Η ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί ὁ ἱνσπέκτορ
Λάρισον δημάτιζε στὸ γραφείο του νευ-
ρικά, σφίγγοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια
του τὸ στυλμένο του ποῦρο. Τότε χτύ-
πησε ἡ πόρτα κ' ἕνας κλητῆρας τοῦ ἀ-
νήγγειλε πὼς εἶχαν ἐρθεῖ γιὰ νὰ ἀνα-
κριθοῦν, σύμφωνα με τὴν διαταγὴ του,
οἱ ὑπηρετές τοῦ κ. Μάξγουελ.

— Νὰ περάσῃ πρῶτος ὁ νέγρος, εἶπε ὁ
ἐπιθεωρητής και κάθησε στὸ γραφείο του.
Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμές φάνηκε ἡ
μορφὴ τοῦ νέγρου.

— Ἀπὸ τὴν συγκίνηση ἡ μαῦρη ἐπιθε-
ρίδα του εἶχε γίνει σταχτιά, τὰ χοντρά
χείλη του τρέμανε και στὰ χέρια του σφι-
γογύριζε τὸ καφετὶ καπέλλο του.

— Καθῆστε, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς.
Πὼς λέγεσθε;

— Σάμ Βάρθγουαίη.

— Πρὸ πόσου καιροῦ ὑπηρετεῖτε στοῦ
κ. Μάξγουελ;

— Τέσσερα χρόνια, κύριε.

— Τί ὥρα φύγατε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ
κυρίου σας χθές;

— Στις ἐννέα τὸ πρωί.

— Καὶ τώρα, διηγηθῆτε μου πὼς και
ποῦ περάσατε τὴν ἡμέρα και τις ὥρες
τῆς ἀδείας σας.

— Ο Σάμ ξερόβηξε δύο φορές κ' ἀρχί-
νησε:

— Ἀπὸ τὸ πρωί μέχρι τὸ ἀπόγευμα
στις 3 ἡμουν στὸ σπίτι μου. Ἡ γυναικα
μου προχτὲς τὴ νύχτα γέννησε ἕνα ἀγο-
ράκι, ποῦ...

— Νὰ σοῦ ξῆσῃ, τοῦ εἶπε ὁ ἐπιθεωρη-
τής. Ἐνα ἀγοράκι ποῦ... σοῦ μοιάζει δὲν
εἶνε ἐτσι;

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Πὼς τὸ καταλά-
βατε;

— Στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ ὁ Πέρου Λάρισον
δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα χαμό-
γελο. «Αὐτὸ εἶλεπε νὰ ἔχουν κ' οἱ μαῦ-
ροι ἀναμεταξὺ τους... διαφορὰ!» σκέ-
φτηκε.

— Τις ὑπόλοιπες ὥρες σας πὼς τις πε-
ράσατε;

— Βρῆκα τοὺς φίλους μου και τοὺς κέ-
ρασα στὸ μπάρ τοῦ Τόμπυ, γιὰ τὸ εὐχά-
ριστο γεγονός.

— Ὡς ποιὰν ὥρα κοινοπολίνετε;

— Ὡς τὰ μεσάνυχτα, κύριε.

— Μπορεῖς νὰ τὰ ἀποδείξεις ὅσα εἶπες;

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ στείλετε νὰ ρω-
τήσετε στοῦ Τόμπυ, κύριε.

— Ποιὸ καλὰ, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.
— Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ο ἱνσπέκτορ εἶχε ἀρκετὰ μεγάλη διο-
ρατικότητά ὥστε νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ
ἀν ὁ Σάμ εἶλεγε ἀλήθεια ἢ ψέματα.

Ο κλητῆρας ξαναπαρουσιάστηκε και
σὲ λίγο ἐπαιρνε θέσι ἀπέναντι στοῦ ἀ-
στυνομικὸ ἢ Μάρτζορ Λιούσκερ. Ἦταν

μιὰ γυναικα ἐκκοιπέντε περίπου χρόνων
με μεγάλα ὄμορφα μάτια.

— Ἀπὸ ὅσες ὅμως ἀπαντήσεις ἔδινε σὲ
ὅ,τι τὴν ρωτοῦσε ὁ ἐπιθεωρητής, ὁ Λά-
ρισον κατάλαβε πὼς τὰ πράγματα δὲν ἦ-
ταν ἐτσι ὅπως τὸ εἶλεγε.

— Ἐχετε ἰδέα τοῦ τί θὰ πῇ ψευδὴς κα-
τάθεσις; τὴν ρώτησε κάνοντας σοβαρὸ
τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. Νὰ σὰς τὸ πῶ:
Ἐνας χρόνος φυλακὴ και χίλια δολλά-
ρια πρόστιμο.

— Στὰ τελευταία λόγια τοῦ ἀστυνομικὸ
ἢ Μάρτζορ ἐγινε κάτωχρη. Ἐκανε μιὰν
ἀόριστη κίνησι με τὸ χέρι τῆς κ' ὕστε-
ρα:

— Ὅθ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, πρόσφερε.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ποὺ καταλάβατε τί
σὰς συμφέρει νὰ κάνετε.

— Ἐφάνηκε πὼς τὴν κατέλαβε ἕνας τρό-
μος, γιατί;

— Φοβάμαι νὰ σὰς πῶ, μουρμούρισε.

— Στὸν ἀστυνομικὸ γεννήθηκε ἕνα δυνα-
τὸ ἐνδιαφέρον.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβάστε τί-
ποτα. Νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Ἐκτός, βέ-
βαια, ἀν προτιμᾶτε τὴν φυλακὴ.

— Ὁχι!... φώναξε ἡ νέα γυναικα, ὁ-
χι! Ἀκούστε. Κάποτε ἡμουν ἀραβωνια-
σμένη με τὸν Τέρρυ Μόρισσον. Τὸν ἀ-
γαποῦσα πολὺ. Ἦμουν ἕνα κορίτσι ποὺ
δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ τοὺς γονεῖς του

κ' εἶχα μέσα μου κρυμμένη μιὰν μεγάλη
δίψα γιὰ ἀγάπη και στοργή. Εἶχαμε γνω-
ριστὴ στὸ Λούνα-Πάρκ και τὴν ἐποχὴν
ἐκείνη ἐργαζόμουν στὸ σπίτι τῆς κ. Οὐίλ-
λιαμ.

— Ὅταν ὅμως ἐκείνους μοῦ πρότεινε
νὰ με κάνῃ γυναικα του εὐρίσκει πὼς δὲν
ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐργάζομαι πιά.

— Ζούσαμε μαζί στὴν ἀνατολικὴ συνοι-
κία. Εἶχε περάσει ὅμως ἕνας χρόνος και
ὁ Τέρρυ δὲν ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασιν νὰ νο-
μιμοποιήσωμε τις σχέσεις μας.

— Δὲν ἔφτανε μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ κάθε βρά-
δυ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, γύριζε στὸ σπίτι
με τρεῖς φίλους του, καὶ ὑποπτα πρόσω-
πα και χαρτοπαίξαν μέχρι τὸ πρωί. Ἐνας
ἀπ' αὐτοὺς ὁ Τζιμ Χάρισον μιὰ μέρα, μα-
ζὶ με μιὰν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, μοῦ εἶ-
πε πὼς δὲν ἡμουν πλασμένη γιὰ τὴ ζωὴ
αὐτὴ γιατί ὁ Τέρρυ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας
λαθρέμπορας.

— Ἐγινε μιὰ σκηνὴ μεταξὺ
μας και ὁ Τέρρυ τότε με τραυμάτισε με
ἕνα μαχαίρι...

— Σήκωσε τὸ φόρεμά τῆς, ἔδειξε ἕνα ση-
μάδι ποὺ ἦταν, ἐπάνω στὸ μηρὸ τῆς και
συνέχισε:

— Ἐφυγα τότε ἀπὸ κοντά του, ὅταν βρῆ
κα τὴν ευκαιρία ποὺ αὐτὸς ἦταν στὴ φυ-
λακὴ και μπῆκα στὴν ὑπηρεσία τοῦ κ.
Μάξγουελ.

— Ὁ Τέρρυ τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸ και
με ἐξεδίαζε πὼς θὰ με σκοτώσῃ, ἀν δὲν
πῆγαῖνα νὰ περῶ μαζί του τις ἡμέρες
τῆς ἀδείας μου.

— Ἐχθὲς φυσικὰ πῆγατε και τὸν βρῆ-
κατε.

— Μάλιστα.

— Τὸ ἀπόγευμα εἰσατε μαζί;

— Κατὰ τις 5 ὁ Τέρρυ, μοῦ εἶπε πὼς
εἶχε ραντεβὺ με κάποιον φίλον του και
πὼς δὲν ἔ' ἀργούσε νὰ γυρίσῃ.

— Τί ὥρα περίπου τὸν ξαναείδατε;

— Ὅθ ἦταν περασμένες ἐξήμισι.

— Καὶ καθῆσατε μαζί στὸ σπίτι;

— Ὁχι. Ὁ Τέρρυ μοῦ εἶπε νὰ ντυθῶ,
γιατὶ θὰ θγαίναμε ἔξω.

— Ποῦ περάσατε τις ὑπόλοιπες ὥρες
σας;

— Γλεντήσαμε μαζί με δύο φίλους του
ποὺ εἶχαν μαζί τους και τις φιλενάδες
τους, στὸ «Μπλὰκ πῑγκ».

— Ποιὰ εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν φίλων
του;

— Τὸν ἕνα τὸν φωνάζουν Σπάρκν τὸ

ἐπίθετό του δὲν τὸ ξέρω. Τὸν ἄλλον Τζὺ
Ράιτ.

— Αἱ χά!

— Σὰς ἐξορκίζω, κύριε ἀστυνομέ. Μὴν
ἀναφέρετε ὅτι σὰς εἶπα, γιατί ὁ Τέρρυ
θὰ με σκοτώσῃ.

— Μείνετε ἡσυχῃ, Μίς. Δὲν πρόκειται
νὰ σὰς ἐνοχλήσω ἄλλη φορὰ. Εἶστε ἐλεύ-
θερη.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΤΕΡΡΥ ΜΟΡΙΣ-
ΣΟΝ

— Ὅταν ὁ ἐπιθεωρητής ἔμεινε μόνος, ἔ-
κάλεσε τὸν βοηθὸ του και τοῦ ἔδωσε μιὰ
διαταγή.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Τέρ-
ρυ Μόρισσον και οἱ δύο φίλοι του βρι-
σκοταν μέσα στὸ γραφείο τοῦ ἀστυνομι-
κοῦ και τοὺς ἀνέκρινε ἑναν-ἑνα.

— Ὁ Τέρρυ ἦταν ἕνας σωματωδὴς νέος
ἄντρας με ἀδρὰ χαρακτηριστικά.

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί με κα-
λέσατε, εἶπε μόλις κάθησε στὴν καρέκλα.

— Δὲν βρίσκεσαι ὅτι τὰ πολλὰ λόγια εἶ-
νε φτώχεια και ὅτι θὰ ἦταν καλύτερα νὰ
μοῦ πῆς ποιὸ ἦταν τὸ χτεσινὸ ραντεβὺ
σου;

— Ὁ κακοποιὸς ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ποιὸ ραντεβὺ; ρώτησε.

— Ὅθ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν κάνῃς
τὸν θλάκα. Ποιὸν πηγες και βρήκες χτὲς
τ' ἀπόγευμα στις πέντε, εἶπε ὁ ἱνσπέ-
κτορ παίρνοντας ἑναν ἄγριο τόνο.

— Αἱ! ἐτσι πᾶστε μου λοιπὸν. Μιλᾶτε
γιὰ τὸ ραντεβὺ μου τῶν πέντε. Νὰ σὰς
πῶ. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου και πῆγα
στὸ ἀεροδρόμιο. Μοῦ εἶχαν τηλεγραφῆ-
σει δύο φίλοι μου ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη
πὼς θὰ μοῦ ἔκαναν μιὰν ἐπίσκεψιν με τὸ
ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς ποὺ ἔφτανε στις
5 καὶ τέταρτο.

— Ἐτυχε ὅμως νὰ ἔχῃ καθυστέρησι κ' ἔ-
τσι ἀναγκάστηκα νὰ χασομερήσω μιὰν
ὀλόκληρη ὥρα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν πέρα-
σα κ' ἄσχημα τὴν ὥρα τῆς ἀναμονῆς μου
γιατὶ βρῆκα ἕναν Γάλλο εὐγενῆ και μι-
λήσαμε ἀρκετὰ γιὰ τις ὁμορφιὲς τῆς πα-
τρίδος του, καθισμένοι στις κόκκινες βε-
λουδένες πολυθρόνες.

— Αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα βέβαια μπορεῖ νὰ
τὰ πάρете γιὰ παραμύθια. Δὲν ἔχετε ὁ-
μως παρὰ νὰ ρωτήσετε τοὺς ὑπαλλήλους
ποῦ με εἶδαν ἐκεῖ.

— Σηκώθηκε, ἔκανε μιὰν ὑπόκλισι και ἔ-
πρόσθεσε:

— Καὶ τώρα μπορῶ νὰ πηγαίνω, δὲν εἶ-
νε ἐτσι; Ἀν πάλι δῆτε πὼς δὲν εἶπα τὴν
ἀλήθεια, εἶμαι στὴν διάθεσί σας. Ὁρε-
βουὰρ ἱνσπέκτορ Λάρισον.

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ «ΧΑ-
ΛΥΒΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΕΥΜΑΤΩΝ»

— Ὁ ἀστυνομικὸς κόντευε νὰ τρελλαθῇ.
Μέσα στὸ μυαλό του κυριαρχούσε ἕνα με-
γάλο ἐρωτηματικό.

Οἱ πληροφορίες ποὺ ἐξήττησε ἀπὸ τὴν
ὑπηρεσία τοῦ ἀεροδρομίου ἐρχόταν νὰ ἐ-
πιβεβαιώσουν τὰ ὅσα εἶχε καταθέσει ὁ
Τέρρυ Μόρισσον και οἱ φίλοι του. Ἦ-
ταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ποὺ βρι-
σκοταν με μιὰ τέτοια δύσκολη θέσι.

— Ἡ ἀστυνομικὴ του διοικητικὴ φαν-
νόταν πὼς τὸν εἶνε ἐκκατεστημένη. Κά-
πνιζε τὸ ἕνα ποῦρο πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο
και μέσα στοὺς ναλάχιους καπνὸς ποὺ
ἀνέβαιναν πρὸς τὸ ταβάνι τοῦ δωματίου
προσπαθεῖσε νὰ βρῇ μιὰ λύσι.

Εἶχαν περάσει τρεῖς ὥρες ἀπὸ τὴν στι-
γμὴ ποὺ εἶχε ἀνακρίνει και τὸν τελευ-
ταῖο ἀνθρωπο ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ μπορού-
σε νὰ «ψαρεύῃ» κατὶ ποὺ θὰ τὸν διευ-
κόλυνε.

— Ἐκεῖ ποὺ καθόταν πετάχτηκε ὁρθος
σάν νὰ τὸν εἶχε τινάξῃ ηλεκτρικὸ ρεύ-
μα. Χτύπησε με δυνάμιν τὸ χέρι του ἐπ' αὐ-
τὸν στὸ γραφείο και ἕνα χαμόγελο ἐπλί-

δας ζωογραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Τὰ
μάτια του πήραν μιὰ λάμψιν ἱκανοποιή-
σεως και ξεκρεμώντας τὸ καπέλλο του
βγήκε στὸ δρόμο σάν ἀστρατῆ.

— Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ μέγαρο
τῆς 'Εταιρίας «Χάλλυβος και Μεταλλευ-
μάτων» ἡ ὥρα ἦταν ἐννέα και εἴκοσι. Ἦ
πῶρτα ἦταν κλειστὴ και ὅταν ἐπλησίασε,
μπορούσε νὰ δῇ μέσα ἀπὸ τὰ κρυστάλλα
πὼς ἂ διαδρόμοι ἦταν φωτισμένοι.

Χτύπησε τὸ κουδούνι κ' ὕστερα ἀπὸ
λίγο στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ἡ
μορφὴ τοῦ ἐπιστάτη Τόμσον. Ὁ ἱνσπέ-
κτορ ἔδειξε τὴν ἀστυνομικὴ του ταυτότη-
τα και καθὼς μπῆκε στὴν εἰσοδο ρώτησε
τὸν φύλακα.

— Μπορεῖτε νὰ με ὡδηγήσετε στὸ γρα-
φείο τοῦ κ. Μάξγουελ;

— Ὁ ἀγαθὸς ἀνθρωπάκος ἀπόρησε.

— Εὐχαριστῶς, κύριε.

— Τότε σὲ ποιὸν ἔδινε τις παραγγε-
λίες του;

— Μὴν ξεχνᾶτε πὼς ὑπάρχουν και τη-
λέφωνα, κύριε.

— Ὁ ἀστυνομικὸς ἔκανε πὼς δὲν ἐκατά-
λαβε τὰ τελευταία λόγια τοῦ φύλακα.
Κύτταξε τὸ ἐπιτραπέζιο ἡμερολόγιο ποὺ
ἔδειχνε τὴν προχθεσινὴ ἡμερομηνία. Τὰ
μάτια του πέσανε στὸ βαρὺ στυλόχαρτο.
Οἱ κόλλες τοῦ ἀπορροφητικοῦ χαρτιοῦ
ἐμοιαζαν σάν νὰ τις εἶχαν φαγωμένες,
στις ἀκρες, ποντίκια.

— Ἐσκυψε τότε και σήκωσε ἀπὸ τὸ πά-
τωμα μιὰν ἀσταλῆνιαι μικρὴ δελόνα. Τὴν
ἐπαίξε δύο φορές στὸ χέρι του κ' ὕστε-
ρα ἔφυγε εὐχαριστώντας τὸν Τόμσον γιὰ
ὅσες πληροφορίες τοῦ εἶχε δώσει.

— Ἡ ρώτη του δουλειὰ μόλις βγήκε ἡ-
ταν νὰ τηλεφωνήσῃ στοῦ κ. Μάξγουελ.

— Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σύματος ἡ
φωνὴ τοῦ Σάμ τὸν πληροφοροῦσε πὼς ὁ
κύριός του δὲν θὰ γύριζε πρὶν ἀπὸ τὰ
μεσάνυχτα. Ο ἱνσπέκτορ κύτταξε στοῦν
καθρέφτη τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου και
εἶδε πὼς στὸ στόμα του διαγραφόταν ἕ-
να χαμόγελο ποὺ κ' ὁ ἴδιος δὲν εἶχε κα-
ταλάβῃ πὼς εἶχε χαμογελάσει.

— Διευθύνθηκε τὸ μπάρ με τὸ σκοτεινί-
κο οὐίσκιν και ἤπιε τρία ἀπανατό.

— Πέταξε πέντε δολάρια στοῦν μπάρμαν,
ποὺ τὸν κύτταξε σάν γαζὸς γιὰ ἕνα τέ-
τοιο πορμπουάρ και βγήκε ἔχοντας τὰ
χέρια στις τσέπες και σφυρίζοντας ἕναν
ἀγαπημένο τὸν σκοπὸ ἀπὸ μιὰν ὁπερέττα
τοῦ Στράους.

— Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, κατὰ τις δέ-
κα και μισὴ τηλεφώνησε στὴν 'Εταιρία
«Χάλλυβος και Μεταλλευμάτων». Ἡ τηλε-

—Καθήστε κ. Μάξγουελ... Ένα πού-

ρο; Ο αστυνομικός χτύπησε το κουδούνι και είπε στον κλητήρα που παρουσιά-

στηκε.

—Φέρτε μου τον κρατούμενο. Πέρασαν λίγα λεπτά κι' ύστερα μπήκε στο γραφείο ένας κακοντυμένος άνθρω-

πος τριάντα περίπου χρόνων.

Ο κ. Μάξγουελ πετάχτηκε από τη θέση του.

—Τόν άνθρωπον αυτόν, είπε, τόν έ-

βλεπα να πηγαίνει ταχυτικά έξω από το σπίτι μου.

—Πολύ καλά, είπε ο Ινσπектор. Μά-

δεν βρίσκετε πως θα ήταν καιρός πιά να αφήσωμε την κωμωδία.

Ο Διευθυντής έγινε πιο ώχρος και από το κερί.

—Δεν σας καταλαβαίνω, τραύλισε.

—Τί κρίμα, ένας Διευθυντής σαν και

σας να μην καταλαβαίνει ώρισμα μι-

κροπράγματα, είπε ειρωνικά ο έπιθεωρη-

τής. Γιατί σκοτώσατε τη γυναίκα σας;

—Τρελλαθήκατε; φώναξε ξεκαλλος ο

Διευθυντής.

—Θα σας αποδείξω το ενάντιο. Κι' α-

κούστε με:

«Βρίσκατε πως η γυναίκα σας ήταν φι-

λάρεση και κάθε τόσο της κάνατε σκη-

νές ζηλοτυπίες. Όταν μάλιστα, ο ξάδελ-

φός σας σας ειδοποίησε με ένα γράμμα

του πως η γυναίκα σας σας άπατούσε με

τον μέτοχο της 'Εταιρείας κ. Λόριγκαν,

άπωσασίστε να την σκοτώσατε, το έλλος

από ζηλεια κι' εκδίκηση. Βρήκατε λοιπόν

πως ο καλύτερος τρόπος για να δολοφο-

νία πού σεις δεν έπρεπε να κινήσετε καμ

μιά υπόνοια, ήταν η πρόθεσις μιας λη-

στείας. Πήγατε στο γραφείο σας την συ-

νηθισμένην ώρα κι' ύστερα, πούν φύγε-

τε, στίς πέντε, από την πίσω πόρτα για

να μη σας δει κανείς, βάλατε σε λειτουρ-

γία ένα γραμμόφωνο που στην πλάκα του

είχατε εγγραφεί τον ήχο της φωνής της

γυναίκας, και τότε, αφού είχατε πείσει

τον Λόριγκαν, τον έπεισα να έλθει στο

γραφείο σας και να μιλήσει μαζί σας

για την υπόνοια που είχατε στήσει

κατά της γυναίκας σας. Και τότε, αφού

είχατε πείσει τον Λόριγκαν, τον έπεισα

να έλθει στο γραφείο σας και να μιλήσει

μαζί σας. Και τότε, αφού είχατε πείσει

τον Λόριγκαν, τον έπεισα να έλθει στο

γραφείο σας και να μιλήσει μαζί σας

για την υπόνοια που είχατε στήσει

κατά της γυναίκας σας. Και τότε, αφού

είχατε πείσει τον Λόριγκαν, τον έπεισα

να έλθει στο γραφείο σας και να μιλήσει

μαζί σας. Και τότε, αφού είχατε πείσει

τον Λόριγκαν, τον έπεισα να έλθει στο

γραφείο σας και να μιλήσει μαζί σας

για την υπόνοια που είχατε στήσει

κατά της γυναίκας σας. Και τότε, αφού

είχατε πείσει τον Λόριγκαν, τον έπεισα

να έλθει στο γραφείο σας και να μιλήσει

μαζί σας. Και τότε, αφού είχατε πείσει

τον Λόριγκαν, τον έπεισα να έλθει στο

γραφείο σας και να μιλήσει μαζί σας

για την υπόνοια που είχατε στήσει

κατά της γυναίκας σας. Και τότε, αφού

είχατε πείσει τον Λόριγκαν, τον έπεισα

να έλθει στο γραφείο σας και να μιλήσει

μαζί σας. Και τότε, αφού είχατε πείσει

τον Λόριγκαν, τον έπεισα να έλθει στο

γραφείο σας και να μιλήσει μαζί σας

για την υπόνοια που είχατε στήσει

Κωμωδίες της ζωής

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

(Ο Μίστος συναντά τον φίλο του

Αράθυμο την ώρα που βγαίνει έξω

από το Κακουργιοδικείο).

ΜΙΣΤΟΣ: Τί γύρευες πάλι εκεί μέ-

σα;... Μπας και σε πείραξε πάλι κα-

νένας στο φιλότιμο και... τούδωσες

να καταλάβει;

ΑΡΑΘΥΜΟΣ: Μην τὰ ρωτάς... Εύ-

τυχώς τη γλύτωσα πολύ φτηνά...

(χαμογελώντας). Αθώωθηκα, φίλε

μου, αθώωθηκα!

ΜΙΣΤΟΣ (με θαυμασμό): Διά-

βολει!... τὰ συγχαρητήριά μου!...

Αλλά, δέ μου λες, μπορούμε να μά-

θωμε για ποιο λόγο βρέθηκες πάλι

σε δολοφονίες μ' αυτούς εδώ τους

κυρίους;

ΑΡΑΘΥΜΟΣ: Μην τὰ ρωτάς, κά-

ποια ξωφαλτη μαχαίριά σ' έναν

μάπα...

ΜΙΣΤΟΣ: Χτύπησες, λοιπόν, κά-

ποιον και σε αθώωσαν έτσι εύκολα;

ΑΡΑΘΥΜΟΣ: Καθώς βλέπεις!...

Αλλά να σου πω όμως, την αλήθεια,

είχα κι' έναν δικηγόρο!... Αηδόνι,

μοναχό!... Σου τον συνιστώ σαν

βρεθής στην ανάγκη...

ΜΙΣΤΟΣ: Όστε μίλησε καλά, έ;

ΑΡΑΘΥΜΟΣ: Αφού κι' εγώ ο

διδος έκλαιγα... Τί ταλέντο, φίλε

μου... τί γλώσσα!

πόν, και η 'Αφροδίτη δεν μπορούσε να

είνε παρά το πόρισμα κάποιας ανα-

λογίας. Έπειτα από πολλούς αιώνες

την αντίληψη αυτήν περί της ομορφιάς

την υιοθέτησε ο Λεονάρδος ντα Βίν-

τσι, η πιο τρανή μεγαλοφυΐα της 'Α-

ναγεννήσεως, ο οποίος ανεγνώρισε

και καθιέρωσε τους νόμους της 'Θείας

αναλογίας.

Θα ήταν πολύ κουραστικό να εξη-

γήσωμε λεπτομερώς τί ακριβώς είναι

αυτή η 'Θεία αναλογία. Αρκεί μό-

νο να ξέρωμε ότι ένας από τους νό-

μους της λέει ότι το μήκος του αν-

θρωπίνου σώματος πρέπει να είναι έ-

ξτά φορές το μήκος της κεφαλής του.

Αυτή είναι η τελειότερη αναλογία.

Και η παραμικρή διαφορά είναι πάντα

εις βάρος της ακριβείας των διαστά-

σεων και συνεπώς της ομορφιάς.

Επίσης, κατά την 'Θείαν αναλογί-

αν, το μέσον του ανθρωπίνου σώμα-

τος πρέπει να είναι ο ομφαλός.

Οι αυτά αποτελούν, βέβαια, μια

λαμπρή θεωρία, την οποία ολοι οι

καλλιτέχναι είχαν την υποχρέωση να

σεβάσθουν. Στην πραγματικότητα δ-

μως, πόσοι από τους μεγάλους καλλι-

τέχνες, αν και ανεγνώρισαν την ακρί-

βεια στις διαστάσεις, αν και χωρίς

έκφραση

Τέτοια Ιεροσουλία εναντίον της Τέ-

χνης δεν θα την κάναμε ποτέ! Πώς

να κατηγορήσωμε την 'Αφροδίτη του

Μποτιτσέλλι, αυτόν τον ονειρώδη πί-

νακα που έχει φιλοτεχνηθεί από τον

καλλιτέχνη εκείνον, ο οποίος εγνώρι-

σε όλα τα μυστικά της γυναικείας ο-

μορφιάς, αλλά δεν έφηρμοσε τους κα-

νόνες της 'Θείας αναλογίας; Αν την

έβλεπαμε ζωντανή μπροστά μας, αυ-

τήν την 'Αφροδίτη, θα λέγαμε ασφα-

λώς πως ένεσάρκωθη το τελειότερο αλ-

θητικό Ιδεώδες

Και το συμπέρασμα: Αν βασιστοθα-

με στους θεωρητικούς νόμους των αν-

θρωπίνης ομορφιάς και λάβωμε υπ' ό-

ψιν τις 'Αφροδίτες που μάς άφησαν οι

μεγαλύτεροι καλλιτέχναι ως άπεικόν-

νισιν της θεάς, πρέπει να παραδεχτού-

με πως η 'Αφροδίτη δεν ήταν ομορφη,

ή τουλάχιστον δεν άντεπροσώπευε τον

τελειότερο τύπο της ομορφιάς

Από τα μνησεία όμως και τις πα-

νακοθήκες, από τ' αγάλματα του Φει-

δία και του Κανόβα, από τους πίνα-

κες του Μποτιτσέλλι και του Τισιανού,

τά γυμνά μέλη της θεάς μιλούνη κατ'

εὐθειαν στην καρδιά μας. Και τί ση-

μαίνει αυτό; Ότι εκτός από τους αν-

στηρούς νόμους τους οποίους ανεφέ-

ραμε υπάρχει και κάποια «πνοή» που

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ 20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 34 του παρόντος

1. Σκηνοποιός.
2. Επιστημονικό όργανο προς εξέταση των φαινομένων της κεραυνόπτωσης.
3. Η Λατινική ονομασία της Ουαλλίας.
4. Από το όνομα του Θεού των αρχαίων Ταϊτάλου, ο οποίος ήταν δεμένος και χωμένος μέσα, το νερό ως το λαιμό. Ένα έπαινο από το κεφάλι του κρέμονταν διάφορα θαυμαστά φρούτα. Μόλις όμως επεχειρόσαστο να τὰ πειραχίσει, τότε το νερό όσο και τὰ φρούτα, άπο- τραβιάνταν άμέσως.
5. Ο Λουδοβίκος 14ος.
6. Η Νάπολις.
7. Οι Πέρσαι.
8. Άσα Γιδέλσον.
9. Επτά. Η άλαζονεία, η φιλαργυρία, ο φθόνος, ο θυμός, η φιληδονία, η άκη- ρία και η λαίμαργια.
10. Σε περισσότερη από 2.500 χιλιόμε- τρα.
11. Ο Θεός της Σκανδιναβικής μυθολο-
12. γίας.
13. Στην Βαλτιμόρη της Αμερικής. Τά έπίσημα έγγρανά της έγιναν στις 21 Δεκεμβρίου 1829, λειτουργεί δέ και σήμερα ακόμη.
14. Ο δόκτωρ Σουίλερ Χούιλερ, το 1882.
15. Η διάρρη του Παναμά.
16. Το άσπράδι των αυγών και το άπαχο κρέας.
17. Από τον Ισαάκ Πίτμαν, το 1837.
18. Ο Άγιος Ιωάννης, ο Ευαγγελιστής.
19. Όταν ένας άντρας και μια γυναίκα δηλώσουν ένωθούν παρτρύων ότι εκεί- νος θέλει να τήν κάνει γυναίκα του κι' εκείνη ότι θά τόν κάνει άντρα της, ο γάμος θεωρείται νόμιμος και σαν να έγινε με όλους τους τύπους.
20. Ο Άρχιδούξ Φερδινάνδος Ιωσήφ της Αυστρίας, ο οποίος όπδ το όνομα Μα- ξιμιλιανός, εκυδέρνησε το Μεξικό.

ΥΠΟ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

Μιά εξωτική περιπέτεια στο Θιβέτ

Η περιπέτεια μου, σ' ένα μοναστήρι των Λάμα του Θιβέτ άρχισε με την κλοπή που αποπειράθηκα να κάμω μιά φεγγαρόλουστη νύχτα και πού ως στόχον είχα ένα αγαλματάκι του Βούδδα που μ' άλλα πολλά και παρόμοια εστόλιζαν τη μεγάλη αύλη του μοναστηριού, γράφει ο Γερμανός περιηγητής Λίστερ. Μετά μερικά χτυπήματα, το αγαλματάκι ξεκόλλησε από τη βάση του. Ήταν δικό μου. Τό έκρυψα κάτω από το σακκάκι μου κι έτρεξα να κρυφτώ χωρίς να έχω ακούσει τον παραμικρό θόρυβο. Σαν έφτασα στην πόρτα του μοναστηριού κι έκανα να ξανατρέξω, δεν μπόρεσα να κάνω ούτε ένα βήμα. Τέσσερις έως πέντε μοναχοί, που ξεπετάχτηκαν μυστηριωδώς από πίσω μου, με συνέλαβαν...»

Απ' εκεί άφου τον πέρασαν από διάφορες πολυτελείς αθούσες και διαδρόμους στολισμένους με αγαλματάκια του Βούδδα, επί τέλους τον έφεραν μπροστά στον Μπάρα-Λάμα, τον άρχηγό του Λαμαϊσμού. Η Ιερουσαλίμ που διέπραξε ο Λίστερ ήταν πολύ βαρεία, γιατί στους λαμαϊκούς ναούς κάθε αγαλματάκι του Βούδδα αντιπροσωπεύει μιά ζωή ή μιά φάση μετανάστευσης. Όποιος λοιπόν κλέψει ή απ' αυτά τα αγαλματάκια, εκτός που διαπράττει ένα έγκλημα, καταστρέφει και την τάξη των νόμων. «...Κι' ο Βούδδας τιμωρεί άμελίκτα τους παραβάτες των νόμων του», συνεπλήρωσε ο Μπάρα-Λάμα την κατηγορία του.

Ύστερ' απ' αυτά ο Λίστερ οδηγήθηκε στον ύπγειο ναό και περίμενε μιά βαρεία τιμωρία.

Ο ύπγειος ναός ήταν ακόμη πιο σκιερός από τον άλλον που δικάστη-

κε. Εκεί βρισκόταν ένα αγαλμα του Βούδδα, τεραστίων διαστάσεων, χρωματισμένο και περιτριγυρισμένο από λεοπαρδάλεις, λέοντες και τίγρεις, από πέτρα κι' αυτά. Ο Μπάρα-Λάμα άφου κατέθηκε από έναν άλλον μυστηριώδη δρόμο στο ύπγειο, παρουοιάστηκε σιωπηλός μπροστά στο κολοσσιαίο αγαλμα.

Τα δυο αυτιά της σκούφιας του είχαν γυρίσει προς τα κάτω, σημείον πένθους.

Ο Λίστερ άρχισε να κυττάζει γύρω του με αγωνία...

Το βάθρο του αγάλματος στηριζόταν επάνω σε τέσσερις ξύλινες και χονδρές σφήνες, που το κρατούσαν σηκωμένο από το έδαφος σχεδόν τριάντα εκατοστά. Από το διάκενο αυτό επρόβαλε ένα σχοινί.

Ο Λίστερ άδωγήθηκε κοντά σ' αυτό το σχοινί και μ' ένα σήμα του Μπάρα-Λάμα ένας μοναχός του έδεσε το κεφάλι κοντά στους άστραγάλους του.

Ύστερα άποτραβήχτηκε και πήγε με τους άλλους μοναχούς, που άσπτόσο είχαν σχηματίσει ένα ημικύκλιο, κι' ο Μπάρα-Λάμα στη μέση, με σκυφτό το κεφάλι, έψαλλε μαζί τους.

Ξαφνικά, το σχοινί τραβήχτηκε πίσω από το αγαλμα κι' ο αιχμάλωτος σωριάστηκε κάτω. Τό σχοινί τραβήχτηκε ακόμη και το σώμα του Λίστερ σφηνώθηκε κάτω από το βάθρο του αγάλματος. Ο Λίστερ τότε κατάλαβε τί τον περίμενε κι' άνατρίχασε από τη φρίκη του. Ο πέτρινος Βούδδας θά τον έλυνε με τό βάρος του! Πράγματι, λίγο άργότερα, άντήχησαν χτυπήματα. Οι μοναχοί έβγαζαν τις σφήνες!

—Σταθείτε! φώναξε ο Λίστερ, τρελάς από τον φόβο του. Δεν μπορείτε

να με σκοτώσετε! Γνωρίζω τον Μαχαράγια της Νεπάλης! Έγώ... εγώ!... Οι μοναχοί εξακολουθούσαν να χτυπούν και να ψάλλουν, άτάραχοι.

Βγήκαν οι δυο σφήνες της δεξιάς πλευράς. Το αγαλμα έκλινε προς τα δεξιά και συγχρόνως ο Λίστερ άφησε ένα φοβερό ούρλιασμα. Πονούσε τρομερά. Το κεκλιμένο βάθρο του έπείξε το σήθος. Η άναπνοή του άρχισε να γίνεται δύσκολη. Ένοιωθε να τρίζουν τα πλευρά του. Με υπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε να γλυστήρη λίγο άριστερά. Κι' όταν οι δυο άλλες σφήνες θά έπεφταν ο Λίστερ θά συντριβόταν σαν μυρμηγκί.

Οι μοναχοί εξακολουθούσαν τώρα να χτυπούν τις δυο τελευταίες σφήνες. Τα ούρλιασμα του Λίστερ έσκέπασαν τη μονότονη ψαλμωδία των μοναχών. Λίγο άργότερα ή ψαλμωδία άντικατεστάθη από ένα μουρμούρισμα. Κάτι το παράξενο θά συνέβαινε. Τα χτυπήματα εξακολουθούσαν. Ο Μπάρα-Λάμα προχώρησε προς το αγαλμα του Βούδδα. Εκεί, συνέβαινε κάτι το άπλο και μεγαλειώδες. Η τρίτη σφήνα δεν ύποχωρούσε!

Τότε άρχισε μιά σκληρή πάλη μεταξύ των μοναχών. Έξωθούμενοι από τα λόγια του άρχηγού τους, χτυπούσαν τις σφήνες με έξαιρετική δύναμη και πείσμα. Κάθε προσπάθειά τους όμως δεν έφερνε κανένα άποτέλεσμα. Άρχισαν να χτυπούν την τέταρτη σφήνα, αλλά κι' έδω χωρίς άποτέλεσμα. Οι μοναχοί μάνιασαν.

Τα κατά γής φανάρια έφώτιζαν τώρα πρόσωπα μελανιασμένα και ιδρωμένα και ο Λίστερ περίμενε από στιγμή σε στιγμή το τέλος του.

Οι σφήνες παρέμεναν άκίνητες. Ύστερα από μιάς ώρας άγωνιστική δουλειά ο Μπάρα-Λάμα στάθηκε μπροστά στο αγαλμα του Βούδδα. Οι μοναχοί τον έμυμήθηκαν.

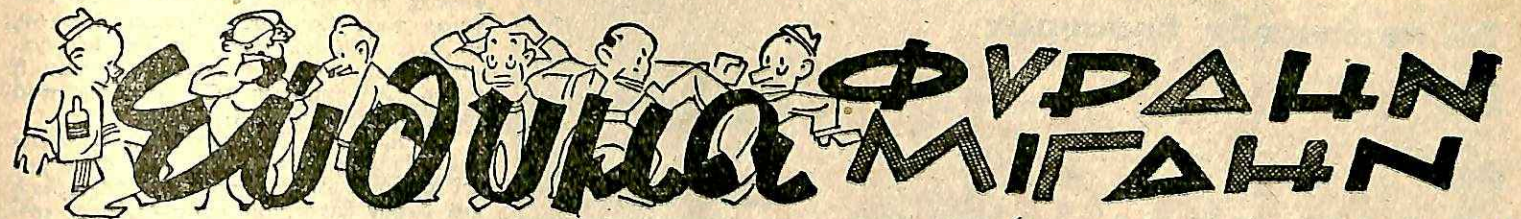
Όταν ο άρχηγός άνσσηκόθηκε άπό τη θέση του αυτή, το πρόσωπό του παρουσίαζε μιά έκφραση έκπληξως και άπολιθώσεως. Απ' έξω έρχόνταν ήχοι κουνουιτών. Ήταν ή χαίραυγή που την άνήγγελλαν τα κουνούνια, και κάθε τελετή έπρεπε να τελειώσει.

Μερικά φανάρια έβδυσαν από έλλειψη λαδιού. Ψαλμωδίες και χτυπήματα δεν άκούγονταν πιά. Ο Λίστερ, που κυττούσε τους μοναχούς μ' όρθάνοιχα μάτια, είδε δυο απ' αυτούς να πετούν τα σφυριά τους. Ο Λίστερ άνέπνευσε!

Ο Βούδδας «που τιμωρεί τους ιεροούλους» έμεινε άπαθής. Κι' οι μοναχοί έξήγησαν την άδυναμία τους να βγάλουν τις σφήνες, στο ό,τι ο Βούδδας δεν ήθελε την τιμωρία του Λίστερ. Πράγματι μ' αυτή την εξήγηση ο Λίστερ γλύτωσε τη ζωή του.

Σάν έλευθερώθηκε, άφησε το μοναστήρι άμέσως την ίδια μέρα. Ο Μπάρα-Λάμα τον χαιρέτησε με σεβασμό, άποκαλώντας τον ευνούομενον του Θεού κι' οι μοναχοί υπεκλήθησαν στο πέρασμά του. Λίγο έλειψε και να τον γεμίσουν με δώρα. Κι' όλα αυτά για μιά σφήνα! Σήμερα όμως ο Λίστερ, πιστεύει στα θαύματα!

ΔΡΑΜΑ

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

Βροχές

Διερχόμεθα την χειροτέραν των εποχών,

Την εποχήν των άκαταπαύστων βροχών...

Έμφανίζονται νέοι συγγραφείς εις τόν όρίζοντα οι όποιοι ύπόσχονται το έργο τους ν' άφήση εποχή...

Την ήμέρα της πρεμιέρας άκούς της κλάκας τα χειροκροτήματα... βροχή...

Την άλλη μέρα το παρακολουθούν πέντε θεατοί στής πλατείας μιάν άκρια...

Την Τρίτη μέρα βροχή των θεατών και των επιχειρηματιών τά... δάκρυα!

Την τέταρτη μέρα, το έργο άφήνει χρόνους άντι ν' άφήση εποχή.

Κι' έτσι όλα τα έργα τελευταίως πέφτουνε... βροχή.

Κάνει την εμφάνισιν νέος ποιητής μ' άντιλήψεις σπουδαίες.

Τις πρώτες μέρες κατεβαίνουν στο κεφάλι του βροχή οι ιδέες...

Τη δεύτερη μέρα άπαγγέλλει χειμαρρώδεις τούς στίχους του ή τα πεζά...

Και σε λίγο πέφτει στο κεφάλι του βροχή ή καραπαζά!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Κανονίες

Σ' όλο τόν κόσμο γενικώς τα τελευταία χρόνια της μόδας έγινήκανε περίπου... τα κανόνια.

Στην Ισπανία συνεχώς δουλεύουν τρία χρόνια, εις το Σουεζ συχνότατα βυθίζουν παληκοράβα, στην Άπω την Άνατολή όργιάζουν τα κανόνια,

στην Παλαιστίνη ταικτικά βροντούν από τόν Άραβα και στην Ελλάδα πάντοτε δουλεύει το κανόνι

δσάκις ο καθένας μας τά χρέη του... π λ η ρ ω (ν ε ι .

Φωτιά στο Χόλλυγουντ

Πολύ μεγάλη πυρκαγιά με φλόγα τεραστίαν το Χόλλυγουντ ήπειλησε προχθές να κάνει στάχτη. Κι' όοι ζητούν να μάθουνε της φλόγας την έστία χωρίς καθόλου στα φαιδρά να βάλουν κάποιον (φράχτη!

Ένας φρονεί πώς έβαλε στο Χόλλυγουντ φωτιά ή Γκρέτα Γκάρμπο, πού... κ α ρ δ ι έ ς δεκάδες (χρόνια καίει, άλλος, της Ντόροθι Λαμυρ μιά... φ λ ο γ ε ρ ή (ματιά κι' άλλος πώς είναι έμπρησμός από την Φράνσις (... Καϊϋ.

Κάποιος μεγάλος... έξυπνος, τονίζει πώς ή φλόε εις το σκυλάκι όφειλεται της Άννας Στέν, τόν... (Φλόε.

Και κάποιος που φημίζεται για πνευμα διαυγές στο των άστέρων αίσθημα, καθ' ό... π υ ρ ι φ λ ε (γ έ ς .

Και τέταρτος, που φαίνεται σωστός τάς φρένας (νάχη, έχει την γνώμη πώς οι στάρ το κάμνε μοναχοί απ' την στιγμήν που μάθανε πώς βγαίνουν στην (βράδα ταινίες εις την... Α Γ γ υ π τ ο ν κι' άστέρες στην... (Έ λ λ ά δ α !

Γυναικείες τσάντες

Η Μόδα, που την προσκυνούν και την λατρεύουν (πάντες έβαλε χέρι κατ' αυτές στις γυναικείες τσάντες κι' αλλάζει τόν χρωματισμόν, το σχήμα, το ποϊόν, προς τέρψιν κι' άγαλλισιν πολλών τσαντοποιών.

Κι' εκεί που βλέπεις το πρωί μιά Νίτσα, ή μιά Τούλα νόχη στο χέρι της μικρή κομψότατη τσαντούλα, το βράδυ θά τις ξαναδής τις ίδιες κοπελλιίτσες, άντι τσαντούλες, να κρατούν στα χέρια τους... (β α λ ί τ σ ε ς .

Δεν είναι πλέον κόσμημα ή τσάντα στη γυνή, γέμει φορκέττες, μπικουτι εις τόν αιώνα τούτον, κατάστημα... σ ι δ η ρ ι κ ω ν, σωστό έχει γυνή και κινητόν της καλλονής περίπου Ινστιτούτον.

Έχει μπουκάλι του λαδιού και του κρασιού (μπουκάλι, τα λερωμένα, τ' άπλυτα, τα ψώνια του μπουκάλι, άντι δε να την φέρουνε κυρίες υπό μάλης στην πλάτη την φορτώνεται της άγοράς... χαμόλης.

Κι' ή τσάντα καθημερινώς ραγδαίως εξελίσσεται, εις τέτοιον τρόπον, ώστε κανείς να μην έκπλησσεται στο μέλλον, άναγνώστη.

στον τύπον άν διαβάσετε για κάποιον άπατώμενον πώς μπήκε στον κοιτώνά του όλος όρμην και μένος, αλλά δε βρήκε πουθενά της άπιστης τόν γκόμενον, γιατί βρισκόταν άσφαλώς στην... τ σ ά ν τ α της (κρυμμένος

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άντιδέσεις

Παίρνεις λαχείο, και να σου πέση το σπίτι των συντακτών περιμένεις...

Και το βράδυ ψιχαλίζει λίγο και σου πέφτει το σπίτι που μένεις!

Πηγαίνεις με τη γυναίκα σου στην όπερα της Φραγκφούρτης για ν' άπολαύσης... Ά ρ μ ο ν ί α .

Και το βράδυ συμπλέκεις μαζί της και παριστάνετε την... Κ ι ν α με την... Ι α π ω ν ί α !

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ...

Παραδοξολογίες

Να περπαντώς στην όδον Μαγνησίας και να σου λένε ότι είναι άδιέξοδος και δεν... β γ α λ ν ε ι ς .

Να γκρινιάζης κάθε μέρα με την πεθερά σου και να κάθεις στην... Ό μ δ ν ο ι α !

Να εργάζεσαι στην όδον... Ά ν α π α ύ σ ε υ ς .

Να σε πηγαίνη δεμένον ό πόλισμην και να περνάς άπό την πλατεία... Έ λ ε υ θ ε ρ ί α ς .

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΣ ΧΑΒΑΣ

Ρεζιλιτάλι

Σε άλλο φύλλο «Τησαυρός» σε χώρο πάλι τόσο, ύποσκισμένος έκανα ρεζιλιτάλι να ντώ...

Κι' Ιστέ να κάνω λόο μου σε όλους κρατισμένο, καθά «Μεμέτη» έκανα προχτές τραουτισμένο

Άμα κορώνα ήψηλη σε τέατρο σαν έλεα, κατίσματα με πέτασαν και τρία... πολυέλας.

Ντομάτες, ζαρζαβατικά, με πέτασαν άπάνω, που Πονταράντες μαχαλά μανάδικο τά κάρω!

Κόσμος τρεχάλι έφρε και μοναχά Σπανούντη... Άρτιν, με ειπε, άφεριμ... τσάο είναι... τραούντι!...

Ο ΑΡΤΙΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

«Από τό ἐνᾶ μέρος ὁ Νόμος κ' ἀπό τό ἄλλο οἱ ἐκκεντρικότητες πού ἐδημιούργησαν οἱ ἴδιοι οἱ κληρονόμοι μὲν οἱ πού τοὺς τίς υπαγόρευσαν οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς, ἀπέτελεσαν τίς παράξενες διαθήκες.

Κάποια τρελλοαμερικανὶς ἄφησε μιὰ κολοσσιαία κληρονομία στὰ ὀκτώ σκυλιὰ τῆς καὶ στὸν γάτο τῆς, ἀποκληρώνοντας τοὺς συγγενεὶς τῆς. Οἱ συγγενεὶς ὅπως ἦταν ἐπόμενο ἐκάναν δίκη στοὺς σκύλους καὶ στὸ γάτο καὶ τὴν... ἐκέρδισαν!

Ο Σαμουὲλ Μωράτ, ἐκδικούμενος τῇ γυναίκα του πού δὲν τὸν ἄφηνε νὰ καπνίξῃ, πεθαίνοντας τὸ 1911 ἄφησε διὰ διαθήκης γενικὴν κληρονομία τῇ γυναίκα του, ὅπου δὲν ἔδωκε νά... καπνίξῃ πέντε πούρες τὴν ἡμέρα!

Ἡ μοντάμ Ντέ λα Μπρές, στὰ 1876, ἄφησε ἕνα χρηματικὸν ποσὸν ἀπὸ ἐκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ ντύνεται οἱ... χιονάνθρωποι τοῦ Παρισιῦ καὶ τῶν περιχώρων... Τρέλλα; Σοφία;

ΑΝΤΙ ΜΕΛΑΝΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΙΟΥ

Καὶ κατὰ ἄλλες παραξενιές: Κάποιος ἔγραψε τὴ διαθήκη του ἐπάνω στὴ φωτογραφία μιᾶς νέας, τὴν ὅποια τὸ δικαστήριον ἀναγκάστηκε νὰ ἐξεύρῃ.

Ἐνας ἄλλος ἔγραψε τὴ διαθήκη του στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἐνας τρίτος ἐπεφόρτισε κάποιον εἰδικὸ νὰ τοῦ γράφῃ τὴ διαθήκη του ἐπάνω στὴ ράχη του.

Ὁ ταγματάρχης Κριστόφερ Στὸν ἀπαθανάτισε τίς τελευταῖες θελήσεις του σ' ἕνα δίσκο γραμοφώνου.

Κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἕνας Ἀγγλὸς στρατιώτης, πεθαίνοντας στὸ πεδὶον τῆς μάχης ἔχαραξε τὴ διαθήκη του μὲ τὸν σουγιά του ἐπάνω στὴν πλάκα τῆς ταυτότητος πού εἶχε στὸ χέρι του.

Κάποιος ἐξερευνητής, πού ἔπρεπε μέσῃ σὲ μιὰ ἄβυσσο, ἐσκάλισε τὴ διαθήκη του ἐπάνω σ' ἕνα ὄραχο.

Μὰ πού ἀρᾷ γε σταματᾷ ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ μισανθρωπία καὶ πού ἀρχίζει ἡ τρέλλα;

Τὶ νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὸν Βίκτωρα Οὐάιλντ, πού ἔγραψε τὴ διαθήκη του νὰ κάψουν τὸ πτώμα του καὶ τὴ σκόνη του νὰ τὴν σκορπίσουν στὸ Ἱπποδρόμιον τοῦ Χάυντ Πάρκ;

Καὶ τί ἔγραψε τὴ διαθήκη του ὁ ἐκατομμυριῶχος Πήρσον, πού πέθανε στὰ 1932; Ἰδοῦ:

«Ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως μὲ θάψουν ζωντανό, σὰν πεθάνω θέλω νὰ μὲ τοποθετήσουν ἐπάνω σ' ἕνα εἰδικὸ μηχανήμα πού ἔχω ἐτοιμάσει καὶ τὸ ὅποιο εἶνε τόσο εὐαίσθητο στὴν παρμηκρὴ κίνησι, πού θὰ μπορούσα νὰ κἀμω ἂν ἐπάθαινα νεκροφάνεια. Ἀμέσως θὰ χτυπήσῃ ὁλόκληρη σειρὰ κουδουνιῶν καὶ θὰ πρέξουν οἱ γιατροὶ νὰ μὲ σώσουν! Ἐπὶ πλέον θέλω τρεῖς φρουροὺς νὰ φυλάξουν τὸ φέρετρό μου ἐπὶ τρία ἡμερόνυχτα. Δίνω πέντε χιλιάδες δολλάρια στὸν καθένα τους.

Ἰδοῦ: ἕνα εἰδικὸ μηχανήμα πού θὰ δώσω σημεῖα ζωῆς, φροντίσουν ἀμέσως νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ ζωντανέψω. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας μου θὰ περιέλθῃ σ' ἕνα ἐξάδελφό μου μηχανικὸ ἂν πεθάνω ἀπὸ ἠλεκτροπληξία!...»

ΜΥΘΩΔΕΙΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Οἱ μεγάλες περιουσίες πού διατίθενται ἐκ κληρονομίας ἐκτὸς τῶν οικογενειῶν τῶν μεταστάντων, δὲν εἶνε οἱ μόνες πού δημιουργοῦν ἀτέλειωτες καὶ πολυπλοκές δικές.

Πολλὲς φορές συμβαίνει τὰ ἐκατομμύρια νὰ ζητοῦν τοὺς κληρονόμους τοὺς πού δὲν ξέρουν ὅτι ἔγιναν ἐκατομμυριῶχοι! Καὶ γι' αὐτὸ ὑπάρχουν εἰδικὲς ἐταιρεῖες ἢ πρακτορεῖα, πού ἐπιλαμβάνονται τῶν υποθέσεων αὐτοῦ τοῦ εἶδους καὶ φέρνουν τὰ ἐκατομμύρια ἐπὶ σκηνῆς.

Μιὰ Οὐγγαρέζα, ὀγδόντα ἐτῶν, πέθανε τὸ 1931 στὴ Νέα Ὑόρκη ἀφήνοντας σαράντα περίπου ἐκατομμύρια δολλάρια. Δυὸ χιλιάδες κληρονόμοι παρουσιάσθηκαν γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὴν μυθώδη αὐτὴ κληρονομία. Ἀναρίθμητες δικές ἐδημιουργήθηκαν. Τέλος, ἡ Οὐγγρική πρεσβεία τῶν Παρισίων παρουσίασε ἕνα Τσέχο, ὁ ὅποιος ἰσχυρίζεται πὺς μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τὴν συγγένειά του μὲ τὴν ἀποδιώσσαν, ἀνατρέχοντας σ' ἕνα γενεαλογικὸ δένδρο ἀπὸ τὸ 1604. Κι' ἐδῶ κι' ἐπὶ τὰ χρόνια ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ δίκη γιὰ τὴ διάθεσι τῆς κληρονομίας αὐτῆς χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἡ Ἑρριέτη Γκαρρέτ πέθανε στὴν Ἀμερική, ἀφήνοντας τετρακόσια εἴκοσι ἐκατομμύρια δολλάρια σὲ κάποιους Σάφερ, καταγομένους ἀπὸ τὴ Λωρραίν. Οἱ κληρονόμοι δὲν παρουσιάσθηκαν κι' οὕτε ἀνευρέθησαν!

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ κάποιον Νοτιοαμερικανὸν ὀνόματι Γκάλ, πού πέθανε στὸ Ἰλλινόις καὶ ἄφησε 365 ἐκατομμύρια σὲ κληρονόμους πού παρμένον ἀκόμη ἀγνώστοι.

Ἀπὸ τὰ 1859 συνεχίζεται ἀκόμη ὡς σήμερα μιὰ δίκη πού εἶνε ἀγνώστο ἂν ποτὲ θὰ τελειώσῃ.

Ἐνας Σικελὸς ἀπὸ τὸ Παλέρμο συνεδέθη ἐρωτικῶς, τὸν περασμένο αἰῶνα, μὲ μιὰ πριγκίπισσα τῆς Μαδαγασκάρης! Μετὰ τὸν θάνατό τῆς τὴν ἐκληρονόμησε, ἀλλὰ κι' αὐτὸς πέθανε λίγα χρόνια ἀργότερα. Ἀπὸ τότε ἡ δίκη αὐτή, πού ἀφορᾷ 600 ἐκατομμύρια ἀγγλικὴν λίβρῶν (!) δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη! Ὁ πρῶτος δικηγόρος τῆς δίκης αὐτῇ ὑπῆρξε ὁ περίφημος Ἰταλὸς πολιτικὸς Κρίστι. Σήμερα ὡς κληρονόμος παρουσιάζεται ἕνας ὑποδηματοποιός!

Καὶ τὰ τέσσαρα διεκατομμύρια τῶν Καπὸρτ, τὰ ὅποια διεκδικοῦνται ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ τῆς Κούβας; Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἀγίου Μιχαὴλ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴ Γαλλία κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ κατέφυγαν στὴν Κούβα, ἐγκαταλεί-

ποντας τὴν περιουσία τους στὸν μαγεῖρό τους Λαπὸρτ. Σήμερα, λοιπόν, τὰ ἐκατομμύρια τῶν Λαπὸρτ, θὰ ἐαναγορεύσουν στοὺς προκατόχους τῶν ἢ στοὺς κληρονόμους τῶν Λαπὸρτ, πού ζοῦν σήμερα στὴν Ἰσπανία;

Ἐπίσης, πότε θὰ τελειώσῃ ἡ περίφημη δίκη τῶν Βαντέλ, πού ἀπασχολεῖ σήμερα ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική καὶ ἔχουν ἀναμειχθῇ στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ὅλες οἱ πρεσβείες τῆς Εὐρώπης; Γιατὶ ἡ στρατιά τῶν κληρονόμων αὐξάνεται ὀλοένα. 962 κληρονόμοι παρουσιάσθηκαν τὴν πρώτη ἑβδομάδα... Χίλιοι πεντακόσιοι τὴν δευτέρη...

Μιὰ πραγματικὴ σταυροφορία κατέκλυσε τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τῆς Ἑλλάς Βαντέλ. Ἀπ' αὐτοὺς ὅμως ἐξέλεγον μόνον ἐικοσι ἐπτά ὑποψήφιοι καὶ 63 δικηγόροι ὑπερασπίζουν τοὺς ἀντιδίκους. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως παρουσιάσθηκε κάποιος ζωγράφος ὀνόματι Ντούντ, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται πὺς εἶνε ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τῆς θανούσης. Ὁ Ντούντ ἀνεκάλυψε τὴ συγγένειά του ἀπὸ ἕνα... μυθιστόρημα πού ἐγράφη ἐπάνω στὴν ζωὴ τῆς Βαντέλ! Μὰ τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶνε ἀρά γε ἱκανὸ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθεια; Κι' ἡ δίκη θὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ χρόνια ἀκόμη, ἀφήνοντας τὰ ἐκατομμύρια σὲ ἀκίνησι!

ΔΙΑΘΗΚΕΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἄν ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀφήνουν μυθώδεις κληρονομίες, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πού ἔχουν περιουσίες φανταστικὰ καὶ εἶνε πλουσιώτεροι ἀπὸ βασιλεῖς!

Κι' αὐτοὶ ἀφήνουν διαθήκες - φαντάσματα.

Μιὰ τέτοια διαθήκη ἀφορᾷ τὴν Θηρεσία Χούμπερτ καὶ τοὺς ἀδελφούς Γκράουφορντ. Πρόκειται περὶ ἐκατὸ ἐκατομμυρίων δολλαρίων! Στὴν ὑπόθεσι αὐτῇ ἔχουν ἐκτεθεῖ ἐπίσημα πρόσωπα: γεροντοαστὰ καὶ ὁπουργοὶ ὡς μάρτυρες. Προεκήθησαν σκάνδαλα κοινωνικὰ, φόνου, διωγμοί, λεηλασίες πυρῶν. Ἐν τέλει, τὴν κλοσσασίαν αὐτὴ περιουσία διεκδικεῖ ἕνας...κατάδικος τῆς Καγιέννης ὑπ' ἀρ. 3. 410!

Στὰ 1921 συνετάχθη ἡ διαθήκη τῆς Ἑδίσ Ἀλιε Ἀλιαν Φάτερ-Κέλλερ, πού πέθανε ἀργότερα τὸν γιῶτ τῆς ἐνὸς ἑπὶ στα ἰσπανικὰ ὕδατα. Ἡ μόνη ἐν ζωῇ κληρονόμος εἶνε ἡ Ζουάντα Λεονάρντι, μιὰ νέα εἴκοσι ὀκτὼ χρόνων. Γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν κληρονομία τῶν τριάντα ἐκατομμυρίων δολλαρίων ἔχει πλεχθῇ ἕνας μυστηριώδης πέπλος, ὁ ὁποῖος καλύπτει καταβυθίσαις πλοίων, πνιγμοὺς ἀνθρώπων, πυρκαϊγὰς, φυλακίσεις, θανάτους!

Καὶ ὁ μυστηριώδης αὐτὸς πέπλος δὲν διελύθη ἀκόμη καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ διαλυθῇ. Κι' ὑπάρχουν ἀκόμη διαθήκες-φαντάσματα πού ἀποτελοῦν μακάθρια προβλήματα. Ἰσως οἱ διαθήκες αὗτὲς νὰ ἐπέχουν θέσιν ἐκδικήσεως τῶν νεκρῶν ἐναντίον τῶν ζωντανῶν!

ΜΙΣΕΛ ΚΑΡΟΝ

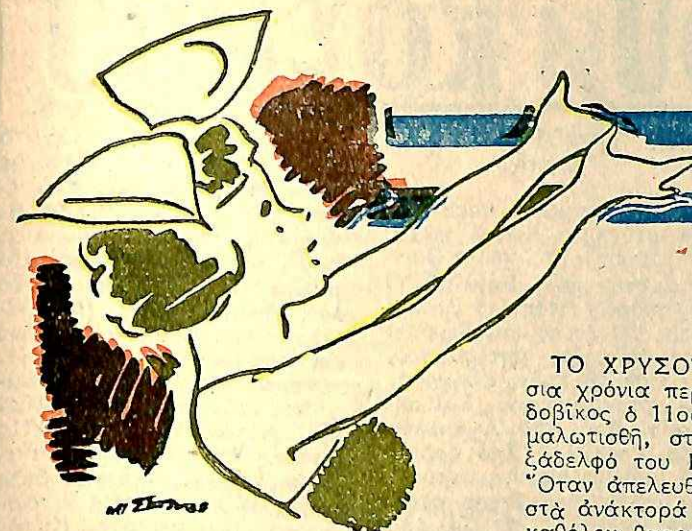
Χρυσὸ Λόγια

* Ἡ σκέψις εἶναι ἕνα μοιραῖο δῶρο: δὲν συντελεῖ παρὰ στὸ πὺς ν' αὐξάνῃ τὴ δυστυχία μας φωτίζοντάς τιν.

ΛΕΟΠΑΡΝΤΙ

* Ἐγκατεῖνε τὴν μακρινὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐλπίδα ἐλπίδα.

ΛΑ ΦΟΝΤΑΙΝ

Σύγχρονοι διάλογοι ζῶν Ἡ ἱστορία ἐνὸς παπαγάλου, ἐνὸς χρυσοψάρου, καὶ τῆς «Μπουμπούς»

(Στὴν Κηφισιά, στὴ θάλασσα μιᾶς καλῆς γηραιᾶς κυρίας πού ἔχει μιὰ γάτα, ἕνα παπαγάλο καὶ ἕνα χρυσοψάρο. Ἡ γάτα εἶναι ἐξαπλωμένη ἐπάνω στὸ χαλάκι τῆς κοντὰ στὴ φωτιά, ὁ παπαγάλος εἶναι ἀνεβασμένος ἐπάνω στὸ τρίποδόν του, κοντὰ στὸ παράθυρό καὶ τὸ χρυσοψάρο κολυμπᾷ μέσα στὴ γυάλα του ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἡ καλὴ ζωόφιλος κυρία ἔχει κατέθει στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κάμῃ μερικὲς ἐπισκέψεις κι' ἄφησε τ' ἀγαπημένα τῆς ζῶα μόνα.)

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: — Πεινᾷ ὁ Κοκός!

Ἡ ΓΑΤΑ: — Αἱ, ὅχι, Κοκό, εἴμαστε μεταξὺ μας καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς σκοτίζῃς μὲ τοὺς παπαγαλισμούς σου! Νιάου!

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Ὁ κ. Κοκὸς κἀνει τὸν ἐξυπνο, γιατί μιλά τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων. Χάπ! χάπ!

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (πειραγμένος): — Δὲν κάνω τὸν ἐξυπνο, ἀπλῶς ἐξασκούμε... Ἐνας καλλιτέχνης ἐπιδιώκει πάντα τὴν τελειοποίησίν του!

Ἡ ΓΑΤΑ: — Ἐνας καλλιτέχνης! Ἐπιτρέψτε μου νὰ γελᾶω μὲ τὴν καρδιά μου... Νιάου! Νιάου!.. Νιάου!...

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: — Ξέρω πολλὰ ζῶα πού ἤθελαν νάχουν, ὅπως ἐγώ, τὸ χάρισμα νὰ μιλοῦν ξένες γλῶσσες..

Ἡ ΓΑΤΑ (βγαίνοντας τὰ νύχια τῆς): — Τὰ λὲς γιὰ μένα αὐτὰ;

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (συμμετρεμένος ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῶν νυχιῶν): — Ὁχι, ὅχι, Μπουμποῦ. Τὰ εἶπα γιὰ τὸ Χρυσόψαρο.

Ἡ ΓΑΤΑ: — Ἐνας φτωχὸς τύπος, πού δὲν ἔχει καν ὅτε ὄνομα.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Ἐστὶ δὲν μὲ φωνάζουν κιόλα, καὶ δὲν ἀναγκάζομαι ν' ἀπαντᾶ.

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: — Νὰ ἀπαντᾷ! Χά! χά! χά! Εἶσαι καλὰ κανονισμένο. Οἱ ἄνθρωποι λένε: «Βουβὸς σὰν ψάρι!»

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ (κοκκινίζοντας δὸ τοῦ ἐπιτρέπει περισσότερο τὸ χρώμα του): — Τὸ νὰ μιλάτε ὅμως τὴν ἀνθρώπιν γλῶσσα, δὲν σὰς βγήκε πάντοτε σὲ καλὸ, ἐσὰς τοὺς Παπαγάλους.

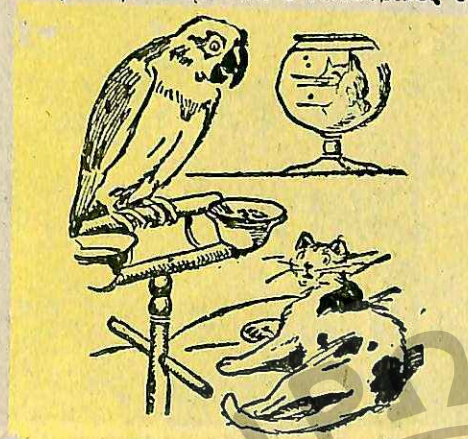
Ἡ ΓΑΤΑ (μὲ ἐμφανικὸ ἐνδιαφέρον): — Πὺς αὐτό; Πὺς μας τὸ λόγο, ἀγαπητό μου Χρυσόψαρο! Νιάου! Νιάου!

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΨΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Πρὶν πεντακόσια χρόνια περίπου, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ 11ος τῆς Γαλλίας εἶχε αἰχμαλωτισθῇ, στὴν Περόν, ἀπὸ τὸν ἐξάδελφόν του Κάρολον τὸν Τρομερό. Ὅταν ἀπελευθερώθηκε καὶ ἐπέστρεψε στὰ ἀνάκτορά του, καθὼς δὲν ἦταν καθόλου θαρραλέος, οἱ Παριζιᾶνοι ἀστοί γιὰ νὰ τὸν κοροϊδέψουν, εἶχαν μάθει στοὺς παπαγάλους τοὺς, στίς καλιακοῦδες τοὺς, στὰ κοτσούφια τοὺς καὶ σ' ἄλλα πουλιὰ τοὺς, νὰ λένε: «Περόν! Περόν!»

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (κλαίγοντας): — Ἀχ! Ἀχ! Ἀχ!

Ἡ ΓΑΤΑ: — Δὲν ἦταν εὐγενικὸ αὐτό. ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Τὴν ἴδια ἀκριβῶς σκέψιν ἔκαμε καὶ ὁ Λουδοβίκος ὁ

11ος καὶ διέταξε νὰ θανατώσουν ὅλα τὰ πουλιὰ πού φώναζαν: «Περόν! Περόν!»

Ἡ ΓΑΤΑ: — Κι' ἐσύ, Χρυσόψαρο, ἀπὸ ποῦν τὴν ἐμαθες αὐτὴν τὴν ἱστορία;

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Ἀπὸ ἕνα Κυπρῶν πολὺ φίλο μου, ὁ ὅποιος, τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 11ου, ζοῦσε μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο βαρέλι τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων στὸ Πλεσίς-Λε Τούρ.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (ἐξασπόμενος σὲ λυγμούς): — Ἀχ! Ἀχ! Ἀχ!

Ἡ ΓΑΤΑ: — Μὰ τί ἔχεις τώρα; Θυμήθηκες τὸν προπάππο σου;

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (περίλυτος): — Ὁ! Ὁχι! Μόνον πού κλαίω μέσα στὸ καναβοῦρι μου καὶ δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου οἱ θρεμένοι σπόροι. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ φταίει τὸ Χρυσόψαρο. Ἀχ!

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Εἶσαι ἀνόητος Κοκό, νὰ τάχῃς μαζί μου. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβω αὐτὸ πού ἤξερα. Οἱ ἀληθινὸι φταίχτες καὶ κακοῦργοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι πού ἐσκότωσαν τοὺς σεβαστοὺς προγόνους σου.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: — Ἐχεις δίκην, οἱ ἄνθρωποι φταίνε. Γιὰ νὰ τοὺς τιμωρῶ, ἀπὸ σήμερα, δὲν θὰ ἐξαμεινίσω.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Χάπ, χάπ! Ἐγὼ μὲ τὴν οὐρά μου καὶ μὲ τὰ πτερύγιά μου, θὰ κάμω τὸ νερό ν' ἀνα-

πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὴν γυάλα μου, καὶ θὰ λεκιάσω τὸ μορφο τραπεζομάνηλο τῆς κυρίας μας.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: — Κι' ἐσύ, Μπουμποῦ, πὺς θὰ ἐκδικήσῃς τοὺς ἀνθρώπους;

Ἡ ΓΑΤΑ (ἤσυχος): — Ἐγὼ θὰ κάνω ὅπως κάθε μέρα. Θὰ νιαουρίζω γιὰ νὰ μὲ χαϊδεύουν, θὰ μουρμουρίζω «ρόν-ρόν-ρόν», ὅταν δὲ μοῦ ξύνουν ἐλαφρὰ τὸν λαιμό, θὰ πίνω τὸ ὠραῖο γάλα πού θὰ μοῦ δίνουν καί, τέλος, θὰ κουλουριάξωμαι καὶ θὰ κοιμᾶμαι ἐπάνω στὸ χαλάκι μου, κοντὰ στὴ φωτιά.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ: — Μοῦ προξενεῖς ἀρθρία, Μπουμποῦ.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Προδίδεις τὸν ἀγῶνα τῶν ζῶων. Χωρὶς τοὺς ἀνθρώπους θάμασταν εὐτυχισμένοι.

Ἡ ΓΑΤΑ: — Τὸ πιστεύεις; Χωρὶς τοὺς ἀνθρώπους, ξέρεις τί θάκανα, Χρυσόψαρο;

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Ὁχι.

Ἡ ΓΑΤΑ: — Θὰ βούταγα τὰ πόδια μου μέσα στὴ γυάλα σου, θὰ σὲ τραβούσα ἔξω μὲ λεπτότητα καὶ θὰ σὲ λιάνιζα μὲ τὰ δοντάκια μου!

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (γελώντας): — Χά! χά! Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ ἀστεῖο!

Ἡ ΓΑΤΑ: — Ὑστερα ἀπὸ τὸ ὀρεκτικὸ, κύριε Κοκό, θὰ πηδοῦσα ἐπάνω στὸ τρίποδόν σου, θὰ σὲ στραγγάλισω, καὶ θὰ σ' ἔτρωγα μὲ πολλὴν εὐχαρίστησι... Ἀλλὰ ἀκούω τὴν κυρία μας πού ἔρχεται. Νιάου! Νιάου!..

ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ: — Χάπ! χάπ!

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ (μὲ ἀνθρώπιν φωνή): — Πεινᾷ, ὁ Κοκός!

(Διάσκευὴ ΕΠΗΣ)

Ἐνας μικρὸς διαγωνισμός

Εἰσθε ἀνύματοι στὴν ἀριθμητική;

Ναί... Δοκιμᾶστε, λοιπόν, νὰ λύσετε τὰ μικρὰ αὐτὰ προβλήματα:

1.—Ἀποδείξτε ὅτι ἀπὸ τὸ 8 ὡς τὸ 10 εἶνε δέκα τέσσερα.

2.—Ἐμοίρασαν τρεῖς μῆλα σὲ δυὸ κόρες καὶ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὰς πῆρε ἀπὸ ἕνα ὀλόκληρο μῆλο. Πὺς γίνεται αὐτό;

3.—Ἐπάνω σὲ μιὰν ἀχλαδιὰ βροσκονταί τρεῖς ἀχλαδιὰ. Περνοῦν ἀπὸ κοντὰ τῆς τρεῖς διαβάτες. Καθένας παίρνει ἕνα καὶ μένον ἐπάνω στὴν ἀχλαδιὰ δύο. Πὺς γίνεται αὐτό;

Σκεφθεῖτε καλὰ. Οἱ λύσεις τῶν μικρῶν αὐτῶν προβλημάτων εἶνε πολὺ ἀπλῆς.

Θὰ σὰς ἀφήσωμε ὅμως νὰ κουρασθεῖτε λιγάκι. Τὴν λύσιν θὰ τὴν δημοσιεύσωμε στὸ μεταποσυχὴς πανηγυρικὸ τεῦχος τῶν Χριστουγέννων. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅσοι ἀπὸ σὰς νομίζουν ὅτι βρῆκαν τὴ λύσιν, ἄε μᾶς τὴν στείλουν σὲ γράφειά τοῦ περιοδικοῦ (Λεονάρδου 19) σημειώνοντας στὸν φάκελλο. «Γιὰ τὸν παιδὸς διαγωνισμό». Τὰ ἀνόμενα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιεῖσθουν στὴ σελίδα αὐτὴ σὲ τιμητικὴ θέσι.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ

Ο "Αγγλος μηχανικός Ράβαν Γκρόουερ, που οδηγούσε ο ίδιος ένα μικρό αεροπλάνο - σπόρ, προσεγγίσθη έντελως από προσδόκητα πριν από λίγες μέρες στα περίχωρα της ρωσικής πόλεως Καλινίν, μεταξύ Λένινγκραντ και Μόσχας. Ο "Αγγλος μηχανικός συνελήφθη αμέσως από τις σοβιετικές αρχές, γιατί δεν είχε θεωρημένο το διαβατήριό του, ούτε άδεια πτήσεως επάνω σε ρωσικό έδαφος. Ο Γκρόουερ, που είχε φύγει από τη Ρωσία το 1934 θέλησε να ξαναγυρίσει για να ιδί τη γυναίκα του, αλλά τα ρωσικά Προξενία αρνήθηκαν να του θεωρήσουν το διαβατήριό του. Τότε κι' αυτός άγγαρε ένα αεροπλάνο και πήγε στο "Ελσίνκι της Φινλανδίας, απ' όπου, παρά την απαγόρευση των φινλανδικών αρχών, κατόρθωσε να φύγει και να φθάσει στη Ρωσία. Εκεί ο Γκρόουερ υπέλογιζε να βρει τη γυναίκα του να την παραλάβει μαζί του και να φύγουν κρυφά με το αεροπλάνο του. Συνελήφθη, όμως, και τώρα θα δικάσθαι μαζί με τη γυναίκα του, που συνελήφθη και αυτή ως συνενοχός του, με την κατηγορία ότι είχε κατάσκοποι.

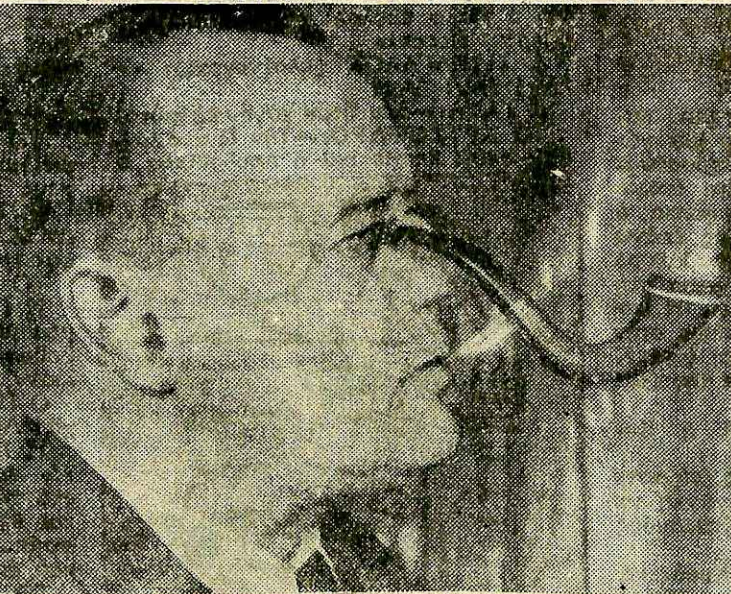
ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Την εποχή αυτή, που γίνεται τόσος λόγος για τις μειονότητες, άναφέρονται όλα τα Κρατή και λησμονείται ένα, που ακριβώς είναι το χαρακτηριστικό κώτερο παράδειγμα, αλλά και άκωμη ο παράδεισος των μειονοτήτων: οι "Ηνωμένοι Πολιτείες. Στη μεγάλη, λοιπόν, Βορειοαμερικανική Συμπολιτεία, που έχει πληθυσμόν 130 εκατομμύρια, τα 40 εκατομμύρια είναι μειονότητες. "Επι κεφαλής έρχονται οι Γερμανοί: 7.700.000, "Ακο-λουθούν οι "Ιταλοί: 4 εκατομμύρια 500 χιλ. Κατόπιν έρχονται οι "Αγγλοι: 4 εκατομμύρια 300 χιλ. "Ακολουθούν έπειτα: 3 εκατομμύρια 300 χιλ. Πολωνοί, 3 εκατομμύρια 300 χιλ. Καναδοί, 3 εκατομμύρια 100 χιλ. Σκανδιναβοί, 3 εκατομμύρια 100 χιλ. "Ιρλανδοί, 2 εκατομμύρια 600 χιλ. Ρώσοι, 1 εκατομμύριον 400 χιλ. Μεξικανοί, 1 εκατομμύριον 300 χιλ. Τσεχοσλοβάκοι. Οι Γάλλοι κρατούν την 13η σειρά με

500.000. Τόσοι περίπου είναι και οι "Έλληνες. Οι ξένοι αυτοί αυξάνουν τώρα επί τόπου και όχι από την περιτρώ μετανάστευσιν, που έχει ουσιαστικώς διακοπή.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΙΘΚΟΥΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Από το Γιοχάνεσμπουργ άγγέλλεται ότι ο περίφημος Λουκάς, ο Ιθαγενής, που όταν ήταν παιδί, είχε αρπαγεί από πιθήκους και είχε ανατραφεί ως ζώο, έώρτασε την 25η επέτειό της επανόδου του στον πολιτισμό και ώμιλησε από το ραδιόφωνο και άφηγήθηκε

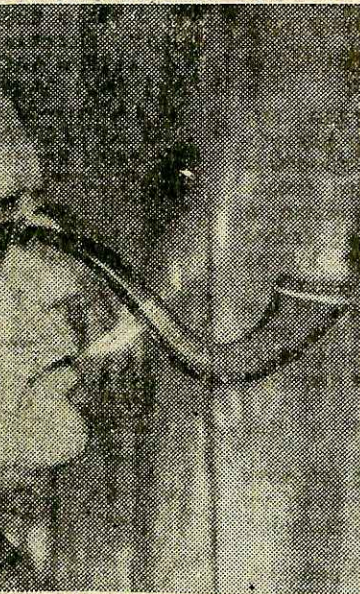

Ο μίστερ Λόγκβιν είναι ο άνθρωπος φαινόμενον που καπνίζει με τα... μάτια. Ρουφά δηλαδή τον καπνό από το ένα μάτι του και τον θνάζει από το στόμα. Η πρωτοφανής αυτή Ικανότης του "Αγγλου εύπατρίδου έχει καταπλήξει όλον τον επίσημον κόσμον, που δεν παύει να διερευνά το μυστήριον αυτό της της άναπνευστι κής λειτουργίας.

την καταπληκτική περιπέτειά του. Ο Λουκάς είχε μείνει δέκα δόκκληρα χρόνια μαζί με τους πιθήκους και είχε αποκτήσει όλες τις συνήθειές τους. Μιάν ημερα άνεκαλύφθη από ένα άποσπασμα χωροφυλακής μέσα σ' ένα δάσος. Ο Λουκάς δεν μπορούσε να μιλήσει, άλλ' έβγαζε τους ανθρώπους ήχους των πιθήκων. "Ωδηγήθη στο Γιοχάνεσμπουργκ, όπου ειδικοί παιδαγωγοί ανέλαβαν την άγωγή του. Σήμερα, έπειτα από 36 χρόνια, είναι ένας μορφωμένος Ιθαγενής, δμ-λει τρεις γλώσσες και έχει ένα όρατο άγρόκτημα, που το περιποιείται. Το περιεργό, όμως, είναι ότι ο Λουκάς κάπου-κάπου κυριεύεται από μελαγχολία και μένει σιωπηλός δόκκληρες ώρες και κατόπιν γράζει άναρθρες κραυγές, που θυμίζουν τη φωνή των πιθήκων.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ενα δραματικώτατο δυστύχημα έγινε τελευταίως στη Γαλλία, κοντά στην πόλη Ρουλλέ. Ο δικηγόρος Ντός ντε Λακινταίν, 30 έτών, συνοδευόμενος από την μητέρα του, ηλικίας 58 έτών, οδηγούσε το αυτοκίνητό του και πήγαινε από την "Αγκουλέμ στο Ρουλλέ. Στο δρόμο, με μιάν επικίνδυνη στρόφη, το αυτοκίνητο έπεσε σ' έναν γκρεμό, σε μεγάλο βάθος. Η μητέρα του δικηγόρου σκοτώθηκε, ο δε δικηγόρος πληγώθηκε σοβαρά. Το τραγικό ήταν ότι ο δικηγόρος ήταν 18 ώρες κοντά στο πτώμα της μητέρας του. Θα πέθαινε κι' αυτός, αν δεν διέκριναν το αυτοκίνητο μερικοί διαδότες, που κατέβηκαν στον γκρεμό και έβγαλαν τον τραυματία από το αυτοκίνητο. Ο άτυχής δικηγόρος έπαθε έναν ισχυρό νευρικό κλονισμό από την παραμονή του τόσες ώρες κοντά στο πτώμα της μητέρας του και τώρα νοσηλεύεται όχι μόνο για τα τραύματά του, αλλά και για τον νευρικό αυτόν κλονισμό του.

Ο μίστερ Λόγκβιν είναι ο άνθρωπος φαινόμενον που καπνίζει με τα... μάτια. Ρουφά δηλαδή τον καπνό από το ένα μάτι του και τον θνάζει από το στόμα. Η πρωτοφανής αυτή Ικανότης του "Αγγλου εύπατρίδου έχει καταπλήξει όλον τον επίσημον κόσμον, που δεν παύει να διερευνά το μυστήριον αυτού της της άναπνευστι κής λειτουργίας.

θαρά. Το τραγικό ήταν ότι ο δικηγόρος ήταν 18 ώρες κοντά στο πτώμα της μητέρας του. Θα πέθαινε κι' αυτός, αν δεν διέκριναν το αυτοκίνητο μερικοί διαδότες, που κατέβηκαν στον γκρεμό και έβγαλαν τον τραυματία από το αυτοκίνητο. Ο άτυχής δικηγόρος έπαθε έναν ισχυρό νευρικό κλονισμό από την παραμονή του τόσες ώρες κοντά στο πτώμα της μητέρας του και τώρα νοσηλεύεται όχι μόνο για τα τραύματά του, αλλά και για τον νευρικό αυτόν κλονισμό του.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΜΕΤΑΓΠΣΕΩΝ

Μια περίπτωση, μοναδική στην ιστορία της Ιατρικής αναφέρεται στην "Βρετανική Ιατρικήν "Εφημερίδα": "Επί έννεα δόκκληρων μήνες ένας έτοιμοθάνατος ηλικίας 50 έτών άκρατήθηκε στη ζωή με με-

ταγγίσεις αίματος και στο τέλος έσώθη. Ο άσθενής ήταν ένας ψωμάς, που έπασχε από άπλαστική αναιμία, μιάν ασθένεια, που πειράζει τον νωτιαίο μυελό και τις πνευματικές Ικανότητες. Οι γιατροί έλπιαν άπελπισθή, όταν ένας άπ' αυτούς έπρότεινε να γίνουν άλλεπάλληλες μεταγγίσεις αίματος στον άσθενή. Αυτό και έγινε. Τις πρώτες εβδομάδες δεν παρουνισάσθηκε καμιά βελτίωση, αλλά πάντως ο άρρωστος δεν πέθαινε. Κατόπιν οι μεταγγίσεις έγιναν συχνότερες και έφθασαν τις 25 τόν μήνα. "Επειτα από έννεα μήνες, ο άρρωστος έσώθη, αφού του έδωσαν συνολικώς 418 ούγγιες ξένο αίμα.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η "Ιταλία είναι άνάστατη από την άνακάλυψιν ενός μεγάλου θησαυρού, που βρέθηκε στο ύπόγειο ενός μεγάρου στη Βερόνα, την πόλη που είναι περίφημη από την ιστορία του Ρωμαίου και της "Ιουλιέττας. Ο θησαυρός, που έχει έρεθίσει τη φαντασία κάθε "Ιταλού, ήταν μέσα σ' ένα μεγάλο δοχείο από τετρακόττια και άποτελείται από πολυτίμους λίθους, από κοσμήματα, από περιδέραια, από χρυσές άλυσσιδες, από στέμματα, από κόκκινα, γαλάζια και κίτρινα μαργαριτάρια, από δαχτυλίδια κι' από ένα άμυθότου άξιας χρυσό άστρο, στολισμένο με πολλά πετράδια. Η αξία του θησαυρού αυτού είναι καλώς σιασά και γίνεται μεγαλύτερη, διότι ο θησαυρός έχει και ιστορική αξία. Χρονολογείται, πράγματι, από τον έκτο αιώνα και άνήκει στους Λομβαρδούς.

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ο Πρωθυπουργός της "Αγγλίας κ. Τσάμπερλαιν άρχίζει να βλέπει ότι η δημοτικότητα που απέκτησε μετά την συμφωνία του Μονάχου, γίνεται ένοχλητική και άπειλεί να τον άφήσει... χωρίς σώβρακο. Το πράγμα δεν είναι ύπεροβολή, Πράγματι, καθώς άποκαλύπτει τώρα η κυρία Τσάμπερλαιν, οι θαυμαστές του άνδρός της την πολιορκούν με αίτήσεις να τους χάριση κανένα από τα έσώρρουχα που φορούσε ο "Αγγλος Πρωθυπουργός στα

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΟΙ ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΤΟ ΑΙΓΑΛΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΡΧΑΙΟ

τρία αεροπορικά ταξίδια του στη Γερμανία. Η κυρία Τσάμπερλαιν στην άρχή έστειλε μερικά έσώρρουχα του άνδρός της, έφ' όσον μάλιστα της είχε δηλωθή ότι έπρόκειτο να πωληθούν σε δημοπρασία για φιλανθρωπικό σκοπό. Κατόπιν, όμως, τα πράγματα άρχισαν να γίνονται ένοχλητικά. "Όλα τα έσώρρουχα που χρησιμοποιήσε ο κ. Τσάμπερλαιν, στα τρία ταξίδια του, μοιράσθηκαν σε θαυμαστές του, που ήθελαν να τα κρατήσουν ως ιστορικό κειμήλιο. Μετά τα έσώρρουχα, μοιράσθηκαν τα κοστούμια, τα καπέλλα, οι όμπρέλλες και τα γάντια του "Αγγλου Πρωθυπουργού. Και οι θαυμαστές δεν τελείωσαν. Γι' αυτό η κυρία Τσάμπερλαιν κάνει τώρα έκκλησι στους θαυμαστές του άνδρός της να σταματήσουν να ζητούν ένθύμια, γιατί ο Πρωθυπουργός της "Αγγλίας κινδυνεύει μείνη χωρίς σώβρακο!

ΤΟ «ΘΑΥΜΑ» ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Στην εποχή μας είναι άσφαλώς πρωτοφανές να ζη σε πολιτισμένη χώρα άνθρωπος, που να μην έχει ιδι ποτέ στη ζωή του σιδηρόδρομο, κινηματογράφο ή ραδιόφωνο. Κι' όμως αυτό συμβαίνει στον Καναδά σε κάποιον Στάν. Λεϋ Τζόνς, ο οποίος είναι 28 χρόνων και αντιμετώπιζει τώρα, σ' αυτή την ηλικία, για πρώτη φορά τον πολιτισμό και τον θρίαμβο της άσας θαύμας. "Από μικρό παιδί δεν έβλεπε, παρά το λειβάδι, όπου έβασκε τα πρόβατά του, 350 χιλόμετρα μακριά από το Ούντινιπεγκ, στον Καναδά. Το πρώτο τραίνο το είδε όταν, τώρα, πήγε στο Ούντινιπεγκ. Κι' εκεί άρχισε γι' αυτόν το «θαύμα». Κατόπιν έταξίδευε σ' ένα ύπερωκεάνειο από τόν Καναδά στη "Αγγλία, όπου έφθασε την περσινή μέση εβδομάδα κι' όπου έξι στήρες στους δημοσιογράφους την κατάπληξή του για ότι έβλεπε. Είναι πραγματικά παραξάνιστος και δεν καταρθώνεται να έξηγηση ότι βλέπει. "Εκείνο, όμως, που τον καταπλήσσει, περισσότερο, είναι από ποιο προέρχονται τα τόσα τρόφιμα που βλέπει στο Λονδίνο.

ΤΗΝ έπομένη του πολέμου, ένας "Αγγλος κάτοικος της Κορνουάλης έπήγε στη Γαλλία και γοηύθηκε εκεί από ένα είδος γιγαντιαίων άνεμώνων, που φύεται σ' όλες τις έποχές. "Αγόρασε αρκετές. Κατόπιν άγόρασε σπόρο και τόν έσπειρε στον τόπο του, στην Κορνουάλη.

ΜΙΑ περίεργη υπόθεση, άγγέλλεται από την πετιοχή του Σαίντ-Ετιέν της Γαλλίας. Πέρυσι τόν γοηύθηκε εκεί από ένα νόματι Γκανόν, άνεκάλυψε, ενώ έκαλλιεργούσε το χωράφι του, ένα άγαλμα της "Αφροδίτης περίφημα διατηρημένο. "Εβδομάδες δόλοκληρες τότε πλήθη παρήλα-

Στα άρχιπελάγη του "Ινδικού "Ωκεανού συναντάται ένα τεράστιο είδος ύπερμεγάλων θαλάσσιων, που είναι ώστόσο όφελιμο. Τάπη ή παρυσία των μεταδύτων Ιθαγενών. Οι πελώριοι αυτοί θάλαροι τρέπονται με οίδια και... καθαρίζουν έτσι το έδαφος από τα επικίνδυνα δηλητηριώδη έρπετα.

Οι άνεμώνες έπιασαν και η καλλιέργεια τους άνευτύχη. Σε λίγον καιρό οι καλλιέργειές τους τις έστειλαν στο Λονδίνο, όπου ύπρχε ζήτηση. Το λουλούδι αυτό, πολύ άνθεκτικό, πουλήθηκε τόσο καλά, ώστε δημιουργήθηκε δόκκληρη άνθοκομία. Σήμερα οι άγροι με άνεμώνες σκεπάζουν όλη την άκτή των κομητιών Ντήβον και Κορνουάλης, όπου καλλιεργούνται από χίλιους άνθοκόμους. "Εφέτος η καλλιέργεια της άνεμώνης θα καταρριφεί όλα τα προηγούμενα ρεκόρ. Τούλάχιστον έξη τόννοι, δηλαδή 600.000 άνεμώνες, έφθασαν την περσινή εβδομάδα στο Λονδίνο. Το ξεφύτρωμά τους στον σιδηροδρομικό σταθμό του Πάδινγκτον, ήταν μιάν πραγματική έκπληξη γ' ό τους πρώινους διαδότες: θουνα από λουλούδια, που έδιναν φως και χαρά σ' ό μουντό από την όμυχλη Λονδίνο.

σαν για να θαυμάσουν το καλλιτέχνημα αυτό, που οι ειδικοί αρχαιολόγοι το άπέδωσαν σε "Ελληνα γλύπτη ή σε ρωμαίο άντιγραφέα. Η άρχαιολογική ύπηρεσία έχαράκτηρε το άγαλμα ως "Ιστορικό μνημείο και διέταξε την τοποθέτησή του σε μουσείο. Πριν από λίγες, όμως, εβδομάδες μιάν Παρισινή έφημερίς έγραψε ότι το άγαλμα δεν είναι άρχαίο, άλλ' ότι είναι έργον ενός ζώντος γλύπτη, που μένει στο Σαίντ-Ετιέν.

Η άρχαιολογική ύπηρεσία έχαράκτηρε την άποκαλύψιν αυτήν ως κακόβουλον. Νά, όμως, που την περσινή εβδομάδα φανερώθηκε ο γλύπτης. Είναι ο κ. Φρανσουά Κρεμονέζε γεννηθείς την 27 "Οκτωβρίου 1907 στο Σπρεζιάνο, κοντά στη Βενετία κι' έγκατεστημένος τώρα στο Σαίντ-Ετιέν. "Απεκάλυψε, λοιπόν, ότι είχε φιλοτεχνήσει αυτό το άγαλμα σε μάρμαρο

της Καρράρας και ότι τηνύχτα της 9 "Οκτωβρίου 1936 το μετέφερε, μαζί με τόν άδελφό του και το έθαψε στο χωράφι του Γκανόν. "Ηθέλε να δοκιμάση την Ικανότητα των ειδικών. Και τώρα που έπείσθη για την άμάθειά τους, άποκαλύπτει το τέχνασμά του.

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Ενα συζυγικό δράμα κρατεί άκόμη άνάστατη την εύθυμη και ήσυχη βελγική πόλι Λιέγη. Σ' ένα δωμάτιο, στο τρίτο πάτωμα μιās πολυκατοικίας, έμενε, πριν από δυο έβδομάδες άκόμα, το ζεύγος Μισέλ. Ο σύζυγος, "Ερνέστος Μισέλ 54 έτών, ήταν τεχνίτης και η γυναίκα του, Μαρία, 32 έτών, εργάτρια. Η όμόνοια δεν έχαράκτηριζε τη ζωή του ζεύγους. Ο σύζυγος ήρνεϊτο συχνά να έργασθαι και η γυναίκα του, άπελπισμένη, είχε έγκαταλείψει κατ' έπανάληψιν τη συζυγική στέγη. Την 16 Νοεμβρίου, οι σύζυγοι έφιλονέκησαν πάλι, άλλ' αυτή τη φορά ο σύζυγος έγκατέλειψε τη γυναίκα του. "Επήγε και βρήκε τόν υιό του "Ιωσήφ, 17 έτών, που τόν είχε από τόν πρώτο γάμο του, κατόπιν όμως έστειλε άλλεπάλληλα γράμματα στη γυναίκα του κι' έξέφαζε την έπιθυμία να ξαναζηήσουν μαζί. "Ενα από τα τελευταία γράμματά του της συνιστούσε να δεχθή, "Επριν είναι πολύ άργά. Την περσινή Παρασκευή, ο Ιδιοκτήτης ενός έστιατορίου, που είναι στο Ισόγειο της πολυκατοικίας, άκουσε σπαρακτικές φωνές από το δωμάτιο της Μαρίας Μισέλ. "Ετρεξε άμέσως και βρήκε τόν "Ερνέστο, ο οποίος χτυπούσε την γυναίκα του. Ο "Ερνέστος, όταν είδε τόν έστιατορά, τόν άπέληξε μ' ένα περιστροφή κι' έ έστία τώρ έτράπη εις φυγήν. "Ενθ κατέβαινε τις σκάλες, άκουσε πυροβολισμούς. Δύο άστυφύλακες, που περνούσαν εκείνη τη στιγμή από το δρόμο, έτρεξαν άμέσως, άλλ' ήταν άργά. Η Μαρία Μισέλ, ήταν θανάσιμα τραυματισμένη κι' ο άνδρας της ήταν νεκρός: είχε σκοτώσει τη γυναίκα του κι' αυτοκτόνησε. Η Μαρία πέθανε ενώ την μετέφεραν στο νοσοκομείο.

Τέσσερα υποδείγματα για μοντέρνες πρακτικές φούστες. 1) Τρείς σούρες διασκορπίζουν την κομ-
ψη αυτή φούστα. 2) Ντύσει κλασικού τύπου. Αυτά διπλοτακτοειδή δίνουν το εμπρόσθιο φάρ-
δος. 3) Το μυτερό άκρο ανήκει αυτής της φούστας δίνει ένα εφέ λεπτότητας των κάτω άκρων.
4) Οι διπλές του εμπροσθίου επιμήκτος της φούστας αυτής δίνουν μια εξαιρετική κομψότητα.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Έτησια έσωτερικού Δρ. 250
Έξάμηνος 125
Έτησια έξωτ. ληρ. Άγγ. 1.10
Έξάμηνος Άμερ. δολλ. 6
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)
Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περισσός: Τετρ. 249 άρ. 9)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Ευαγγελιστρίας 4)

ΤΟΛΜΗ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)
τη Γλασκώβη, παρητήρησα ότι είχατε σπάσει τα λάστιχο του τακουνοῦ σας και το είχατε καρφώσει αλλά άσχημα, ώστε να εξέχει λίγο. Έξ άλλου ήταν φανερό ότι είσατε άριστερόχειρ, γιατί το ρεβόλβερ δεν το κρατούσατε με άνεσι με το δεξί σας χέρι. Αυτό το άντελήφθηκα μόλις σας είδα και

σας... ανεγνώρισα. 'Αμέσως είπα ότι είσατε σείς. — 'Α, έτσι; Έκαμε ο γέρω - 'Ασκρόντες.
Κανείς δεν έμαθε το παρμικρό από το περιεργό έπεισόδιο εκείνης της βραδυάς. 'Ολοι όμως έξεπλάγησαν όταν έπληροφορήθηκαν ότι τη θέσι του υποδιευθυντού στο έργοστάσιό τους κατέλαβε ο 'Αλμπερτ Ρόας και όχι — όπως περίμεναν — ο Τζόε Μπόλλιν.

Μόνον ο γενικός διευθυντής έγνώριζε την αιλία αυτής της έκλογής.
— Τους έδοκίμασα και τους δυο, του είχε ξεγνήσει ο γέρω - 'Ασκρόντες σε σχετικήν έρώτησί του, χωρίς άμφιβολία, ο Μπόλλιν είχε τονωρό και δυνατός άνθρωπος αλλά η θέσις του υποδιευθυντού γοειάζεται μυαλό. Και μυαλό έχει μόνον ο Ρόας. 'Η δύναμις είχε βέβαια χηρσίμ, αλλά και το πολύ μυαλό χρησιμότερο.

ΜΑΙΡΗ ΧΟΥΑΪΤ

Μέθοδος Ποτγώρακη — Ζούτη. Πλήρης διδασκαλία της Γαλλικής με θάσιν την συνδιάλεξιν. Διδάκτρα μικρά. Νίκης 8, Πλατεία Συντάγματος.

Η ΓΩΝΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Ο φιλοτελισμός πού, ως εικονογραφημένη επθεώρησις, παραδίδει στην άθανάσιαν όλες τις μεγάλες προσωπικότητες και τα ενδιαφέροντα πολιτικά γεγονότα, προσφέρει στους έρασιτέχνας φιλοτε-

1) 'Ο 'Ατατούρκ κατά τον Μικρασιατικόν πόλεμον και η γέφυρα του Σαγγαρίου. 2) 'Ο 'Ατατούρκ κατά το 1926 και 3) 'Ο ίδιος κατά τα τελευταία του χρόνια.

λιστάς μίαν έξαιρετικήν σειράν γραμματοσήμων με την εικόνα του έσχάτως άποθανόντος μεγάλου άναν διοργανωτού της φίλης Τουρκίας, Κεμάλ 'Ατατούρκ, ή οποία παρουσιάζει τον μεγάλον άνδρα σε διάφορες έποχές της δράσεώς του. Παραθέτομε τρία

έλήθη και διεβιάσθη εις κ. Α. Μ.

Κον ΑΠΟΣΤ. ΖΑΧΜΑΝΙΔΗΝ, Πόρτ. - Σαϊντ. — Τα γραμματοσήμα πού άναφέρετε (έκδόσεως 1923) τιμώνται στο έμπόριο πρὸς 17 δραχμάς τὰ 100 (καλῶς διατηρημένα).

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ Β'.

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΟΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑ. ΣΠΑΝΙΟΝ ΣΗΜΕΡΑ, ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ Η ΕΙΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΦΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΣΑΓΓΑΡΙΟΥ.

'Ολόκληρη ή σειρά είναι από τις πιο έλκυστικές και ενδιαφέρουσες για τους φιλοτελιστάς, ή δε αξία της είναι κάπως ύψηλή.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γ. Μ. ΧΑΡΙΤΟΝ, Μεσσήνην. — Έπιστολή σας

Για να ννωρίσετε τον χαρακτήρα σας

Αι έπιστολας πού θα απευθύνωνται «Πρὸς τὴν «Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν σαφὴ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐάν ἡ συμβουλή ζητῆται δι' ἄλλο πρὸς ὅπου καὶ διὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ παρέχῃ καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.
Προσέξτε ὁμως: Ὅταν καθίσετε νὰ γράψετε, προσπαθήστε νὰ εἰσθε ἐντελὲς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδεύετε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτήρα, γιὰτὶ αὐτὸ θὰ σὰς ἐλάτῃ, χωρὶς νὰ σὰς ὠφελίσῃ οὐ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιώδες.
Ἀπαραίτητως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας τὸ ψευδώνυμον ὅπου θέλετε νὰ σὰς ἀπαντήσωμε.

Κον Ε. Α., 'Ι ν τ ε α λ.
— Τὸ πρόσωπον πού σὰς γράφει εἶναι φύσις ἥρεμος καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν στοργὴν καὶ τὴν τρυφερότητα πού θὰ μπορούσε ν' ἀναπτύξῃ ἕνα στενὸν ἐρωτικὸν δεσμόν μαζί σας. Ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλειφθῇ ἐξ ὀλοκλήρου στὸν ἔρωτα, γιὰτὶ ἐκ χαρακτῆρος εἶναι ἐπιφυλακτικὴ καὶ προσέχει πολὺ τὰ προσήματα. Σὰς ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι σὰς γράφει, ἀλλὰ χωρὶς φλόγα, χωρὶς πάθος. Ὡς ἐρωμένη θὰ ἦταν πολὺ μετρία, ἀλλ' ὡς σύζυγος θὰ ἦταν σώφρων, οἰκονόμος καὶ πολὺ μετρημένη. Εἶναι περισσότερο ὁ τύπος τῆς καλῆς νοικοκυράς, πού ἀφοσιώνεται στὸ σπιτί, στὸν ἄνδρα τῆς καὶ στὰ παιδιά τῆς.

Δα ΕΡΣΗΝ Ν., 'Ε ν τ α ὁ θ α.— Μοῦ ζητῆτε νὰ σὰς πῶ τὸν χαρακτήρα σας καὶ συγχρόνως μοῦ τὸν περιγράψετε μόνη σας. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ κάνετε μεγάλο λάθος. Δὲν εἰσθε ἐκείνη πού νομίζετε. Εἰσθε τούναντιον μίᾳ ρωμαντικῇ καὶ ὀνειροπόλῳ. Ἡ φαντασία σας ὑπερσχύει τῆς λογικῆς καὶ πολὺ φοβοῦμαι γιὰ σὰς ὅτι θὰ ἀπογοητευθῆτε πολὺ ὅταν θὰ γνωρίσετε τὴν πραγματικότητα. Εἶμαι ἐπίσης ὑποχρεωμένη νὰ σὰς πῶ ὅτι εἰσθε περισσότερο πλα-

σμένη γιὰ τὸν ἔρωτα, παρὰ γιὰ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν, ὅπως φαντάζεσθε. Θὰ δοκιμάσετε δύο πικράς ἀπογοητεύσεις μέχρις ὅτου πανδρευθῆτε. Ἐχετε ὁμως μίαν πολὺ καλὴν τύχην καὶ θὰ κάμετε εὐτυχισμένον τὸν ἄνδρα πού θὰ πάρετε. Δυστυχῶς δὲν θὰ τοῦ μείντε πιστὴ καὶ προβλέπω καὶ δεύτερον γάμον γιὰ σὰς.

Δα ΑΙΝΑΝ Π., 'Ε ν τ α ὁ θ α.— 'Ο φίλος σας εἶναι ψυχρὸς, ὑπολογιστὴς καὶ ματαιόδοξος. 'Επὶ πλεον δὲ πείσμων στὸ ἐπακρον. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει πολλὰ κακὰ ἐντικτα καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι σὰς δημιουργεῖ συχνὰ δυσἀρεστοὺς σκηνάς. Τοῦ ἀρέσει νὰ σὰς ἐπιδεικνύῃ σὰν ἕνα ὠραῖο λουλούδι στοὺς φίλους του, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν σὰς ἀγαπᾷ καθόλου.

Κον ΝΙΚ. ΛΑΛ, Π ε ι ρ α ι α.— Ἡ γυναίκα διὰ τὴν ὁποῖαν μὲς γράφετε εἶναι ζηλότυπος καὶ ἐγωίστρια. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς ἀγαπᾷ πραγματικά. Εἰς τὴν ζωὴν θὰ εἶναι μίᾳ γυναίκα σπάταλος καὶ ἐλάχιστα νοικοκυρά. 'Ο χαρακτήρ τῆς εἶναι ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητος καὶ αὐτὸ δὲν προοιωνίζεται τίποτε καλὸν γιὰ σὰς. Πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ!

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ «Χ».

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

τοῦ δόκτορος ΚΑΜΑ

Δίδα ΑΘ. ΒΥΘΟΥΛΚΑ, 'Ε ν τ α ὁ θ α.— Εἰσθε φύσις ρωμαντικὴ, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ θέσετε κάποιον φραγμὸν ἐν τῇ τάσιν σας αὐτῇ. Σὰς λείπει ἡ σταθερότης τοῦ χαρακτῆρος καὶ δι' αὐτὸ, ἐνῶ ἀρχίζετε κατὶ μὲ ὀρμὴν, ἀπογοητεύεσθε πολὺ σύντομα καὶ τὸ ἐγκαταλείπετε. Σὰς ἐπιρεάζουν περισσότερο αἱ ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς.

'Ελπίδας ἐπιτυχίας ἔχετε μετὰ τὸ 31ον ἔτος τῆς ηλικίας σας. Προσέξτε ὁμως διότι ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι ἀρκετὰ περιπετειώδης καὶ σὰς ἐπιφυλάσσει πολλὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις. Διαρκῶς ἀνικανοποίητος, θὰ ζητῆτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού σὰς περιβάλλουν μεγαλύνεσθαι νὰ στοργὴν καὶ τρυφερότητα ἀπὸ ἐκείνην πού μποροῦν

νὰ σὰς δώσουν. Θὰ ζηλεύετε πολὺ τὸν ἄνθρωπον πού θ' ἀγαπήσετε καὶ ἐξ ἀφορμῆς του θὰ ἔλθετε εἰς πολλὰς ἐριδας καὶ φιλονεικίας με τοὺς φίλους σας. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶναι ἀπολύτως σταθερά. Δύο ἀσθενῆ σας ὄργανα εἶνε οἱ πνεύμονες καὶ τὸ στομάχι. Μὴν τὸ ξεχνάτε αὐτό. Ἄν σὰς προσφέρουν κοσμήματα, προτιμῆτε νὰ εἶναι στολισμένα με σμαράγδι. Τὸ μπλε χρῶμα ἐπαυξάνει τὴν φυσικὴν γοητεῖάν πού ἔχετε.

Κον ΝΩΛΗΝ ΝΤΕΛΗΝ, Θ) ν ι κ ν.— 'Εξεκινήσατε ἀπὸ πολὺ μεγάλαν ὄνειρον καὶ τώρα τὰ ἐκλείσατε μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους ἐνὸς γραφείου. Ἡ θάλασσα σὰς τραβᾷ πάντα, ὅπως πολὺ καλὰ λέγετε, ἀλλὰ γενικώτερα ἡ μεγάλη περιπέτεια. Ἐν τούτοις, τὰ ὀνειρά σας δὲν εἶναι προωρισμένα νὰ πραγματοποιηθοῦν σύντομα. Ἡ ἀπάθεια τοῦ χαρακτῆρος σας εἶναι φαινομενικὴ. Πίσω ἀπ' αὐτὴν κρύβεται μίᾳ φύσις βιαία, ὀρμητικὴ καὶ ὀλίγον ζηλότυπος. 'Ονειρεύεσθε διαρκῶς νὰ βγῆτε ἀπὸ τὰ συνηθισμένα περιθώρια τῆς ζωῆς καὶ νὰ πετάξετε.. ἀλλὰ γιὰ πού; Οὔτε καὶ σεῖς τὸ ξέρετε ἀκόμη. Μὲ τοὺς φίλους σας ἔχετε διαρκῶς ἐπεισόδια καὶ μικροσυγκρούσεις. Ἡ τάσις, ἄλλως τε, αὐτῇ βρίσκειται μέσα στὸν χαρακτήρα σας καὶ θὰ σὰς εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τὴν περιορίσετε. Ἐνας μεγάλος ψυχικὸς πόνος σὰς ἀπειλεῖ, πού θὰ ὀφείλετε εἰς ἐγκατάλειψιν ἢ θάνατον ἐνὸς προσφιλοῦς προσώπου. Θὰ ἀργήσετε πολὺ νὰ προοδεύσετε ἐν τῇ θέσιν πού κατέχετε. Χρήματα θ' ἀποκτήσετε καὶ θὰ

ἐξασφαλίσετε μίαν ὀλικὴν εὐμάρειαν, ἀλλὰ πολὺ ἀργά. Σὰς προλέγω δύο γάμους ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας θὰ εἶναι ἐλάχιστος εὐτυχίας.

ΚΥΡΙΑΝ Α. Σ., Π ε ι ρ α ι α.— 'Ο ἄνδρας σας σὰς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ σὰς ζηλεύει πολὺ. 'Ο χαρακτήρ του δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἀπολαύσῃ τὴν οἰκογενειακὴν γαλήνην. Φαινομενικῶς προσποιεῖται τὸν ἀπαθῆ, ἐνῶ κατὰ βάθος ὑποφέρει καὶ στενοχωρεῖται, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ πλεον ἁφήματα πράγματα. Ἀπὸ σὰς ἔξαρτάται νὰ τοῦ κάμετε ἥρεμότερον τὴν ζωὴν του, δεδομένον ἄλλωστε ὅτι ἡ φύσις σας ἐπιοικίσει με μίαν μεγάλην στοργὴν καὶ τρυφερότητα. Σὰς λείπει ὁμως τὸ θάρρος καὶ γι' αὐτὸ ἀφήνετε τὴν ζωὴν σας νὰ κυλᾷ μέρα με τὴν ἡμέρα, χωρὶς καμμίαν σοβαρὰν προσπάθειαν διὰ νὰ τὴν καλυτερεύσετε. Προσέξτε τὰ νεφρά σας. Σὰς ἀπειλοῦν ἀκόμη ὀρισμένοι ἀσθένειαι. Καὶ τώρα ἀκούστε: Θὰ ἀποκτήσετε μίαν ἡμέραν χρήματα, ἀλλ' ὅχι πολλὰ. Μίᾳ μεγάλῃ καταστροφῇ σὰς ἀπειλεῖ ἐν τῷ μέσον τῆς ζωῆς σας. Θὰ εὔρετε ὁμως ισχυροὺς ὑποστηρικτάς, πού θὰ σὰς συγκρατήσουν ἀπὸ τὸν κατήφορον. Παρ' ὅλον ὅτι ποθεῖτε τὴν ἡρεμὸν ζωὴν καὶ εἰσθε καυμένη δι' αὐτὴν, ἔχετε δυστυχῶς νὰ δοκιμάσετε πολλὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἀπὸ τὸν γάμον σας δὲν πρέπει νὰ περιμένετε μεγάλην εὐτυχίαν. Ἡ τύχη σας εὐνοεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας. Προτιμᾶτε τὸ πράσινον χρῶμα.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΣΑΠΟΥΝΙ G O B R A

Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πυτυρίδαν καὶ Τριχόπτωσην.
Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

'Οδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

Μόνον ἡ Πούδρα ἀντέχει εἰς αὐτὴν τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα «ματ» καθαρό καὶ γοητευτικὸ ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωὶ μέχρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξαναπουδραρισθῆτε ὀλόκληρὴν τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἰνε τὰ ἡγγυημένα ἀποτελέσματα μετὰ τὴν νέαν ἀεροποιημένην πούδραν. 'Ο ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποίησης εἶνε ἡ ἀνακάλυψις ἐνὸς Παρισινοῦ χημικοῦ. Μόνον ἐλαφρὰ πούδρα ὅπως ὁ ἀέρας συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. Ἐν τῇ ἐπιτυχῇ γίνεται μίᾳ πούδρα δέκα φορὲς λεπτοτέρα καὶ ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰς συνήθεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν ἐξαπλοῦνται τόσο κα- νονικὰ καὶ ὁμοιομόρφως καλὺ- πτουσα τὴν ἐπιδερμίδα με ἕνα

σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὠραϊότητος, διατὶ δίδει μίαν ὠραϊότητα φαινομενικῶς φυσικὴν, τὸς διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἁπλᾶς βαρείας πούδρας παλαιῆς τύπου φτιασιδώματος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ τόσο πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὥστε νὰ εἶνε τώρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα πού κρατᾷ 8 ὥρας. Ἀπαλάττῃ ἀπὸ τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾷ ἕνα εὐγενικὸ μάτχμα πού δὲν τὸ χαλά οὔτε ὁ ἄρας, οὔτε ἡ ὀροχὴ ἢ ἐφίδρωσις

Προμηθευ-
ται
τῆς
Α. Μ. τοῦ
Βασιλέως
ἡς Ἀγγλίας

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ERASMIC

Σαποῦνι Εὐρίσματος
Κρέμα Εὐρίσματος
Σαποῦνι Τουαλέτας
Ὁδὸν τόπαστα
Γεν. Ἀντιπροσωπεία καὶ
Διαρκὴς Παρακαταθήκη
Ι. Π. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
Στοὰ Περματζόγλου 11. Τηλ. 23.588

ΚΥΡΙΑΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Όταν αγοράζετε τās γνωστές Γερμανικές Βαφές Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον πρὸ σας διδόνον ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

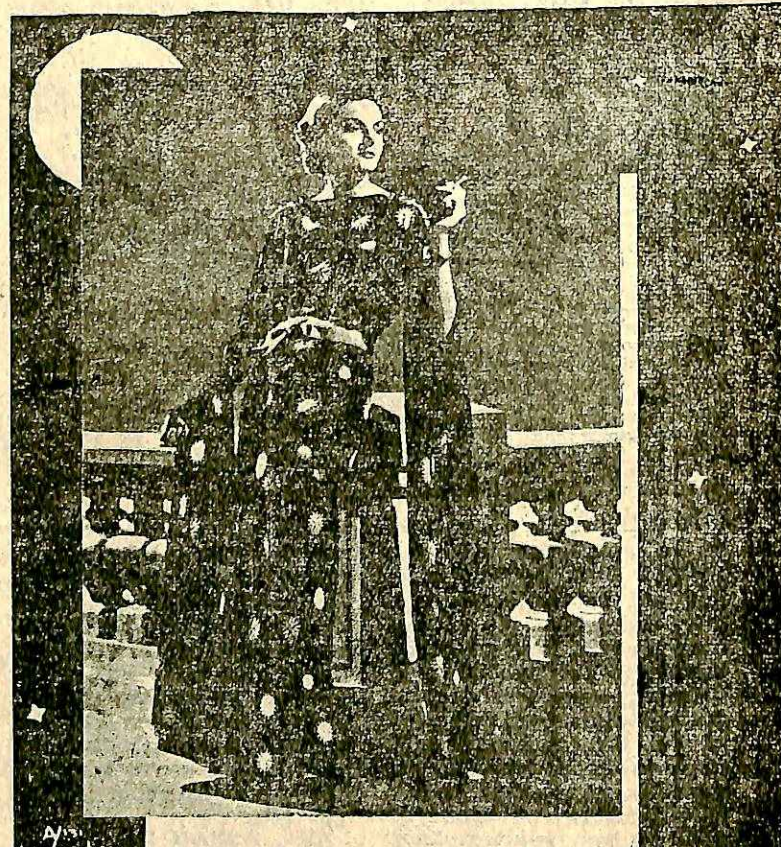
διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἴσθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνήσιον Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου φήμης καὶ με' ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον πρὸ σας διδόνον ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ μὴ τὸ δέχεσθε. (Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν χρωματουργεῶν «ARTI».)

ΤΙ ΑΝΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ

τὸ δὲ χειρότερον εἶνε ὅτι τοῦτο σημαίνει ἀσθένειαν τῶν μαλλιών. Πράγματι τὸ κακὸν ἀρχίζει πάντοτε με' τὴν ἐμφάνισιν τῆς πιτυρίδος. Κατόπιν τὰ μαλλιά πέφτουν σιγά-σιγά, ἀραιώνονται καθημερινῶς καὶ γίνεται κανεὶς φαλακρὸς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἡ κατάσταση αὕτη δημιουργεῖται διότι ἡ χοληστερίνη, ἡ ἀπαραίτητος αὕτη οὐσία διὰ τὴν κανονικὴν θρέψιν τῶν κυττάρων τῶν τριχῶν, εἶνε εἰς μερικὰ ὅσμοι ἀνεπαρκής. Τὸ καλλίτερον θεραπευτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς καταστάσεως τῶν μαλλιών εἶνε τὸ βιολογικὸν προϊόν «Τριλυζίν», διότι ἀκριβῶς περιέχει χοληστερίνην καὶ ἀναπληρῶνει ἀποτελεσματικῶς ἐκείνην ἡ ὁποία ἐλλείπει ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Ἡ ἐπίδρασις τῆς Trilysine εἶνε δεστική. Με' τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν» ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται ἡ τριχόπτωση σταματᾷ τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν.

Ζητήσατε, ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας, τηλ. 70-401, νὰ σας στείλῃ δωρεάν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν τῆς

Βράδυ...

το μερμαλνέτερο ἔffet μονονμὲ

ΠΟΝΔΡΑ-ΚΡΑΓΙΟΝ

Rea

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ CANA

ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

Υφάσματα—Μεταξωτά—Βελουτέ—Πλούς Ζούτ κ.λ.π. Μουσασμάδες πατωμάτων καὶ Ταπετοσαρίας, Τάπητες κλπ.

ΗΡΑΚΛΗΣ Ι. ΜΑΓΕΙΡΟΠΟΥΛΗΣ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάρδος Εὐαγγελιστρίας) Τηλ. 32-192

Ἕνα βελουδινο δερμα πάντοτε προκαρεῖ!

Δερμα βελουδινο καὶ μὴ μετὶ τὴν παύσιν

REA

Ἡ πούδρα REA εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας «Cana», καὶ εὐρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμούς.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης ποὺ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρουσίας σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται νὰν ψυχικὸν τὸν πόνο πέσει, γὰρ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν

ἢ μίαν ἀισθηματικὴν τοῦ περι-ἀνάγκη καὶ ποίας συμβουλῆς

Κάτια

Μία νέα δεκαεννέα ἐτῶν, ῥωμαντική, λεπτή, με' ποιητικὴς διαθέσεις κι' ἕνας νέος — με' μόνη ἀσχολία τὸν ἀθλητισμό, —ποδοσφαιριστὴς ὁ ἴδιος —ἀγαπιούνται... Μὰ τὰ δνόματα συναντιώνται; Θ' ἀπορήσετε. Ἐ, ναι, βέβαια, στὸν ἔρωτα δυστυχῶς συμβαίνει αὐτό... Ὁ ἔρως τί ἄλλο εἶνε παρὰ ἕνα εἶδος ἡλεκτρισμοῦ ὅπου... τὰ ἐτερόνυμα ἔκκονται καὶ τὰ ὁμόνυμα ἀποδοῦνται;

Ἄς εἶνε. Ἀγαπηθῆκαν, λοιπόν, ἡ ῥωμαντικὴ νέα κι' ὁ ποδοσφαιριστὴς. Καὶ τότε... Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὴν ἴδια τὴν νέα, τὴν πονεμένη Κάτια (ὅπως ὑπογράφεται στὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἐστειλε) νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ ρομάντο τῆς ἀγάπης τῆς.

«...Πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, μαθήτρια ἀκόμη, γνωρίσθηκα μ' ἕνα νέο, λίγο μεγαλύτερό μου, μαθητὴ ἐπίσης, με' τὸν ὁποῖον με' συνέδεε μιὰ ἀγνή ἀδελφικὴ φιλία. Σιγὰ σιγὰ μοῦ ἐγίνε ἀπαραίτητος, ὅπως κι' ἐγὼ σ' ἐκείνον. Κι' ἀγαπηθήκαμε...»

Δεκαεπτά ἔτη χρόνια ἦταν τότε ἡ Κάτια. Ἕνα μπουμπουκάκι ποὺ διψοῦσε γιὰ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς...

«Τὸν ἀγαποῦσα καὶ τὸν ἀγαπῶ πάντα — συνεχίζει ἡ Κάτια. Ὅσο τίποτα στὸν κόσμον. Κι' αὐτὸ τὸ ξέρει... Ὅσο γιὰ κείνον, μ' ἔκανε πολλὰς φορὲς νὰ ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἀγάπην του. Ἦταν ἄστατος πάντοτε, με' παραμελοῦσε συχνά, μ' ἔκανε νὰ πονῶ. Τὸν ἔκανα πολλὰς φορὲς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σ' ἐμὲ, νὰ σβύσῃ τὴν ἀμφιβολίαν μου καὶ νὰ τὸν ἔκλειψα ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου...»

Ἀδὲν μ' ἀρέσουν οἱ σκηνὲς ζήλειας, δὲν θέλω νὰ τοῦ κάνω διαρκῶς παράπονα... Γι' αὐτὸ σπανίως ἄφηνα κανένα παράπονο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά μου. Ὑπέφερα μόνη μου, τὸν ἀγαποῦσα καὶ εἶχα μιὰ ὑπερβολικὴ ἀδυναμία σ' αὐτόν. Ὅταν εἴπατε μαζί ἐπίστενα στὴν ἀγάπην του με' καταλάβαινε τόσο καλά... Μὰ ὑπέφερα... ἡ-ἔφερα πολλὰ μακριὰ του... Ἐνοιοῦθα ν' ἀδιαφορῇ συχνὰ γιὰ μένα.

Ἐάντε διόμηση, μῆνες τώρα ποὺ σκέφθηκα νὰ δώσω τέλος στὶς σχέσεις μας. Τοῦ ἐπρότεινα νὰ χωρισθῶμε. Τοῦ ἐξήγησα τοὺς λόγους, τοῦ ἐξέφρασα τὴν ἀμφιβολίαν μου... Μὲ ἀντέκρουσε σὲ ὅλα. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος

νὰ χωριστοῦμε. Παραδέχθηκε πὼς εἶνε λίγο ἄστατος, μὰ ἰσχυρίσθηκε ὅτι δὲν φταίει. Μ' ἔπεισε πὼς μ' ἀγαπᾷ πάντα καὶ δὲν χωρίσαμε. Φαντάζεσθε τὴν εὐτυχία μου. Ἐκεῖνος φαινόταν ἐπίσης εὐτυχημένος καὶ κάπως σκεπτικὸς. Ἀπὸ τότε τὸν εἶδα μιὰ μόνον φορὰ γιὰ δυὸ λεπτά. Ἐκτοτε κι' ἔχουν περάσει δυὸ μῆνες — δὲν τὸν ξαναεἶδα, κι' ὅμως εἶνε καλά στὴν ὑγεία του.

Ἐπρὸ τριῶν ἑβδομαδῶν μόνον, μιὰ Κυριακὴ, ἐπῆγα μόνη μου — ἦταν τολημὴ ἡ πρῶξις μου, τὸ παραδέχομαι — σ' εἶνα ποδοσφαιρικὸ μάτς. Δὲν εἶχα ξαναπαίει ἄλλοτε, καὶ μάλιστα μόνη μου, γιὰτὶ, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ σπόρ. Τὸ βόσκω λίγο δάσκαρο καὶ ἐπικίνδυνο γιὰ τοὺς παίχτας του.

Ἐπῆγα, με' τὴν ιδέα πὼς στὸ τέλος τοῦ μάτς θὰ τὸν συναντοῦσα ἐνόμιζα πὼς θὰ τοῦ ἔκανα μιὰ εὐχάριστη ἐκπλήξι. Τὸν εἶδα πράγματι... Ἦταν τόσο διαφορετικὸς ὅμως ἀπ' ὅτι περίμενα! Πὼς νὰ ἐξηγήσω τὸ ἀδιάφορο ἐκείνο βλέμμα του, τὸ ὕφος του;...

Εἶνε περὶ τὸν νὰ συνεχίσω τὸ γράμμα τῆς φίλης μου. Τὰ ἐπακόλουθα, θὰ τὰ μαντεύετε μόνοι σας. Ἡ Κάτια, πληγωμένη στὴν περὶ φαντασίαν τῆς, ἔφυγε. Κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεἶδε. Φοβᾶται ὅμως καὶ ἡ ἴδια γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Τὸν ἀγαπᾷ. Κι' ἂν τὸν ξαναδῇ...

Ἀν τὸν ξαναδῇ, Κάτια, καλὴ μου φίλη, θὰ προσπεράσῃς ἀδιάφορη. Οὔτε κανὴν δὲν ἀξίζει νὰ κοιτῆσθαι μαζί του. Ὁ νέος αὐτὸς δὲν σ' ἐννοιοῦσε ποτέ, δὲν σ' ἀγάπησε ἀληθινὰ ποτὶ. Ἀδὲν φταίει, συνεπῶς, ἐάν καὶ τώρα στενοχωρεῖται κάπως με' τὸ «μπελέμιόν» του μαζί σου, καὶ προτιμᾷ νὰ συζητῇ με' φίλους του γιὰ «σοῦτα» καὶ «γκόλ» τοῦ ποδοσφαίρου ἀντὶ νὰ ἔρχεται νὰ σ' εὐχῇ γιὰ νὰ σοῦ πῇ τρυφερά λογάκια...

Τὸ λάθος... δὲν εἶνε κανεὶς, οὔτε καὶ δικό σου, γιὰτὶ ὅταν ν' ὁμιλεῖς πὼς τὸν ἀγαποῦσες ἦσαν ἕνα ἀσυλλόγιστο παιδί. Θὰ ἦταν δικό σου τὸ λάθος ἐάν δὲν ἔπαυες ἀμέσως νὰ τὸν συλλογιζέσαι, ἐάν δὲν ἐνοιοῦσες ὅτι δὲν μπορείς νὰ συνεννοηθῇς μαζί του, καὶ εἶνε εὐτύχημα ποὺ συνήλθες ἀπὸ τὴν πλάνην σου ἐγκαίρως. Ἡ συνέχισις ἐνδὸς δεσμῶν μαζί του, μόνο ἀπογοητεύσεις καὶ πίκρες θὰ σοῦ ἔφερνε. Δὲν

μποροῦμε ν' αὐταπατώμεθα πάντοτε καὶ νὰ βλέπουμε δι-αρκῶς τὸ ἀγαπημένο δν ὅπως θέλουμε ἐμεῖς. Θὰ ἔλθῃ κάποια στιγμή ποὺ θὰ τὸ δοῦμε ὅπως εἶνε. Καὶ ἐάν εἶνε μιὰ ψυχροσύνη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν δική μας — καὶ μάλιστα κατώτερη μας — εἶνε εὐτύχημα γιὰ μᾶς ὅταν τὸ δοῦμε αὐτὸ ἐγκαίρως, πρὶν συμβῇ τίποτε τὸ ἀνεπανόρθωτον...

Εἶσαι νέα ἀκόμη. Τώρα ἀρχίζει ἡ ζωὴ γιὰ σένα. Κι' ἀργότερα, θὰ δῇς πόσο εἶχε δίκιο ἡ γῆραια φίλη σου με' τὴν συμβουλὴν ποὺ σοῦ ἔδωσε...

Μι. Μιχ.

Μοῦ ζητεῖς μιὰ συμβουλὴν, καὶ ὅμως, ὅπως μοῦ γράφεις, ἔχεις πάρει ἤδη τὴν ἀπόφασιν

Ἕνα μειδίαμα θαῦμα

Τὶ θαυμάσιο συναίσθημα ἀσφαλείας ἔχει καθε' γυναικα ὅταν με' τὸ μειδίαμά της ἀφίνει νὰ φαίνεται μιὰ θαυμασία σειρά ἀπὸ κατάλευκα δόντια! Καὶ αἰεὶ μπορείτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Κάμετε γι' αὐτὸ μιὰ δοκιμὴ. Μεταχειρισθῆτε ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ καὶ θὰ ἰδῆτε τὶ θαυμαστὴ ἐπιτυχία θὰ ἔχετε. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Χλωροδόντ δὲν περιέχει κανένα ὑλικὸν ποὺ νὰ ἐπιφέρει γρατζουνίσματα στὰ δόντια. Ἡ λευκότης ποὺ θὰ ἐπιτύχητε θὰ εἶναι ἡ φυσικὴ λάμψις τῶν δοντιῶν σας, τὴν ὁποίαν ξαναφέρνει στὴν ἐπιφάνειαν ἡ Χλωροδόντ.

Ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ

Ὁραιότατες ἀποχρώσεις σᾶς ἑξασφαλίζουν τὸ χρῶμα ποὺ ἐπιθυμεῖτε

- α) FLAME Ὁποχρώσεις νεανικῶν χειλέων.
- β) LIGHT (ἀνοικτόν) Ζωηρὰ ἀρμονικὴ ἐρυθρὰ ἀποχρώσεις αἵματος.
- γ) MEDIUM (μεγαῖον) Μία πολὺ ἐπιτυχὴς ἀποχρώσεις καταλλήλος δι' ὅλας τὰς ὀψεις.
- δ) RASBERRY Μία ἐλκυστικὴ καὶ ροσηροπτικὴ ἀποχρώσεις κατάλληλος διὰ μελαχροινὰς.

Διάρκως παρακαταθήκη καὶ ἀποκλειστικὴ ἀντ'ησία
Ι. Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
Ὁδοὶ φιλικῶν καὶ εἰδῶν πολυτελείας.
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9 & 11 ΑΘΗΝΑΙ

σου: 'Εάν πεισθής ότι σέ αγαπά ο νέος τόν οποίον εδιάλεξες, θα παντρευθής μαζί του. Και θα κάμης πολύ καλά, αγαπητή μου. Θα σέ συμβούλευα μόνον, να διαρκέσουν οι άρραβώνες άρκετόν καιρό, έως ότου βελτιωθή τελείως ή υγεία σου. Και θα εύτυχήσης με τόν άνδρα σου, άρκει να μην είσαι τυραννική μαζί του. Να τοῦ δίνης, δηλαδή, μερικες άθώες έλευθερίες, έφ' όσον έσύ μοι-ραία θα προφυλάγεις επί κάμ-ποσον καιρό ακόμα. Να τόν ά-φήνης να θγαίνει κάθε τόσο τα βράδια με τούς φίλους του, π.χ. Θα έχης αυτή τη δύναμι; "Η μάλλον, θάχης άρκετή έμ-πιστοσύνη σ' ατόν; / με μ-

νο σέ συμβουλεύω να τόν παν-τρευθής...

Μικρούλαν Α.

Η περίπτωσης σου είνε πολ-λύ ενδιαφέρουσα. Πολύ φο-βοῦμαι ότι ο άνθρωπος πού ά-γάπησες είνε ένας κοινός «πα-ληανθρωπάκος»... Δεν μπορώ όμως ούτε ν' άποφανθώ θετι-κά, ούτε να σέ συμβουλεύω, γιατί τὸ μισό γράμμα σου είνε... ακατάληπτο, για μένα τού-λάχιστον. Τί είνε αυτό τὸ «κά-τι άλλο» πού συνέβη πρό ό-λίγων ήμερών; Ποιό είνε τὸ «μεγάλο εμπόδιο» πού σάς έ-τυχε; Τί είνε αυτά πού σέ πιεσε να διορθώσης; Τί εέ-

προσπάθησες μά δεν κατώρθω-σες; Ποιές, τέλος, είνε «όλες αυτές οι άτυχίες»; 'Εξηγή-σου καθαρά, αγαπητή μου, γι-ατί, σου επαναλαμβάνω, ή πε-ρίπτωσης σου μου εκίνησε πολ-λύ τὸ ενδιαφέρον. Μόνο δεί-χνοντάς μου έμπιστοσύνη, μπο-ρείς να έχης την άπαίτησι να σου δώσω μιá σωστή συμβου-λή. Κρατώ, λοιπόν, τὸ γράμ-μα σου «έν εκκρεμότητι» και περιμένω.

Όρφανήν

Οι διαταγμοί πού έχεις στο ν' ακολουθήσης τόν εκλεκτό σου είνε απόλυτα δικαιολογη-

μένοι. Τὸ ότι έχεις μιá μη-τριά—πού, άπ' όσα μου γρά-φεις, δεν βλέπω να είνε και τόσο κακή—δεν είνε λόγος για να καταστρέψης την ζωή σου τελειωτικά, ακολουθώντας ένα παιδί πού σ' αγαπά ίσως, πού σε συμπονεί ασφαλώς, αλλά πού δεν θα έχη, φαντάζομαι, τα οικονομικά μέσα να δημι-ουργήση οικογένεια. Συνεπώς: ίπομονή. Θα έλθη, φυσιολογι-κά, ή ήμέρα πού θα παντρευ-θής, και τότε θα δής πώς θα ξεγιάσης όλα τα σημερινά σου βάσανα.

ΡΕΑ Ρ.

Σημ.—Αι λοιπά άπαντήσεις θα δημοσιευθουν σπό έρχόμενο.

ΓΚΡΕΚΑ

Δοκιμάσατε ένα πλήρες μακιγιάρισμα μόνον με προϊόντα COTY.
Πούδρα - Κρέμα - Κραγιάν - Φάρ,
των οποίων οι άραιόι και ζωντανοί χρωματισμοί έναρμονι-
ζονται με άψογη τελειότητα. Θα άντιληφθίτε άμέσως τή
διαφορά του προσώπου σας και τήν καταπληκτική έξύψωσι
της ωμορφιάς σας.

COTY

Ομορφιάς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΚΔΟΣΗ 1997